

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK
FOUR

BEAUTIFULLY COMPLICATED

MICHELE LENARD

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Güzelce Karmaşık

Yasak Bir MM Romantizm

Michele Lenard

Cmfr

Telif hakkı 2024 Michele Lenard Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

İçindekiler

[Önsöz - Aiden](#)

[1. Aiden](#)

[2. Kier](#)

[3. Aiden](#)

[4. Kier](#)

[5. Aiden](#)

[6. Kier](#)

[7. Kier](#)

[8. Aiden](#)

[9. Kier](#)

[10. Aiden](#)

[11. Kier](#)

[12. Aiden](#)

[13. Kier](#)

[14. Aiden](#)

[15. Kier](#)

[16. Aiden](#)

[17. Kier](#)

[18. Aiden](#)

[19. Kier](#)

[20. Aiden](#)

[21. Kier](#)

[22. Aiden](#)

[23. Kier](#)

[24. Aiden](#)

[25. Kier](#)

[Epilog - Aiden](#)

[Teşekkürler!](#)

Önsöz - Aiden

Telefonu kapattıktan sonra hala sesler duyabiliyorum, ama bu evdeki normal ses seviyesine kıyasla çok daha düşükler. Konuşan kişi, açıkça duyulmak istemiyor ve ben de buna saygı duymak istiyorum, ama aynı zamanda boş olması gereken evde benimle birlikte kimlerin olduğunu da bilmek istiyorum.

Yavaş adımlarla mutfaktan oturma odasına geçiyorum, buradan giriş holünü net bir şekilde görebiliyorum. Birkaç dakika önce çıktığını sandığım Damien, Bennet'in bir adım ötesinde duruyor. Bennet, ben annemle konuşurken içeri girmiş olmalı.

Görünüşe göre hararetli bir konuşmanın ortasındalar, ki bu ikisi için alışılmadık bir durum değil, ama birbirlerine bu kadar yakın olmaları alışılmadık. Yani, neredeyse birbirlerinin nefesini soluyorlar ve Bennet Damien'den nefret ettiği için bu oldukça tuhaf.

Görünmemek için duvarın arkasına geçip dinliyorum.

"En az iki saatimi alacak dört sayfalık matematik ödevim var." Bennet ağır bir iç çekerek duvara yaslandı. "Ve bu ekonomi dersinin üstüne ek olarak. Saat 10 çok mu geç olur?" Sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi sesini alçaltarak konuştu.

"Bir nedeni var ki anahtarın var," der Damien.

Bennet'in anahtarı mı var? Damien'in evinin mi? Ne zamandan beri?

Köşeyi dönüp tam o anda Bennet'in Damien'in ceketine uzandığını ve onu kendine çekerek dudaklarının kısa ama ateşli bir öpücükle birleştiğini gördüm.

Midem yere düşer.

"Bu ne için?" Damien, Bennet'in ağzına iç çekerek öpücüğü karşılıyor.

"Bu şapka ile çok seksi görünüyorsun." Bennet'in sağ elinin parmakları Damien'in kulağının yanında çıkan saç telleriyle oynuyor.

"Bu şapkayı antrenmanlarda taktığımda her seferinde şikayet ediyorsun."

"Çünkü bu şapka içinde çok seksi görünüyorsun ve ereksiyonla koşturmak işkence gibi." Bennet alt dudağını ısırır ve sonra onu ağzına çeker.

"Ama beni bununla eve yürümek zorunda bırakacak mısın?" Damien'in dili Bennet'in dilini yalar.

"Bununla sonra ilgilenirim." Bennet, Damien'in dudaklarına son bir kez daha yavaşça ve tatlıca öpücük kondurmadan önce, bir kez daha Damien'in ağzına girer. Sonra Damien'in kışına şaplaak atar. "Çık git de ödevime başlayabileyim."

"Sonra görüşürüz." Damien, Bennet'e son bir öpücük verir ve ön kapıdan koşarak çıkar.

Bennet arkasını dönüp beni fark edene kadar saklanmam gerektiğini unuturum, yüzündeki aptalca gülümseme bir anda şaşkın bir ifadeye dönüşür.

"Oh, uh. Hey." Sinirli bir şekilde ensesini ovuşturur, belli ki benim bunu görmemiş olma ihtimalini düşünmektedir.

Sözde heteroseksüel oda arkadaşına bakakalırım ve defalarca gözlerimi kırıştıtırırım. "Sen... biseksüel misin?"

Bennet'in yüzü alışılmadık bir şekilde pembeleşir. "Görünüşe göre." "Ne zamandan beri?"

"Sikim o pislige ilgi duymaya karar verdiğinden beri." Damien'in az önce geçtiği kapıya doğru başını salladı.

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum?" Bu ikisi yıllardır rakiptir, rekabetçi yapıları o kadar kökleşmiştir ki, Damien buraya ilk transfer olduğunda Bennet onu evden neredeyse kovacaktı. Damien nadiren buraya benimle çalışmaya geldiğinde, Bennet'in kesinlikle sinir krizi geçireceğini düşünürdüm.

"İnan bana, nefret etmek istiyorum." Bennet iç çeker. "Ama sikim istemiyor. O bana her baktığında sikim dikiliyor. Bu çok sinir bozucu."

Sanırım bu bir şaka olmalı, ama beynim şu anda mizahı işleyemiyor. Şoktan kurtulamıyor.

"Hala anlamadım. Damien heteroseksüel değil mi? Lise kız arkadaşını çaldığını söylemiştin."

"Evet, o konuda." Bennet gülüyor. "Meğer bana onun kız arkadaşlık malzemesi olmadığını falan göstermeye çalışıyormuş. Yöntemi berbattı, ama ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Muhtemelen kafasında mantıklı olan, ama aslında berbat olan o spektrum şeylerinden biriydi. Bu konuda haklısın

bu konuda haklısın," diye gevezelik eder. "Ona hiçbir şey söylemedim, ama dikkat ettim ve beni kışkırtmaya çalışmadığı konusunda haklı olduğunu düşünüyorum. Aklına ne gelirse onu söyledi."

"Damien'in *benim* söylediklerim yüzünden seni kışkırtmaya çalıştığını düşünmüyor musun?" Göğsümü işaret ederek, Bennet'in Damien'e karşı tepkilerini dikkatli olması gerektiği konusunda yaptığım o spontane yorumun, az önce tanık olduğum sahneye yol açan ilk domino taşı olup olmadığını merak ediyorum. "Ve şimdi çıkıyorsunuz?"

"Çıkmıyoruz." Bennet başını sertçe salladı. "Yapamam... Ben..."

"Damien, senin evinin anahtarı olduğunu söyledi."

Bennet, nasıl cevap vereceğini düşünür gibi dudaklarını ısırır. "Evet..." yavaşça başını sallar "...gizlilik için."

"Damien eşcinsel olduğunu gizliyor mu?"

"O değil. Ben."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Sen mi? Beş eşcinsel erkekle birlikte yaşıyorsun ve sen eşcinsel olduğunu saklıyorsun? Tam olarak kimden saklıyorsun, çünkü biz olmadığımız kesin, değil mi?"

Onun bir düzeltme yapmasını bekliyorum. Ya da yanlış anlaşılma için özür dilemesini. Beklemediğim şey ise onun tamamen sessiz kalması, ya da tanıdığım en büyük, en güçlü adamın gözlerimin önünde gözle görülür şekilde küçülmesi.

"Cinsel yönelimini *benden* sakladın mı?" Son kelimedede sesim çatladı.

"Saklamıyordum. Erkeklerden hoşlandığımı düşünmüyordum. Yani, hoşlanmıyorum..." Bennet çaresizce omuz silkiyor. "...ama nedense onu hariç."

Gördüklerimi düşünürsek, sözleri beynime kazınan görüntüden daha fazla acı vermemeliydi. Ama o sahnenin şoku geçiyor olmalı, çünkü bu itiraf göğsüme saplanan bir bıçak gibi, her santimetrede bir acı veriyor.

"Yine de bunu sır olarak sakladın. Neden?" Yaklaşan gözyaşlarını engellemek için öfkeyle gözlerimi kırıştıyorum.

Bennet ya gözlerimdeki acıyı görüyor ya da sesimden hissediyor, hiç bilmediğim bir aile geçmişindeki homofobi ve biseksüel bir erkek olarak NFL kariyerine dair kendi korkularını itiraf etmek için acele ediyor. Ama ses tonundan, en iyi arkadaşım olarak itiraf ettiğini, acımın kalp kırıklığından ziyade sır saklamanın yol açtığı platonik bir ihanetin sonucu olduğuna inandığını anlayabiliyorum.

Hala benim gerçekte nasıl hissettiğimi bilmiyor.

Bunun için minnettar olup olmamam gerektiğine karar veremiyorum.

Bir yandan gururum incinmedi ve dikkatli davranırsam, birinci sınıftan beri ona aşık olduğumu asla bilmeyecek. O zamanlar, babalarımızı gururlandırmak için onların izinden gidip ikimizin de ilgilenmediği bir kardeşliğe katılmıştık ve bu sayede yakınlaşmıştık. Öte yandan, çok kızgınım.

Gerçek olmayan bir cinsel sınırı saygı duyduğum için öfkeliyim. O sınırı başka bir erkekle zorladığı için öfkeliyim. Beni bir arkadaşından başka bir şey olarak görmediği ve asla görmeyeceği için öfkeliyim.

Şu anda sırlarını itiraf ettiği ve karşılığında tavsiye almayı beklediği bir arkadaş.

"Babanızdan saklanmanızı anlıyorum," diyorum yumuşak bir sesle, Bennet'in yanında yerde oturduğum yerden, ikimiz de onun babasının homofobisi hakkındaki gerçeği ortaya çıkardığı sırada çöktüğümüz yerden. "Ama açıkça eşcinsel olan iki oda arkadaşınız NFL'ye girmeye çalışıyor ve onlara karşı herhangi bir tepki yok gibi görünüyor."

"Draft'a girmelerine iki yıl var ve dürüst olmak gerekirse, benden daha yetenekliler. Yetenekleri, insanların cinsel yönelimlerine göz yummasına neden olabilir, ama benim yeteneklerimin bana aynı kapıları açacağından emin değilim. Ve dediğim gibi, Damien ile olan bu şey... Biz erkek arkadaş değiliz. Son tarihi belli olan bir şeye dikkat çekmek için bir neden yok." Bennet dalgın dalgın göğsünü ovuşturur.

"Peki o ne zaman?"

"Ben..." Göğüs kemiğini ovmaya devam eder, konuşmaya çalışmadan önce boğazını temizler, ama aslında hiçbir kelime çıkmaz.

"Damien bunun bir bitiş tarihi olduğunu biliyor mu?" diye sorarım, umutlu görünmemeye çalışarak ve kendimi berbat hissederek.

Damien iyi biridir. Onu gerçekten seviyorum. Bennet ile olan ilişkisi yüzünden onu gerçekten nefret etmek istiyorum, ama duygularımı hiç açığa vurmamış olmam Damien'in suçu değil.

"Damien, benim eşcinsel olduğumu açıklamayı planlamadığımı biliyor," diyor Bennet yumuşak bir sesle.

"Bu aynı şey değil."

"Değil mi?" Sanki mide ekşimesi varmış gibi göğsünü ovmaya devam ediyor. "İntihalat yapmayı planlamadığım için mi, yoksa ikimiz de NFL'ye gitmek istediğimiz için mi, burada bir gelecek yok. Bu sadece seks. Bu yüzden bunu sır olarak saklıyoruz."

"Tanrım, Bennet. Gerçekten görmüyor musun?" "Neyi görmüyorum?"

Bennet'in kör olduğu tek şeyin ben olmadığımı bilmek bana biraz tatmin veriyor, ama bu kısa sürüyor. Bunu belirtmek bana gerçekten acı veriyor, ama Damien gizli erkek arkadaş statüsünden daha iyisini hak ediyor ve ikisi arasında gördüklerime göre, bu çok daha fazlası.

"Seks arkadaşları genellikle kimse görmediğini düşündüklerinde öpüşmezler."

"Biz..." Bennet sözlerini tamamlayamadan itirazı yarım kalır ve Damien konusunda neyi gözden kaçırdığını fark ederken, ben de aynı şeyi fark ederim.

"Kahretsin, bunu tahmin etmeliydim." İnleyerek başımı duvara vurdum. "İkiniz arasındaki gerginlik bana hiç gerçek bir nefret gibi gelmemişti. Bunun cinsel bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Neden düşünesin ki? Ben de öyle düşünmemiştim, ta ki... olanlar olana kadar."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. "Aman Tanrım. Bunca zaman birbirinize tahammül etmenize yardım ettiğimi sanıyordum, değil de..."

Bunu ben yaptım. Birbirlerini rakipten daha fazlası olarak görmelerine yardım ettim. Ben...

"Ne yapmadım?"

"Ben..." Kafamı sertçe sallayarak, kendi itirafımı yarıda kestim. "Önemli değil. Sadece senin... Hiç böyle bir şey beklemiyordum ve ben... Ödevimi bitirmem lazım."

Bunu yapamam. Artık burada oturup başka bir adam hakkında konuşmasını dinleyemem. Cesaretim olsaydı o adam olabilirdim, ama ben onu gümüş tepside ona sundum.

"Şimdi mi?" Bennet, sanki yer yanıyormuş gibi ayağa kalkmamı izlerken kaşlarını çatı. "Konuşmamızı bitirmeyecek miyiz?"

"Şey... Evet, yapmam gereken bir sürü iş var. Damien'in evine gitmek istiyorsan, senin de öyle görünüyor. Ben... Ben hiçbir şey söylemeyeceğim, böylece sen..." Elimi amaçsızca sallıyorum. "...ne istersen yapabilirsin. Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Onun peşimden gelmesini yarı yarıya bekliyorum ve eğer gelirse, yüzümden akan gözyaşları için hiçbir açıklamam olmayacak. Kapı çalınmayınca, odasına dalıp, en iyi arkadaşı olan beni kontrol etmek yerine erkek arkadaşının yanına gitmeye bu kadar odaklandığı için onu azarlamak istiyorum.

Ama yapmıyorum.

Yastığıma sessizce ağlayarak, asla sahip olamayacağım şeylerin yasını tutuyorum. Ben hep buradayken neden Damien'i seçtiğini merak ediyorum.

Birinci Bölüm

Aiden

BİR AY SONRA

Penceredeki küçük gökkuşağı bayrağı dikkatimi çekiyor ve bilinçli olarak içeri girmeye karar vermeden önce elim kapıya uzanıyor. Vücudum, böylesine heyecan verici bir gecenin ardından uykuya dalmanın imkânsız olduğunu fark etmiş olmalı ve şimdi beynim de bunu anladı ve kabul etti.

Serin akşam havası beni içeriye kadar takip ettiğinde birkaç müşteri bana bakıyor, ama sonra içkilerine ve sohbetlerine geri dönüyorlar, bana aldırış etmiyorlar. Bu beni biraz hayal kırıklığına uğratıyor — sohbet etmekten vazgeçmem — ama buraya biriyle tanışmak için de gelmedim, sadece dostane bir ortamda bir içki içmek için geldim ve bu hafif bir flörtle birlikte gelirse, itiraz etmem.

Parçalanmış kalbim ciddi bir ilişkiye hazır değil, ama evimizdeki tek bekar erkek olarak, biraz yalnız hissediyorum.

Maun barın bir koltuğuna oturup bir viski sipariş ediyorum ve akşamımı düşünürken yudumluyorum.

Kier Caldwell, dünyadaki en büyüleyici adam.

O ünlü bir sporcu, rock yıldızı veya aktör olmadığı için böyle düşünen birkaç üniversite öğrencisinden biriyimdir, ama zekası bir dahiden farksız ve -yüzeyssel olursam - görünüşü de oldukça hoş.

Koyu saçları ve parlak gözleri, isminden bekleneceği kadar İrlandalı görünmüyor ve benim duyabildiğim kadarıyla aksanı da yok, ama güzelliği, zekası ve şimdiye kadar duyduğum en büyüleyici sesi var

. Onun konuşmasını dinlemek, şimdiye kadar genç hayatımın en önemli anı. Yirmi iki yıllık hayatımın.

İnsanların yaşamlarını iyileştirmek için yapay zeka ile yaptığı şeyler devrim niteliğinde. İnsanların işlerini kolaylaştırmak için telif hakkıyla korunan materyalleri kopyalayan programlar kullanarak *ödevlerinde hile* yapmalarını kastetmiyorum. Yaşam kalitesini gerçekten iyileştirecek yenilikçi uygulamalardan bahsediyorum.

Keir, protezlerin kullanımını ayarlamak ve optimize etmek için yapay zekayı protezlere entegre etme hareketinin öncülüğünü yapıyor. Artık hiçbir işlevi olmayan eski moda plastikler yok. Artık yardım etmekten çok sinir bozucu olan beceriksiz uzuvlar yok. Artık yapay uzuvlarınızın gerçek uzuvlarınızın yapabildiklerini yapamadığı için geri kalmak yok.

Tamam, belki bu hala devam eden bir süreç, ama Kier bizi bu noktaya yaklaştırıyor. Yani, protezlerdeki yapay zeka sensörleri zaten beyinden gelen elektrik sinyallerini yorumlayarak, bu yapay uzuvların sizin istediğiniz şekilde tepki vermesine yardımcı oluyor. Ama şimdi o, nanoteknolojiyi yapay zeka ile birleştirmek istiyor.

Nanomateryallerden yapılmış uzuvların biyosensör özelliğini, yapay zeka destekli protezlerin duyuşal yetenekleriyle birleştirmeyi hayal edin. Basitçe söylemek gerekirse, bir uzvu başka bir uzvuyla değiştirmek gibi bir şey olur!

Tüm bu olasılıklar beni heyecanlandırıyor.

Bilgisayar bilimini okumaya karar verdiğimde, fark yaratacak bir şey yapmak hayalini kuruyordum, ancak bunun daha çok tıp uzmanlarının hastalıkları teşhis etmesine ve tedavi etmesine yardımcı olmak gibi bir şey olacağını düşünüyordum. Sonra protez uzuvlara yapay zeka ekleme girişimi olduğunu duydum. Bu girişimin nihai hedefi, insanları eskisi gibi aynı yaşam standardına kavuşturmaktı ve ben de hemen odak noktamı değiştirdim.

Hayat kalitesini iyileştirecek şekilde donanım ve yazılımı birleştirmeyi öğrenirken, eğitimimin her saniyesini sevdim, ama nanoteknoloji ve yapay zeka kullanarak gerçek bir uzvu protezle taklit edebileceğiniz fikri... Nerd beynim aşırı hızda çalışıyor.

Kier çok ileri görüşlü. Çok zeki. Onun konuşmasını dinlemek, hayatta yapmam gerekenler listesindeydi, ama şimdi bir kez dinlemek yeterli mi emin değilim. O çok... *ilham verici*.

İlk kez değil, keşke bu konuyu konuşabileceğim biri olsaydı. Ne dediğimi anlayabilecek biri, ne yazık ki çoğu arkadaşım anlamıyor. Her şeyi en temel fikirler halinde basitleştirmek zorundayım ve

kavramları anlatmaya çalışıyorum, ama o zaman bile arkadaşlarım benim heyecanımı tam olarak anlayabilmek için genellikle bilim kurgu karşılaştırmalarına başvurmam gerekiyor.

Bir keresinde, Kier'in yaptığıı Luke Skywalker'ın biyonik kolunun gerçek hayattaki versiyonunu inşa etmek olarak tanımlamıştım, Bennet ve ben...

Kahretsin. Ne oldu, onu düşünmeden tam otuz dakika mı geçti?

Önerilenden daha büyük bir yudum viski içtim ve neredeyse boğulacaktım, sonra da bileğimin arkasıyla ağzımı sildim.

Hayır. O konuya girmeyeceğim. Onu, o kader gününde gizli erkek arkadaşıyla öpüşürken yakaladığımdan beri hiç olmadığım kadar mutlu olduğum bir anda Bennet'i düşünmeyeceğim.

Evet, tabii. Kendine onu düşünmemeyi söylemek ne zaman işe yaradı ki?

Keşke o kadar kolay olsaydı. Beynime, Bennet'i düşünmemesini söyleyebilseydim, sanki beynim o belirli veri noktasını görmezden gelmesi için programlayabileceğim bir tür yapay zeka gibi.

Onunla ilgili düşünceleri kafamdan silebilsem bile, bunu isteyeceğimden emin değilim. O, bilmeden kalbimi kırmış olsa da, aramızda yıllarca süren güzel anılar var. Babalarımızın mirasını sürdürmek için isteksizce Sigma Rho'ya bağlılık yemini ettiğimizde oluşan bağın anıları. Kardeşlik evinde yaşarken yaptığımız şakalar ve partilerin anıları. İkimizin de sosyalleşecek enerjisi olmadığı sessiz akşamlarda video oyunları oynadığımız veya film izlediğimiz anılar; o futbol, ben ise derslerim yüzünden.

Bugüne kadar, kardeşlik kulübündeki arkadaşlarımızın beni koşulsuz kabul etmelerinin onun etkisiyle olduğuna eminim, çünkü Tanrı biliyor ki eşcinsel bir inek, aranan bir üye türü değildir. Babam yüzünden bana bir yer vermek zorunda olsalar da, Bennet'in etkisi olmasaydı, muhtemelen normalden daha fazla zorbalığa maruz kalırdım.

Ama Bennet bana baktığında eşcinsel bir inek görmüyordu. O sadece... beni görüyordu. Karizmatik bir adam olduğu için, beni olduğum gibi kabul etmesi, diğerlerinin de aynısını yapmasını sağladı. Kardeşlikte gerçekten iyi arkadaşlarım var ve bunu Bennet'e borçluyum. Bana kendim olabilmem için güven verdi ve onun sayesinde kendimi hiç olmadığı kadar rahat hissediyorum.

Aynı zamanda kalbim kırık falan ama bunun için biraz sorumluluk üstlenmem gerekebilir.

Normal büyüklükte bir yudum daha alıp, nerede hata yaptığımı ve neyi farklı yapabileceğimi düşünüyorum.

Onun sınırlarını hiçe saymak kesinlikle olmaz, bunu kimseye yapmam, ama belki daha dikkatli olsaydım, bu sınırların değiştiğini fark ederdim. Onun sorular sormaya başladığını fark eder ve cevapları bulmasına yardım ederdim.

Tabii ki, Damien gelene kadar soru sormaya başlamamıştı, bu yüzden Damien bu inancı sorgulamamış olsaydı, Bennet hala heteroseksüel olabilirdi. Belki her şey eskisi gibi olurdu, ben duygularımı saklayıp ilgilenmiyormuş gibi davranırdım, o da kendi içindeki o uykuda olan kısmın tamamen farkında olmazdı.

Ama artık uykuda değil, bu yüzden zihnimin şu ısrarcı soruya kaymasını engellemek zor: Neden Damien? Neden ben değilim? Ve ben olmadığım için, artık arkadaş olabileceğimiz bile şüpheli.

Onun cinsel yöneliminin benim duygularımın önündeki engel olduğunu düşündüğümde en iyi arkadaş olmak yeterince zor bir roldü, ama onun bir erkek arkadaşı varken en iyi arkadaş olmak? İkisi birlikteyken onlarla takılabilir miyim ki?

Şimdiye kadar bu durumdan kaçınabildim. Dikkatli planlama ve gerçek olup olmadığı belli olmayan birkaç ani ve zorlu okul projesi, ortalarda görünmemek için bana bahane sağladı. Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek.

Kahretsin, Bennet neden benim hoşlandığım bir adama aşık olmak zorundaydı? En iyi arkadaşımın hayatındaki adamdan hoşlanmasaydım, onlardan uzak durmak çok daha kolay olurdu.

Daha iyi bir soru, neden Bennet'in cinsel yönelimiyle ilgili kafasının karışık olduğunu hiç fark etmediğimdir. Heteroseksüel kişiliğinde çatlaklar aramam gerektiğini söylemiyorum, ama onun bu tür bir kimlik krizini hiçbir dış belirtisi olmadan atlatabildiğine inanmak zor geliyor. Neden bunları görmedim? Onu heteroseksüel olarak kabul ettiğim için mi? Kendisi hakkında bunu nasıl bildiğini sormalı mıydım?

Tanrım Aiden, kendine gel.

İnsanların bana eşcinsel olduğumu nasıl bildiğini sormasından nefret ederim, bu yüzden ben de asla o kadar cahil olamam. Ve kesinlikle heteroseksüel erkeklere sarkıntılık eden adam olarak görülmek istemem. Ama belki de birinden hoşlandığımda bunu söylemeliyim. En kötü ne olabilir ki, arkadaş olmak istediklerini söylerler?

İnsanların beni fark etmesini beklemek yerine cesur olmalıyım. Risk almalıyım. Kendimi olabildiğince kendinden emin bir adam gibi göstermeliyim.

Kier'in sahnede olduğu gibi.

İçkimin bir yudumunu daha alıyorum. *Bu, Bennet sarmalından çıkmanın bir yolu.*

Yeni bir aşık olduğumdan değil, Kier büyüleyici bir adam olsa da, ama o tamamen ulaşılmaz. Benim varlığımdan bile haberi yok.

Bennet de ulaşılmazdı.

Bu düşünce, neredeyse viskiyi barın her yerine püskürtmeme neden oluyor ve barmenin dikkatli bakışlarını üzerime çekiyor, ama bu ironinin içkimi püskürtmeme neden olacak kadar değerli olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Kier ulaşılamaz türden bir heteroseksüel değil, sanırım bir yerde onun aslında eşcinsel olduğunu okumuştum, ama o AI/protez alanında tanınmış bir akademisyen ve biz sadece kitap tanıtım turu için aynı şehirdeyiz. O tamamen ulaşılamaz.

Ama bir erkek hayal kurabilir.

Sadece odaya girerek tüm dikkatleri üzerine çeken bir adam hakkında. Kadifemsi sesi, sizi sıcak bir battaniyeye sararken ilham veriyor ve heyecanlandırıyor. Delici mavi gözleri ruhunuzu görüyor gibi görünüyor ve sanki dolu bir salona değil, doğrudan size konuşuyormuş gibi hissettiriyor.

Evet, son kısım bu akşamki konferansında gerçekleşmiş gibi görünüyordu. Mantıken, bunun sadece hayal gücümün ürünü olduğunu biliyorum, ama Kier'in kalabalığın içinden beni gördüğüne bir an bile olsa inanmak, kendimi bu düşünceye kaptırmama izin vereceğim bir şey. Kalp kırıklığından sonra küçük bir ego tatmini diyebiliriz. Gerçek olmasa bile, bunu hak ettiğimi düşünüyorum.

Bu yüzden, Kier'in gerçekten bana baktığına inanmaya karar verdim. Onun soğuk safir gözlerinin kalabalığın içinde beni bulduğuna ve gördüğü şeyi beğendiğine. Onun yumuşak, zengin sesinin doğrudan kulağıma fısıldadığına. Ve onun bana doğru yürüdüğü için kararlı adımlarla yürüdüğüne.

Tanrım, sanki beyaz atlı prensini arayan bir prenses gibi konuşuyorum.

Düşündüğümde daha yalnız olmalıyım. Yaşam durumumu düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değil.

Evimde iki çift var ve Damien Bennet ile birlikte yaşamıyor olsa da, sık sık oraya gidiyor. Ya da Bennet ön çapraz bağını yırtmadan ve Damien'in dairesinde asansör olduğu için onun evinde kalmaya başlamadan önce öyleydi. Bennet merdivenleri tekrar çıkmaya başladığında onların daha sık gelmesini bekliyorum ve Damien'in kira sözleşmesi bittiğinde kalıcı olarak taşınması beni şaşırtmaz, yani son sınıfta muhtemelen üç çiftle birlikte yaşayacağım.

Her gün bekar olduğum yüzüme vuruluyor.

Belki de taşınmalıyım. Her gece seks seslerine maruz kalmayacağım bir yer bulmalıyım. Damien'in tek kişilik bir dairesi var, eminim o kira sözleşmesini devralabilirim.

Evet, tabii.

Tek kişilik daireler bütçemin çok dışında. Yeni bir çift gürültü önleyici kulaklık almam daha iyi olur.

Keir kitabının sesli versiyonunu yapmış mı acaba? Her gece o sesle uykuya dalabilirim. Derin. Yankılı. Rahatlatıcı. Görünüşe göre o sesi hafızama kazımışım ki, salondan ayrılalı bir saatten fazla olmasına rağmen hâlâ duyabiliyorum.

O konferansın anıları dudaklarıma bir gülümseme getiriyor ve o anılara o kadar dalmışım ki, duyduğum sesin kafamın içinde olmadığını fark etmem bir saniye sürüyor. Ses tam yanımdan geliyor.

Yavaşça kaynağa doğru döndüğümde, az önce hayalini kurduğum adamla karşı karşıya buluyorum kendimi. Ulaşılamaz olan adam. Kier Caldwell.

Yakından bakınca sahnede olduğundan daha da yakışıklı ve hayranlık duyduğum adamın kitabını, zekasını ve... kendisini ne kadar sevdiğimi söyleme isteğimi bastırırken gırtlığım düğümleniyor. Tamamen profesyonel bir şekilde. Çoğunlukla.

Gök mavisi gözleri, dostça ve değerlendirci bir yoğunlukla beni izliyor, sanki her ayrıntıyı değerlendirir gibi, ama takdir edici bir şekilde değil. Daha çok, bir şeyi hafızasına kazıyormuş gibi.

"Pardon?" Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum, çünkü ne dediğini veya benden nasıl bir cevap beklediğini hiç anlamadım.

Başını hafifçe eğip bana meraklı bir gülümseme atıyor ve bu yanlış bir cevap mıydı diye merak etmeme neden oluyor. Sonra barın bir noktasını işaret edip "Bana peçete uzatabilir misin?" diyor.

Sağıma baktığımda, peçete ve baharatların bulunduğu bar üstü plastik dağıtıcılarından birini görüyorum ve hissettiğimden daha fazla soğukkanlılıkla ona uzanıp peçeteyi ona uzatıyorum.

"Teşekkürler." Sıcak sesi üzerime yağmur gibi yağar ve kalbimin ritmini düzensizleştirir.

"Tabii." Kier Caldwell'a bakıyorum. Kier Caldwell ile *konusuyorum*. Ona sormak istediğim o kadar çok şey var ki, örneğin nanomalzemelere uzun süre maruz kalmanın güvenli olup olmadığı, bunların AI ile çalışan uzuvların zaten sağladığı dokunsal geri bildirimi veya "dokunma" hissini daha da geliştirecek mi yoksa engelleyecek mi gibi.

Onun bilgisine başvurmak, çalışmalarım ile ilgili heyecanımı, söylediklerimi anlamak için bilim kurgu referanslarına ihtiyaç duymayan biriyle paylaşmak... Bu bir rüyanın gerçekleşmesi. Hayatımın fırsatı. Sadece ilk olarak hangi soruyu soracağımı semem gerekiyor.

Ama birini kelimelere dökmeden önce, ne kadar yalnız olduğumu düşünüyorum. Bennet'ten kaçmak için kendimi okul işlerine gömmemin, son zamanlarda yaptığım tek konuşmaların bilimle ilgili olması anlamına geldiğini. On dakika önce risk almaya ve kendimi öncelikli tutmaya karar verdiğimi. Ve Kier'in dersinde beni bir meslektaşı olarak değil, gerçekten bana bakmış olmasını ne kadar istediğimi.

En kötü ne olabilir ki? Sonuçta, bir eşcinsel barda bulunuyoruz.

Derin bir nefes alıp, dik oturuyorum ve yüzüme mütevazı ama çekici bir gülümseme takınıyorum. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

İkinci Bölüm

Kier

Angelic.

Barda yanımda oturan adamın yüzünü tanımlamanın tek yolu bu. Yüksek elmacık kemikleri, kirli sarı saçlarının altında pürüzsüz, açık tenli, önündeki viskiyle aynı kehribar rengi gözleri.

İçki içecek yaşta bile görünmüyor, hele ki böyle bir içki içecek yaşta hiç değil, ama ona peçeteyi uzatmasını istediğimde "*pardon*" dediğinde, o yapboz parçası yerine oturdu. O, genç bir adamın vücudunda hapsolmuş yaşlı bir ruh, masum bir yüz ve bilge gözlere sahip.

Garip bir şekilde tanıdık geliyor, ama yemin ederim ki onu daha önce hiç görmedim. Bundan çıkarabileceğim tek sonuç, benim eski ruhumun onun ruhunu tanıdığıdır.

İş hayatımda sık sık yenilikçi olmakla suçlandığım düşünülürse bu ironik, ama kendimi hiç modern biri olarak görmedim. Bu adamın da kendini öyle görmediğini sanıyorum. Sonuçta, hangi yirmili yaşlarındaki genç, içki içmek için gösterişli bir kulüp yerine karanlık bir pub'ı tercih eder ki?

Viski içen ve dans etmektense iyi bir kitapla kıvrılmayı tercih edecek gibi görünen birini.

Kulübe uyum sağlayamayacağı anlamına gelmez bu. Kolları dirseklere kadar kıvrılmış düğmeli gömlek, belirli açılardan görülebilen ince elmas desenli kumaş. İnce bacaklarını saracak kadar dar ama çok sıkı görünmeyen koyu renk kot pantolon. Modaya uygun beyaz spor ayakkabılar.

Gösterişli bir kıyafet değil, ama hareketli bir barda da sırtımayacak bir kıyafet. Burada da sırtmıyor, benim benzer kıyafetim gibi, gömleğin üzerine giydiğim spor ceketim hariç.

Zamansız.

Evet, birbirimize on kelime bile etmemiş olmamıza rağmen, birçok yönden bana kendimi hatırlatan bu adama anında yakınlık hissediyorum. Ama o eski ruhlu bir adam olsa da, belli ki reşit bile değil ve ben öyle bir adam değilim.

Ona peçeteler için teşekkür ediyorum ve onu ilk gördüğümde, bardağıma koymak için bara olan mesafeyi yanlış hesaplayarak devirdiğim içkiyi silmeye başlıyorum.

Telaşlı. *Ben.*

Savunmam gerekirse, o gerçekten çok güzel ve düşüncelere dalmış, yüzünde zeka ve güzelliği ima eden düşünceli bir gülümseme var... Eh, dediğim gibi, ben öyle bir adam değilim. Yapmayacağım...

"Sana bir içki ismarlayabilir miyim?" Yumuşak yüz hatlarına göre ses tonu beklediğimden daha kendinden emin ve gerginliğini ele veren hafif pembe yanakları dışında, şaşırtıcı derecede seksi bir özgüvenle duruyor. Dolgun dudakları ve... *Lanet olsun.*

O bir hayaldir.

Gerçekten yapmamalıyım, ama kendi bardağım neredeyse boşaldı ve merak ettiğimi inkar edemem. Masum bir sohbet hoş olurdu ve... Adam dolgun dudaklarını yaladı ve tüm itirazlarım buharlaştı. "Seve seve."

Barmen'e işaret eder ve ben bir IPA daha sipariş ederim. "Aiden." Elini uzatır.

"Kier," diye cevap veriyorum, elimi sıkarken kullandığı sıkı tutuşunu fark edip beğeniyorum.

"Bu çok İrlandalı bir isim, ama sen İrlandalı gibi görünmüyorsun ve sesin de öyle değil." Aiden, daha önce benim ona yaptığım gibi, beni anlamaya çalışır gibi düşünceli bir şekilde bana bakar.

"Değilim. Ama evlat edinen ailem İrlandalı."

"Yani, sana Rovers ve Bohemians arasında seçim yapmanı istesem, ne demek istediğimi anlar mısın?"

"Tabii ki anlardım." Merakla yanağımın içini ısııyorum. "Ve?"

"İkisi de değil. Onlar Dublin takımları, benim ailem ise Kuzey İrlanda'dan." Gözlerim, onun meraklı yüzünü hayranlıkla takip ediyor.

"Hmm." Aiden'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. Dudakları o kadar pembe ve dolgun ki, onlara bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Hmm?" Barmen önüme bir bira koyarken kaşlarımı kaldırdım. "Hangisi yanlış cevap?"

"İkisi de değil." Aiden utangaç bir gülümsemeyle bardağını çevirir. "Ama kayınbiraderim, *lanet bir Bohemya'lıya* içki ısmarlasaydım bana kızardı."

"Ah." Bir başka yapboz parçası yerine oturdu. "Bu kayınbiraderinin İrlanda viskisi zevkinden sorumlu olduğunu varsayabilir miyiz?"

"Evet."

Yirmi bir yaşından fazla olamayacağına göre, bunun ne zaman olduğunu sormak istiyorum, ama bu zararsız bir flörtten öteye geçemeyeceğine göre, yaşının önemi olmadığını düşünüyorum.

"Peki, sana iyi bir tane önermeni istesem, sen ne dersin..."

"Knappogue Castle." Bir yudum alırken, gözleri bardağın kenarından benimkilere takılıyor.

"Şu anda içtiğin bu mu?"

"Tanrım, hayır." Bardakları bara koyar. "Bu Jameson. Kayınbiraderim ısmarlamadıkça Knappogue içmem."

Gülümsemeyi zorla bastırmaya çalışıyorum. "Yani, sen tutumlu bir uzman mısın?"

"Öyle de denebilir." Yanakları hafifçe kızardı. "Başka nasıl denebilir?"

"Ucuz." Utangaç bir şekilde omuz silkiyor, sanki bu bir kusurmuş gibi, ama ben onun dürüstlüğünü sevimli buluyorum.

"Ucuz bir adam bana içki ısmarlamayı teklif etmezdi." Yine mütevazı bir omuz silkme. "Bir tane daha içmeye ihtiyacın var gibi görünüyordu." "Zeki."

"Öyle olmaya çalışıyorum." Aiden'in sesi kaybolur, kaşları hafifçe çatılır ve bana o melek gibi görünüşünün arkasında üzücü bir şey olduğu izlenimini verir. Ama kendine güvenen, tatlı çocuk o kadar çabuk geri döner ki, o kısa üzüntü anını hayal mi ettim diye merak ederim. "Peki, İrlandalı ebeveynleri olan bir çocuk nasıl bira içen biri olur?"

Pint bardağımı kaldırıp merakla incelerken, bu sorunun nereden çıktığını merak ettim. "Birçok İrlandalı bira içer."

"Pardon, *Guinness içmeyen* bir bira içen mi?" diye açıklığa kavuşturur.

"Kayınbiraderin sana İrlandalıları hakkında ne tür saçmalıklar öğretti?" Şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırıyorum.

Sevimli küçük bir kırılganlık kaşlarını ayırdı. "Görünüşe göre sadece viski ve Guinness içiyorlarmış."

"Ve sen ona inandın mı?" Neden bilmiyorum, ama Aiden'in bu kadar basitleştirilmiş, stereotipik bir sınıflandırmayı kabul edecek kadar akıllı bir adam olmadığı hissine kapılıyorum.

"On iki yaşındaydım, evet. Ve şimdiye kadar bunu sorgulamak için hiçbir nedenim olmadı."

O pembe kızarıklık geri geldi ve bana gurur duymadığım şeyler yaptırıyor, bu yüzden konuşmayı onun utangaç tarafını ortaya çıkarmayacak bir konuya çevirmeye çalışıyorum.

"On iki yaşından beri bir kayınbiraderin mi var?" "Kız kardeşim benden on üç yaş büyük."

"İkinizin arasında kaç kardeş var?" Birayı yudumlarırken, isimlerin listesini saymasını ya da parmaklarıyla saymasını bekliyorum. Tabii ki, "Hiçbiri" dediğinde şok oluyorum.

"Hiç mi?" diye tekrarlıyorum. "Bu..."

"Ben oldukça sürpriz bir çocuktum." Aiden utangaç bir şekilde ensesini ovuşturur.

Bu adamı utandırmayan bir konu var mı acaba?

Bir yudum daha alıp, pantolonumdaki baskıyı hafifletmek için ayağımı bar taburesinin basamağına dayadım. "Ben de öyleydin. En azından biyolojik ailem için."

"Onların kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet, ve diyelim ki ucuz atlattım."

"Aynı şekilde. Kız kardeşimden çok daha genç olduğum için demek istiyorum. Yanlış anlama, onu seviyorum, ama o çok dramatik, ben ise sakinliği seviyorum."

Ne kadar olgun bir ruh.

"Bu yüzden burayı seviyorsun." Etrafımızdaki odaya bakıyorum, burası annemle babamın beni İrlanda'da götürdüğü barlara benziyor.

"Aslında daha önce hiç buraya gelmemiştim," diyor Aiden düşünceli bir şekilde. "Geçerken pencerede bayrağı gördüm ve bir bakayım dedim."

"Aynı." Aynı mı? *Ne zamandan beri üniversite öğrencisi gibi konuşuyorum?*

Aiden, bana attığı meraklı bakıştan, bunu benim kadar karakterime uymayan bir şey olarak görüyor olmalı, ama garip bir şekilde, bu terimi kullandığım için kendimi aptal hissetmiyorum. Garip bir şekilde rahat hissediyorum.

"Peki, İrlanda'dan değilsen..." Aiden bana utangaç bir gülümseme atıyor. "...nerelisin?"

"Ohio."

"Oh." Kaşlarını çatıyor, *bu da* bir sonraki soruyu düşünmeye çalıştığını ama aklına bir şey gelmediğini gösteriyor.

"Bu seni deli ediyor, değil mi?" Gülmeme engel oluyorum. "Bunu sormak istiyorsun ama nereden başlayacağını bilmiyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum." O da benimle birlikte gülüyor. "Ohio'da hayat nasıl?"

"Sıradan." Yine onun yaşıtıymışım gibi konuşuyorum, ama bu onu gülümsettiği için, neyse ne diyorum. "Kışın soğuk, yazın nemli. Sonbahar ise inanılmaz."

"Futbol mu?" Aiden tahmin ediyor.

"O da var, ama ben yaprakları düşünüyordum. Sonra kış gelir ve çok fazla film izlersin."

"Anlıyorum. Soğuk hava ve ben pek iyi arkadaş değiliz. Kayak pistleri dışında tabii."

"Bu nasıl oluyor? Soğuğu sevmiyorsun ama kayakçı mısın?" Bu adam çelişkilerle dolu.

"Snowboard yapıyorum. Snowboard yaparken soğuğu hissetmiyorsun. Tabii ki teleferikte oturmak çok zor ve her bindiğimde kendime neden zirveye çıkmak için vücudumu bu işkenceye maruz bıraktığımı soruyorum. Ama tepeden aşağı kaymaya başladığın anda, az önce çektiğin acıyı tamamen unutuyorsun çünkü çok özgür hissediyorsun."

"Benim hayal ettiğimden çok farklı bir tablo çiziyorsun." "Ne hayal etmiştin?"

"Bir milyon farklı yöne giden kollar ve bacakların karışıklığı."

Aiden başını geriye atarak derin ve içten bir kahkaha attı. "Başlangıçta öyle olur. Ama bir kez alıştın mı, inanılmaz eğlenceli oluyor. Sanki karada süzülüyormuşsun gibi."

"Neredeyse denemeye değermiş gibi anlatıyorsun."

"Sizi bunun değer olduğuna ikna edecek şey nedir? Süzülmenin verdiği keyif dışında?" "Birincisi, donmayacağıma dair garanti," diye mırıldanıyorum biramı yudumlarken. "Bu size veremeyeceğim tek şey, ancak teleferikten indikten sonra ısınacağınızı garanti edebilirim

Eğer bu konuda gerçekten endişeleniyorsan, soğuğu hafifletmek için el ve ayak ısıtıcıları, elektrikli ceketler gibi her türlü alet var..."

"Elektrikli ceketler mi var?" Ona şaşkın şaşkın bakarak, neden bunu ilk kez duyduğumu merak ettim.

"Aslında pille çalışıyorlar, ama içlerinde ısıtma elemanları var."

"Huh. Belki de denemem gerekenler listesine eklemeliyim."

"Liste uzun mu?" Gözlerini kırıştırırken uzun siyah kirpikleri yanaklarının en üst kısmına değiyor gibi görünüyor.

"Maalesef hayır. Ben maceracı bir insan sayılmam."

"Maceracı tanımına bağlı." Gözleri içkisini yudumlarken benimkilere kilitli kalıyor ve ben odanın loş ışığında bile nasıl parladıklarını kataloglamakla o kadar meşgulüm ki, cevap vermeyi neredeyse unutuyorum.

"Aktif. Atletik. Bu tür şeyler," diye cevap verdim kendime geldiğimde.

"Kusura bakma ama atletik görünüyorsun."

Kendi ince vücuduma bakarak, bu kez benim yüzüm kızardı. "Koşmanın maceracı sayılacağından emin değilim."

"Yine, tanımına bağlı."

"Seninki nedir?" Dudaklarını ısırmağa başladığında bakışlarımı içkime çeviriyorum.

"Konfor alanının dışına çıkmak," diye mütevazı bir gülümsemeyle sonlandırıyor. "Bunu sık sık yapar mısın?"

"Hayır, ama sana bir içki ısmarlamak istedim, o yüzden üzerinde çalışıyorum." Bardağını kaldırıyor, delici bakışlarını benimkilere dikeyyor ve ben kolumu hareket ettirmeye karar verdiğimi fark etmeden önce bardağımız birbirine çarpıyor.

Tanrım, sanki beni transa sokmuş gibi.

Gözlerimiz birbirine kilitli, geleneklere uygun olarak içkilerimizi yudumluyoruz. Sonra bardakları bara koyup izliyoruz. Bekliyoruz. Neyi beklediğimizi bilmiyorum, ama ikimiz de bakışlarımızı başka yere çevirmek istemiyoruz, sanki bunu yaparsak çok önemli bir şeyi kaçıracağımız gibi. Kelimelerle ifade edilemeyen, ama yine de söylenebilen bir şey. Belki bir duygu, ya da bir soru.

Boş bir şişenin çöp kutusuna çarpmasıyla çıkan ses konsantrasyonumuzu bozana kadar, aniden geri dönüp şimdiki ana geliriz.

"Demek sen de futbol hayranısın?" Aiden ilk kendine gelen oldu.

"Suçluyum." O anı geçirdikten sonra söyleyebildiğim tek kelime bu oldu... *anımızdan sonra söyleyebildiğim tek kelime bu.*

"Ben de. Çok abartıldığı için olmamaya çalıştım, ama etrafını saran bir şeyi görmezden gelmek zor, sonunda pes ettim."

"Favori takımın var mı?" Sonunda sesimi buldum.

"Oh, hayır." Uyarıyor gibi başını sallıyor, ancak karamel rengi gözlerinde şakacı bir ışıltı vardır. "Hiçbir şey mükemmel bir sohbeti bozamaz"

konuşmayı bozacak hiçbir şey yoktur."

"Doğru, ama benim Ohio'lu olduğumu biliyorsun ve hala konuşuyoruz, yani benim rakip takımın taraftarı olmadığımı anlamış olmalısın."

"Ohio'lu olmak seni otomatik olarak oradaki takımların taraftarı yapmaz. Birçok insan coğrafya dışında başka nedenlerle takımını seçer. Ayrıca, Ohio'da birkaç takım var, bu yüzden onlardan biri benim takımımın rakibi olsa bile, onu desteklememe ihtimalin yüzde elli."

"Haklısın, ama coğrafyanın genellikle oldukça iyi bir gösterge olduğunu kabul etmelisin."

"Benim için değil."

"O zaman senin için belirleyici faktör nedir?"

Aiden, gerekçesini açığa vurmadan ne kadarını söyleyebileceğine karar vermeye çalışır gibi dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırır. "Süper hayrana yakınlık," diye cevaplar.

"Yani..."

"En iyi arkadaşımın en sevdiği takıma o kadar uzun süre maruz kaldım ki, benim de en sevdiğim takım oldu." Aiden'in sesi biraz pes etmiş gibiydi ve ben bunun nedenini öğrenmek için ısrar ediyordum ki, o yine konuyu değiştirdi.

"En sevdiğin filmler hangileri?" Aiden dirseğini bara dayar ve başını eline yaslar, içkisini unutturcasına bana odaklanır.

Aptal gibi görünme riskini göze alarak söylemek gerekirse, bu yeni bir şey değil. Alanımda uzman olarak, konuştuğum kişilerin sık sık dikkatini çekiyorum, ancak Aiden'in ilgisi profesyonel olmaktan çok kişisel, bu da ortama samimi bir hava katıyor. İnsanların benim bildiklerimden ziyade *bana karşı* merak duymaları uzun zaman olmuştu ve bu hoşuma gidiyor.

Ne yazık ki, ondan en az on yaş büyük olduğum için bu konuda ortak bir nokta bulabileceğimizi sanmıyorum.

"Senin favorilerini tanıyacağından emin değilim, çünkü muhtemelen senin döneminden farklı bir döneme aitler."

"On üç yaş fark var, unutma." Bilmiş bir şekilde gülümsüyor. "Deneyin bakalım."

"Tamam. M. Night Shyamalan'ın filmlerinden hiçbirini izledikten sonra ağzım açık kalmadan bitiremedim. Ya da Coen kardeşlerin komedi filmlerinden hiçbirini izledikten sonra gülmekten karnım ağrımadan bitiremedim."

"American Pie'yi onlar mı yönetti?"

"Sanmıyorum. The Big Lebowski muhtemelen onların filmleri arasında en sevdiğimdir."

"Adam sadık kalır." Aiden'in gülümsemesi o kadar geniş ki, bulaşıcıdır.

"Başka ne var?"

"Shawshank Redemption. Yani, M. Night Shyamalan çarpıcı sonların kralıdır, ama Shawshank bittiğinde çok şaşırdım."

"Benim için o Fight Club'dı."

"Fight Club'ı izledin mi?" Konuşmaya başladığımızdan beri sayısız kez gülümsemeyi zor tutuyorum.

"Um, tamamen kaslı Brad Pitt? Evet, lütfen."

"Sen seksi, gömleksiz erkeklere bayılıyorsun, değil mi?"

"Yani, fena da değiller." Yine biraz kızardı. "Ama Fight Club, gerçek ortaya çıktığında beni gerçekten şok etti. Hiç beklemiyordum."

"Evet, o son beklenmedikti."

"Yani, psikolojik gerilim filmlerini ve komedileri seviyorsun?" Aiden seçimlerimi özetliyor.

"Sanırım onlara ilgi duyuyorum, evet. Ama ara sıra iyi bir aksiyon filmi de severim."

"Matrix'i izledin mi?" diye sorar.

"Kim izlemedi ki? O film hayatımı değiştirdi."

Aiden merakla dikleşti. "Nasıl yani?"

İş konuşmalarına girmek istemiyorum, ekranı dolduran tüm o kodların, bilgisayarları insan işlevselliği ile birleştirmeye çalışarak kurduğum kariyerimin itici gücü olduğunu anlatmak istemiyorum. Bu yüzden cevabımı basitleştiriyorum. "Tabii ki özel efektler, zamanın durmuş gibi görüldüğü anlar. Ondan sonra filmler yepyeni bir kalite kazandı."

Aiden'in karamel rengi gözleri beni o kadar yoğun bir şekilde inceliyor ki, bunun sadece kısmi bir cevap olduğunu anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Ama bir şey atladığımı hissetse bile, konuyu zorlamıyor.

"Doğru." Düşünceli bir şekilde dolgun, gevşek bir parmağını ısıyor ve ben de gözlerimi ondan ayırmak için bacağımı çimdiklemek zorunda kalıyorum.

"En sevdiklerin hangileri?" diye soruyorum. "Her dönemden."

Yüzünde yine o hüzünlü ifade belirliyor, bunu sürekli çalışan zeki bir zihinle eşleştiriyorum ve bir kez daha şu anda uyanık olmaması gereken yerlerde içgüdüsel bir tepki veriyorum.

"Çocukken Marvel filmlerine bağımlıydım ve yeterince büyüdüğümde babam bana klasik olarak gördüğü filmleri göstermeye başladı. Caddyshack, Airplane, Monty Python and the Holy Grail—en sevdiğim film bu. Shrek."

"Baban Shrek'i klasik mi buluyor?"

"Yetişkin mizahı içeren ilk animasyon filmiydi, en azından babam öyle diyor. Bugüne kadar, zencefilli kurabiye adamla ilgili kısmı izlerken gülmekten gözleri yaşarana kadar gülmeden duramıyor."

"Yıllardır Shrek'i düşünmemiştim, ama birdenbire onu izlemek istedim."

"Şaşırtıcı derecede eğlenceli." Birkaç kez gözlerini kırpıştırıp başını eğdi, sanki az önce söylediği şeyi anlayamıyormuş gibi.

"Demek animasyon filmleri seviyorsun?" diye soruyorum.

Aiden içkisini yudumlamak için eline uzanır, ama içkinin bittiğini fark eder. Bu, ona teşekkür edip, olması gerektiği gibi sorumlu bir erkek gibi ayrılmam için mükemmel bir fırsat. Benim yaşında kardeşleri olan erkeklerin peşinden koşmayan bir erkek. Ama ayağa kalkamıyorum. Onun yanında olduğum için vücudumdaki her sinir titriyor.

Bu yüzden, mantıklı olanı yapmak yerine, pervasızca bir şey yapıyorum. "Bu sefer sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Üçüncü Bölüm

Aiden

Kier Caldwell dudaklarıma bakıyor. Ve bütün gece boyunca bunu yaptı.

İlk başta, hayal gördüğümü sandım. Belki yüzümde onun dikkatini dağıtan bir şey vardı, ben de dudaklarımı yalayıp onu temizledim. Ama bu basit hareket, onun *daha da* dikkatini çekmiş gibi görünüyordu. Ben de dudaklarımla oynamaya devam ettim. O da bakmaya devam etti.

Tıpkı şu anda olduğu gibi, bana aldığı içkiden kalan viski tadını yalarken.

"Ee," diye sordu Kier. "Animasyon filmleri senin gizli zevkin mi?"

Gizli zevk. Neden böyle ifade etmek zorundaydı ki? Şimdi, kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranıp, onunla flört etmekten daha fazlasını istediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Öyle demezdim," diye cevaplıyorum, "ama sırf animasyon olduğu için bir şeyi izlemeyi reddetmem."

"Çocuk çizgi filmi olduğunu düşündüğüm için kaçırdığım klasikler nelerdir?" Kier'in mavi gözleri sanki benimle dalga geçiyormuş gibi parıldıyor. Beni şımartıyor. Bu, onun hiç beklemediğim ama daha fazlasını istediğim eğlenceli bir yönü.

"Örümcek Adam: Örümcek Evreni. Ve devam filmi, Örümcek Evreni'nin Ötesinde."

Kier, içkisini ağzına götürürken donar kalır. "Düşünmek için duraksamana bile gerek kalmadı."

"Düşünecek bir şey yok. Bence animasyon filmler, canlı çekim Spiderman filmlerinden daha iyi."

"Anlat bana."

"Şey..." Düşüncelerimi toparlarken enseme ovuşturuyorum. "Karakterler daha derin. Gerçek insanlar gibi hissettiriyorlar. Örneğin, Spiderman karakteri sadece bir örümcek tarafından ısırılıp süper kahraman olmuyor, zaten bir kahramanın sahip olması gereken niteliklere sahip olduğunu öğreniyor ve şimdi bu nitelikleri kahraman seviyesinde geliştirebiliyor. Grafikler de abartılı değil. Hikayeyi anlatmaya yardımcı oluyorlar, ama hikayeyi gölgede bırakmıyorlar, böylece hikayeyi anlatmak için kullanılan görüntüler değil, hikayenin kendisi hakkında düşünerek ayrılıyorsunuz."

Kier'in ağzı, genellikle birinin kafasının üstünde konuştuğum anlamına gelen bir şekilde açılmış ve zihnimde ona nerdlik yaptığım için kendimi azarlıyorum. Ta ki o gözlerini kırıp, "Artık animasyon filmlerine eskisi gibi bakamayacağım galiba" diyene kadar.

"Bu iyi mi, yoksa..."

"İyi. Kesinlikle iyi." Gülümsemesi kısmen merak, kısmen de... hayranlık dolu. Sanki ona öğrenmeyi beklemediği bir şey öğretmişim gibi, ve bu benim hayal gücümün bir ürünü olabilir, ama onun gözlerini açmış olabileceğim gerçeğini sevdiğimi inkar edemem.

Gözlerden bahsetmişken, onun indigo rengi gözleri yine benimkilere kilitlenmiş durumda ve bu akşam ikinci, üçüncü ya da dördüncü kez, sanki sadece yüzümü değil, daha fazlasını gördüklerini hissediyorum. Daha da garibi, onun yoğun bakışları altında kendimi açığa çıkmış hissetmiyorum. Sanki görülmeye değer bir şey varmış gibi, bir tür onaylanmışlık hissediyorum.

Kier Caldwell'in beni neden bu kadar ilginç bulduğunu hiç anlamıyorum, özellikle de ortak noktamız olduğunu bildiğim tek şeyi henüz konuşmamışken. Düşüncelerimi değerli bulduğunu varsayarsak, beni takdir etmek için bir nedeni olan tek şey.

Bu, her zaman arkadaş olarak kalmaya mahkum olduğum, asla erkek arkadaş olamayacağım konusunda, yaralı kalbime küçük bir umut ışığı veriyor. Kier'in beni bir arkadaştan daha fazlası olarak göreceği anlamına gelmiyor bu, o çok zeki, başarılı ve benim ligimin dışında biri, ama *başka biri* görebilir.

Tam o anda Kier kaşlarını çattı ve mutlu anım bir anda yok oldu. "Ne oldu?" diye sordum, cevabını beklerken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu.

"Son içki siparişini verdiler."

İçimden inleyerek, mahalle barı yerine kulüpte olsaydık da birkaç saat daha birlikte vakit geçirebilseydik diye kısa bir süre diledim. Tabii bu, ikimizin de kulüp tipi insanlar olmadığımızdan, hiç tanışmamış olacağımız anlamına gelirdi.

"Gecenin bitmesini istemiyorum." Söylemek istemediğim sözler kulağıma ulaşınca yüzüm kızardı.

Kier'in gırtlığı o kadar yavaş hareket ediyor ki, sanki daha önce konuştuğumuz, zamanın göreceli olduğu Matrix filmindeymişiz gibi hissediyorum. Sonra kapüşonlu bakışlarını bana çevirip boğuk bir sesle fısıldıyor, "Ben de."

Bu mümkün mü? Bu gece için beni bir arkadaştan daha fazlası olarak görebilir mi?

Sahip olduğum tüm maceracı ruhumu toplayarak, ona fısıldayarak cevap veriyorum. "Beni evine götürür müsün?"

Kendi odamın iki katı büyüklüğünde görünen karanlık odayı inceleyecek zamanım bile olmadan, Kier beni duvara yaslayıp kollarının arasına sıkıştırır, vücudu benimkine yapışır.

"Durmamı söyle," diye yalvarır, kalçalarını bana sürterken bile.

"Hayır."

Sanki bir öpücük çalacakmış gibi öne eğilir, dudaklarımdan sadece birkaç santim uzaklıkta durur. "Senin için çok yaşıyım."

"Benim kaç yaşında olduğumu bilmiyorsun."

"Yirmi bir mi?" Sıcak nefesi dudaklarımı okşadı.

"Yirmi iki." Dudaklarımı yaladım, bunun onun şehvetini uyandıracığını bilerek.

Kier gözlerini kapatır ve başını sertçe sallayarak şişmiş penisini benimkine sürter. "Benden on yıl daha gençsin. Çok gençsin."

"Benim hesaplarıma göre değil. Ayrıca, bunun ne olduğunu bilecek kadar büyüğüm."

Ağzı, mıknaatısın eşine çekildiği gibi, tekrar benimkini arıyor gibi görünüyor, ama son anda geri çekiliyor. "Nedir bu?"

"Bu gece. Daha fazlası değil." Bu sefer ağzı benimkine yaklaştığında, mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarımız nihayet temas ettiğinde şehvetle inliyorum.

Kier Caldwell'ı öpüyorum.

Kier Caldwell beni öpüyor.

Rüya mı görüyorum?

Aklım mantıksız düşüncelerle dolup taşıyor. Gerçek gibi görünmüyorlar. Ama ağzımdaki hafif bira tadı dudaklarımdan gelmiyor. Ciğerlerimi dolduran hava da öyle. Hepsi ondan geliyor.

Kier'in dudakları yumuşak olsa da, öpücüğü yumuşak değil, her dil hareketiyle içime işleyen bastırılmış ihtiyaç ve arzu. Ben de aynı çaresizlikle onu öpüyorum, ayrılmayı, rahatlamayı, hatta nefes almayı reddediyorum. Önemli olan tek şey, durmamamız.

Birbirimize yapışmış halde, tutunabileceğim tek yer sırtı. Omuzlarını, omurgasının tabanını, kalçasını kavırıyorum, onu kendime çekiyorum, böylece penislerimiz kot pantolonlarımızın kumaşı altında birbirine sürtünüyor.

"Aiden." Kier'in dudaklarından benim adım bir yalvarış olarak çıkıyor, parmakları saçlarımı tararken beni yerinde tutuyor, böylece ağzımı yağmalayabiliyor. Karıncalanma hissi kafa derimden ayak parmaklarıma kadar yayılıyor, benim adımın bu kadar *arzu dolu bir* şekilde söylenmesi güçlü bir afrodizyak gibi.

O beni ele geçirirken, boğazımdan rahatlamış bir inilti yükselir, beni ellerinde hamur gibi yumuşatır. Ellerim, her santimimi dokunmak için aceleyle hem ele geçirir hem de kucaklar.

"Durmamı söyle," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. "Yapamayacak hale gelmeden önce söyle." "Asla," diye fısıldıyorum.

Kier, vahşi ama işkence görmüş gibi bir ses çıkarır ve bu ses doğrudan benim aletime gider. Bir anda güçlenerek, onun kıcını tutup onu kaldırırım ve bacaklarını belime dolarım. Öpüşmemizi bozmadan, boylarımız aynı olduğu için elimden geldiğince zarif bir şekilde yatağa doğru yürürüm ve onun peşinden yatak üzerine düşeriz.

"Lanet olsun, bu çok ateşliydi." Isıran bakışlarını görebileceğim kadar uzaklaşır. "Atletik olmadığını söylemiştin."

"Sen öyle dedin. Ben özellikle maceracı değilim dedim, ama üzerinde çalışıyorum." Eğilip dudaklarını yaladım, yine yumuşak bir inilti duyuldu.

"Bu senin maceracı yanın mı?" diye soruyor, ben de boynunu yalarken, odun ve karanlık bir tatlılık, karanfil gibi bir tat alıyorum.

Çok özel.

"Bu benim azgınlığım." Boynunun omzuyla birleştiği yeri ısıırıyorum, altımda hafifçe titrediğini hissediyorum. "Maceracı olmak, altta yer almam olurdu."

"Hiç..."

"Hayır. Ama yapardım." Onu merak etmekten kurtarıyorum. "Sadece fırsat çıkmadı." Ağırlığımı onun üzerine veriyorum ve ona uzun, kalıcı bir öpücük veriyorum. "Ya sen?"

"Aynı. Tersine, ama aynı."

Kalçalarımı aşağı doğru bastırarak, dudaklarını ısırırken penislerimizi birbirine bastırıyorum. "Bu gece ne istiyorsun? Denenmiş ve kanıtlanmış mı, yoksa macera mı?"

"Sadece bir gecemiz varsa... ikisini de?"

Kalbim göğsümde durdu. *Az önce ne dedi...?* "Tabii önce başka biriyle yapmak istemezsen..." "Hayır." Onu kesiyorum. "Seninle yapmak istiyorum."

Kier sık bir nefes alır, dipsiz mavi gözleri benimkilere kilitlenir, bu bakış bir gecelik ilişkiden çok daha derin bir şey olduğunu ima eder. Bu, zihnim *daha fazlası* hakkında türlü çılgın fikirlerle dolarken nefesimin düzensizleşmesine neden olur.

Onun yanına geçip, bir kolumu dayak olarak kullanarak diğer kolumla gömleğinin düğmelerini açtım ve bu sırada ona tembel öpücükler verdim. Aciliyet ihtiyacı hala oradaydı, ama ben çaresizce onu bastırmaya çalışıyordum, böylece aşırı hevesli bir seks düşkünü gibi görünmeyecektim. Ayrıca, sadece bu tek gecemiz olacağını bildiğim için, onu tatmak istiyordum.

Gömleği açıldıktan sonra, Kier'in göğsünü görebilmek için onu açıyorum. Buruşuk meme uçlarının etrafında birkaç koyu renkli kıl var ve kot pantolonunun altında kaybolan başka bir ince şerit var, ama bunun dışında pürüzsüz ve hacimli olmadan tonlanmış kasları sergiliyor.

Avuç içimi karnına koyup, parmaklarımı ipeksi teninde yavaşça gezdirirken, dikleşmiş meme ucunu ağzıma alıp nazikçe emiyorum.

O ağzıma doğru eğilir, parmakları saçlarıma dalar.

"Tanrım." O nefes nefese kalırken, ben gülümsemeyi zor tutarak dilimi tomurcuğun etrafında dolaştırıp bir kez daha emiyorum. "Bunu sikimde hissediyorum."

"Sanki şaşırmış gibi konuşuyorsun." Diğer meme ucuna geçip aynı şeyi yapıyorum, bu sefer dişlerimle nazikçe ısırıp kalan yanığı yalıyorum.

"Öyle." Kalçaları yukarı doğru itiyor, benim neden olduğum acıyı dindirmek için sürtünme arıyor. "Daha önce kimse bana bunu yapmamıştı."

Doğrusu, ben de bunu daha önce kimseye yapmadım ve Bennet'in bir gece Damien'den onu çimdiklemesini yalvarırken, kulaklıklarımı takamadan işlerin hızlandığını duymasaydım, bunu yapmayı düşünür müydüm, emin değilim. Sanırım onların sikişinden çıkan tek iyi şey, Kier'in hoşuna giden bir hareket öğrenmiş olmam.

Elimi karnından pantolonuna kaydırıp, fermuarını açıp sikini çıkarmak için yeterince açtım. İnce yapısına göre beklediğimden daha kalın, ama orantısız olacak kadar da büyük değil ve okşadıkça

uzunluğu boyunca okşarken, yaklaşık 20 santim olduğunu, yani benimkiyle hemen hemen aynı olduğunu anlıyorum.

İçimde nasıl hissettireceğini merak ediyorum.

Bunu biraz merak ediyorum, ama aceleye getirmek istemiyorum, sadece bunu tatmak istediğim için değil, Kier'in de tatmin olmasını sağlamak için.

Gevşek bir tutuşla, meme uçlarını ısırp emerek, penisini nazıkçe çekiyorum. Ama dilimi meme uçları üzerinde ileri geri hareket ettirdiğimde, Kier göğsünü yataktan kaldırıyor ve gergin bir iniltiyle meme uçlarını ağzıma itiyor.

"Bunların senin için tatlı nokta olduğunu gerçekten bilmiyor muydun?" O zaten bana cevabı vermiş olduğu için bu soruyu sormama gerek yok, ama bunu onun ağzından duymak istiyorum. *Benim* bulduğumu kabul etmek için.

"Hiç bilmiyordum. Tanrım, neden bu benim sikimde bu kadar iyi hissettiriyor?" Sikini yumruđuma itiyor, ama ben onun istediđi basınçla kavramıyorum ve kalçaları yatađa geri dűřüyor.

"Hiçbir fikrim yok. Sadece hepimizin hassas noktaları olduğunu biliyorum. Bana anlatmak istediğin başka yerler var mı, yoksa kendim mi bulayım?" Sert bir tomurcuğu ağzıma alıp yalarken, onun sikini de okşuyorum.

"Ben... Siktir, bilmiyorum. Belki kalçalarım?"

Göğsünden aşağı doğru öperek, kalça kemiklerine meme uçlarına yaptığımın aynısını yapıyorum. O kadar etkili görünmüyor, ama yine de altımda kıvranıyor ve gevşek yumruğuma penisini sokuyor.

"Tanrım, yıllardır bu kadar tahrik olmamıştım, ama sen bana neredeyse hiç dokunmuyorsun." Kier, vücudunun benim dokunuşlarına verdiği tepkiyi kontrol etmeye çalışırken göğsü inip kalkıyor, ama elim onun penisini gevşekçe kavradığında kalçalarını sabit tutamıyor. "Hassas noktaların neresi?"

"Sıra sana geldiğinde söylerim."

"Ne zaman?"

"Beni siktiğinde." Açık sözlü cevabım gözlerini kapatmasına neden oldu ve onun da benim gibi bunun nasıl bir his olacağını hayal ettiğini biliyorum.

Doğrusu, onu içimde hissetmeyi ne kadar istesem de, onun ilk *pasif partneri* olma ihtimalini daha da çok istiyorum.

Yaş konusunda onun kadar takıntılı değilim, on yıl benim için büyük bir fark değil, ama onun benden on yaş büyük ve bakir bir aktif olması... On yaş büyük bir adamın, daha yeni tanıştığı bir adama vermek için ilklerini saklayacağını kim düşünürdü ki?

Böyle düşününce, neden sürekli onu durdurmamı istediğini anlayabiliyorum. Muhtemelen yaşı nedeniyle tüm bu olanlar için bir tür sorumluluk üstleniyor, tıpkı benim onun ilk pasif deneyiminin keyifli geçmesini sağlamak için sorumluluk üstlendiğim gibi. İkimiz için de boşuna bir çaba, ama yine de dikkate almam gerektiğini hissediyorum.

Kier'in penisi avucumda seğiriyor, hayal ettiği şeyin onu heyecanlandırıldığını gösteriyor. Benimkisi de fermuarımın arkasında acı verici bir şekilde atıyor, ama bunu görmezden gelerek bacaklarının arasına girip pantolonunu indiriyorum, böylece güzel penisi bacaklarının arasında gururla dikilebiliyor.

Yumruğumla etrafını kavrayıp uzun ve sert bir şekilde çekerim, dokunuşumun Kier'in boğuk bir inilti çıkarmasına neden olmasını seviyorum. Sonra öne eğilip başını ağzıma alırım.

Kier'in kalçaları şiddetle sarsılır, başı ecstasy içinde geriye doğru eğildiği için ağzımın şoku tam bir sürpriz olur.

"Vay canına," diye bağırır ve gözlerini benimkilere çevirir. "Bu... Sen... Aman Tanrım."

"Bu gerçekten sürpriz olmamalı." Dilimi başının etrafında döndürürken gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Herkesin penisi tatlı bir noktadır."

"Evet, değil. Ben sadece... Uzun zaman oldu ve ben buna hazır değildim."

"Birinin sikini emmesi üzerinden epey zaman geçti mi?" Dudaklarımın arasına alıp ucunu nazikçe emiyorum.

"Oh, ah." Kier pelvisini sabit tutmak için mücadele ediyor. "Uzun zamandır... hiçbir şey olmadı."

"Aynı." Bütün gece kullandığı terimi ödünç alıyorum, onu boğazımın arkasına alıp abartılı bir özenle geri çekiyorum, dilimin düz kısmını onun sikinin alt kısmına doğru sürüklüyorum.

"Cidden mi?" Ben onun penisini yalarken o nefes nefese kalır. "Buna inanmıyorum. Ağzın bana pratik yapmadığın izlenimini vermiyor, bu da, bu arada, biraz gevşemezsen seni hayal kırıklığına uğratacak. Uzun zamandır yapmadım derken kibar davranmıyordum."

Güçlenmiş ve biraz da hayranlık duymuş hissederek, parmağımın ucuyla testislerini okşadım. "Bu nasıl mümkün olabilir? Hiç teklif almayamayacak kadar seksisin."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim." Nefes nefese kalır ve ben ağzımı onun cinsel organının üzerinde donakalırım.

"Ben mi?" Sinirli bir şekilde dudaklarımı yalarım.

"Seni seksi bulduğuma şaşırdın mı?" Gözlerindeki şehvetine rağmen, Kier gerçekten şaşkın görünüyor.

"Evet." Yüzümün hızla kızardığını hissediyorum, gerçeği saklamanın anlamsız olduğunu anlıyorum. "Öyleyim."

"Aiden, seni ilk gördüğüm andan beri ereksiyonla mücadele ediyorum, ve bu sen ağzını açmadan *önceydi*, beyninin de vücudun kadar çekici olduğunu öğrendim. Ve benden on yaş küçük olmana rağmen, şu anda kontrolü ele almaktan korkmaman... En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu bile hatırlamıyorum."

Bu muhtemelen, hatta kesinlikle, bana söylenen en güzel söz ve o kadar etkileyici ki, gözlerimin arkasında yaşların biriktiğini hissediyorum. Ama bu sözler ne kadar etkileyici olursa olsun, tek gecelik bir ilişkide duygusal davranan adam olmayacağım. Bu yüzden, dudaklarıma sinsi bir gülümseme zorlayarak, onun penisini bir kez daha okşuyorum.

"Bakalım bu sertleşmiş aletle neler yapabilirim." Başımı eğip onu tekrar boğazımın arkasına alıyorum, ucuna kadar çekip sıkıca emiyorum. Kier, sabit durmak için karnını sıkarken çarşafı yumrukluyor, bu manzara beni onun aleti etrafında inlemeye ve ağzımda seğirmesine neden oluyor.

"Aman Tanrım!" diye inler, ben bunu tekrar yaparken. "Aman Tanrım. Ağzın çok mükemmel. Durmalısın. Durmalısın yoksa boşalacağım."

Başparmağım ve işaret parmağımla penisinin tabanını sıkıştırarak, son zamanlarda izlediğim tek şey olan pornodan öğrendiğim bir numara, sertçe kavrayıp tekrar emmeye başlıyorum. Ve yine, boğazımla sıkarken dilimle onu okşuyorum.

"Aiden. *Leanbh*. Tanrım."

Bu sevgi dolu sözcük kulağıma çarptığında, onun anlamını bildiğim için değil

—bilmiyorum—ama bana samimi gelen bir şekilde söylediği için. Neredeyse taparcasına. Ve bu muhtemelen zihnimin bana oyun oynadığı için olsa da, bir parçam bunun öyle olmadığını merak ediyor. Bana bir takma isim vermek istediğini.

Eğer öyle yaptıysa... Devam etmeden önce biraz zamana ihtiyacım var, yoksa bunun doğru olmasını *isteme* riskine girerim.

Zaten bu adamı entelektüel düzeyde hayranlık duyuyorum, bir saniye bile olsa bunun daha fazlası olabileceğini düşünürsem... Bana karşı şehvetin ötesinde bir şey hissedebileceğini düşünürsem...

Kalbim bu yola girecek kadar kırılgan.

"Prezervatif? Kayganlaştırıcı?" diye soruyorum, onu tamamen bırakarak.

"Bavul," diye nefes nefese mırıldanıyor. "Ön cep."

Hâlâ giyinik haldeyken kalkıp odanın diğer ucuna, çantasına doğru yürüdüm, ihtiyacım olan eşyaları çıkardım ve böyle gecelerin onun için bir istisna olmasına rağmen seyahate hazırlıklı çıktığı için içimden küçük bir teşekkür ettim. Yatağa geri döndüğümde, nefes alıp verişinin biraz düzeldiğini fark ettim, ama penisi öfkeli bir mor renge bürünmüştü, ki bunu içten içe çok sevdim.

Yatağın ayak ucunda durarak ayakkabılarını çıkarır ve pantolonunu bacaklarından aşağı çekerim, çıplak vücudunu hayranlıkla seyretmek için bir an dururum. Uzun, kaslı bacaklar. İnce bel. Kaslı kollar. Ve koyu renkli kıllarla çevrili muhteşem penis.

"Bana bakıyorsun," diye suçluyor Kier. "İnanılmazsın."

Neredeyse utangaç bir şekilde gözlerini indiriyor, sonra benimkilere bakmak için kaldırıyor. "Ben seni göremez miyim?"

Şimdi sıra bende kızarmaya. "İstersen."

Kier kararlı bir şekilde başını sallar, ben de prezervatifleri ve kayganlaştırıcıyı yatağa atıp gömleğime uzanır, düğmelerini yukarıdan aşağıya tek tek açarım. Bu pratik bir soyunma şekli, ama Kier o kadar dalmış, her hareketime o kadar hayran ki, sanki striptiz yapıyormuşum gibi.

Düğmeleri açılmış gömleği yere atıp, pantolonuma uzanırken ayakkabılarımı çıkarıyorum. Pantolonumu indirirken adam *dudaklarını yalıyor*, penisim o kadar güçlü bir şekilde dışarı fırlıyor ki, karnıma çarpıyor ve arkasında küçük bir damla ön sıvı bırakıyor.

Tahrik olduğumu biliyordum, ama bu başka bir seviye.

"Buraya gel." Kier'in sesi, siren şarkısı gibi boğuk bir tona sahip ve tereddüt etmeden yatağa tırmanıp onun üzerine oturuyorum.

Ağırlığım onun üzerine çöktüğünde sert penislerimiz birbirine sürtünüyor, ikimiz de utanmadan inlemelerimizi bastırıyoruz. Sonra eli öne doğru uzanıyor, boynumun arkasına dolanıyor ve beni kendine çekerek ateşli bir öpücük veriyor, dillerimiz birbirine karışırken kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyor.

Ayak parmaklarım kıvrılır, o ağzımı yalarken nefesimi sanki ona aitmiş gibi çalar. Sanki kendi nefesinden daha çok ihtiyacı varmış gibi.

"Aiden," diye mırıldanır dudaklarıma. "Sik beni."

Dördüncü Bölüm

Kier

Sinful.

Şeytanın vücut bulmuş
hali. Güzel.

Beni eve götürmemi isteyen adamı başka nasıl tarif edebilirim? Onu yatağıma götürerek isteğini yerine getirdiğim adamı? Dudaklarımız daha birbirine değmeden, vücudumu daha önce hiç bilmediğim şekillerde titretmeyi başaran adamı. Ve dudaklarımız birbirine değdiğinde, tüm mantığım kayboldu.

Tek bildiğim şey, istemektir. İhtiyaç. Arzu.

Şimdi onun önünde uzanmış, onun penisini istiyorum ve hiç bu kadar ahlaksız bir şey yapmaktan bu kadar heyecanlanmamıştım.

Bu adam nasıl seksi olmadığını düşünebilir?

Dürüst olmak gerekirse, en çekici bulduğum şey yüzü ya da vücudu değil. Zihni. Çok dikkatli dinlemesi, düşünceli sorular sorması, şakacı ve gerçekçi arasında bir çizgi çizmesi... Aktif bir zihni severim ve bunu günah için yaratılmış bir vücuda sahip bir meleğin yüzüne koyduğunuzda, seksin vücut bulmuş hali ortaya çıkar.

Ben dürtüsel bir adam değilim, ama buna hayır diyemedim. Kahretsin, az önce ondan istedim.

Aiden isteğim üzerine titrer, şehvetli gözleri ağır kapaklarının altından beni süzer. Sonra dilini benimkine sürter, sonra uzaklaşıp kayganlaştırıcıyı alır ve parmaklarını yağlarken bacaklarımın arasına geçer. Ama önemli olan

bunu, benim sikimi dikleştiren sıvıyı ısıtmak için parmaklarını birbirine sürterek değil, bana saygıyla bakarak yapıyor.

Evet, bana vücudumun inanılmaz olduğunu söyledi, ama yüzeysel bir gözlemin onun bakışlarındaki hayranlığı tam olarak yansıtmadığını hissediyorum. Bu da bir parçası, ama onun zihnini ilgi çekici bulduğum gibi, onun da benim için aynı şeyi hissettiğini hissediyorum.

Bunu doğrulayacak hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı, bu sadece önceki konuşmalarımıza dayanarak edindiğim bir sezgi, ama doğru gibi geliyor. Neredeyse ilk tanıştığımızda aklıma gelen, başka bir eski ruhu tanıdığım düşüncesi, onun da aklından geçmiş gibi.

Bizim bir bütünün iki yarısı olduğumuzu söylemiyorum - yaş farkımız ve ikimizin de bunun sadece bu gece için olduğunu kabul etmiş olmamız göz önüne alındığında bu saçma olurdu - ama burada cinsel çekiciliğin ötesinde bir bağ olduğunu söylemek muhtemelen doğru olur. Her bakışı, her tadı, her dokunuşu daha da güzelleştiren bir bağ.

Aiden, sikimi gevşekçe avucuna alıp bir eliyle okşarken, diğer eliyle deliğimi yokluyor. Usta parmakları tam doğru miktarda baskı uygulayarak arzumu artırırken, sikimdeki elimdeki elim rahatsızlığımı unutturuyor. Bu, deneyimli bir sevgilinin yapacağı bir şey, ama Aiden'ın durumunda, bence bu, eylemlerini belirleyen ilk elden deneyimden çok, beni rahat ettirme arzusu.

Belki de, onun için de uzun bir süre olduğunu söylediği yorumuna gereğinden fazla önem vererek, kendimi aptalca, benden önce pek fazla kişi olmamış olmasını dilerken buluyorum.

Bana ne yapıyor?

Aiden giriş ararken deliğimdeki baskı biraz artıyor ve derin bir nefes vererek rahatlamaya çalışıyorum. Tamamen rahatlayamıyorum, beklenti beni rahatsız ediyor, ama ilk eklemi içeri sokabileceği kadar gevşiyorum.

"Oh, Tanrım," o parmak sıkı vuruşlarla içeri girerken inliyorum. "Çok mu fazla?" Aiden hemen duruyor.

"Hayır. Tanrım, hayır. Bu inanılmaz bir his."

Kaşlarını çatmasına neden olan endişe, daha derine girerken kaybolur ve dudaklarımdan başka bir şehvetli inilti çıkar.

O kadar dar ve hassasım ki, tek bir parmak bile beni neredeyse doruğa ulaştırıyor. Ama bu bana yabancı gelmiyor. Aslında, her nazik itişte vücudum cinsel iştahını daha da geri kazanıyor ve parmağı içine çekiyor gibi.

O benim içime ne kadar derine girerse, kalçalarımı sabit tutmak o kadar zorlaşıyor. Mümkün olduğunca uzun süre ertelemek istediğim boşalmayı koalamaktan vazgeçmek için.

"Lanet olsun, Kier," diye fısıldadı, yaptığı şeyden gözlerini ayırmadan. "Beni çok sıkıyorsun. İçinde dayanabileceğimden emin değilim."

"İkimiz de aynıyız."

"Bu senin normal rolün değil, bu yüzden anlaşılabilir. Genelde ben üstteyim ve ilk itişten sonra dayanamayacağımdan biraz endişeliyim."

"Roller tersine döndüğünde bahsetmiyorum, Aiden." Adını söylediğimde sıcak kahve rengi gözleri benimkilere bakıyor. "Şu anda olanlardan bahsediyorum." Parmağı geri çekilip girişimi tahrik ettiğinde, sonra tekrar içeri girdiğinde, düzensiz bir nefes alıyorum. "Beni o kadar gergin hale getirdin ki, ilk dakikayı atlatmak için saymak zorunda kalacağımdan korkuyorum."

Yüzünde bilmiş bir gülümseme yayılır. "Along Came Polly," diye benim bahsettiğim filmin adını söyler. "O benim dönemimden, senin döneminden değil."

"Filmler söz konusu olduğunda, dönemlerin sınırlarına bağlı değiliz gibi görünüyor." Bu basit bir gözlem, ama şu anki durumumuzu göz önüne alırsak, onun da benim kadar anlamlı bulduğunu sanıyorum.

"Doğru," diye düşünür ve parmakları keşiflerine devam eder.

Birçok yönden birbirimize uyuyoruz... Aramızda bu kadar yaş farkı olmasaydı, bu adama aşık olurum.

Bu düşünceyi kafamdan silip, kendimi Aiden'ın dokunuşlarına bırakıyorum ve o keşfederken hoş bir heyecanla kendimi kaptırıyorum. Kapsamlı bir şekilde.

Onun dokunuşları altında, belimden aşağısı baştan çıkarıcı bir uğultuyla doluyor. Penisime her dokunuşunda, parmağının her baskısında, dalga dalga mutluluk içimi kaplıyor.

Aiden vücudumun derinliklerine doğru ilerlerken, ara sıra elini penisimden testislerime kaydırıyor ve hassas dokunuşlarla testislerimi masaj yapıyor. İtme, çekme ve sıkma hareketlerinin kombinasyonu beni o kadar büyüledi ki, ağırlıksız hissediyorum. Göğsümden memnun bir iç çekiş çıkaran, sanki uçuyormuşum gibi bir his beni ele geçiriyor.

Aiden snowboarddan bahsederken bunu mu kastetmişti? Muhtemelen hayır, ama snowboard bunun sadece bir kısmı kadar bile inanılmazsa, bu kadar coşkulu hissettiriyorsa, muhtemelen beni denemeye ikna edebilir.

Sertleşmiş penisimin gökyüzüne doğru dikildiğinin farkındayım, ancak vücudumun geri kalanı neredeyse kemiksiz gibi ve bunun için utanmadığımı fark edince şok oldum.

bunun için hiç utanmadığımı fark edince şok oluyorum. Aiden'in merhametine kalmışken, onun tek parmağıyla beni nirvanaya götürmesini bir şekilde seviyorum.

Bu onun yüzünden mi, yoksa uzun süredir cinsel ilişkiden uzak kaldığım için mi?

Aiden bu anda parmağını benden gelmem için kıvrımasaydı, bu soruda kaybolabilirdim, bu da beni yataktan neredeyse fırlatmasına neden oldu.

"Kahretsin," diye nefes nefese kalıyorum, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

Aiden parmağını geri çekip sikimi bırakıyor, tüm zevki benden esirgiliyor ve dehşet içinde inliyorum. *İnliyorum.*

"Merak etme, henüz bitirmedim." Kendi penisini birkaç kez yavaşça okşarken bana flörtöz bir gülümseme attı. "Sadece kendine gelmen için zaman veriyorum."

"Bu, benim yaşlı olduğumu söylemenin bir yolu mu?"

Aiden elini yatıştırıcı bir şekilde uyluğumun üzerinde gezdirir. "Bu, senin çok duyarlı olduğunu ve benim de zamanımı almam gerektiğini söyleme şeklim."

Alaycı bir homurtuyu bastırarak, "Bu kadar kibar olmanı seviyorum, ama az önce parmağını kıcıma soktun, bu yüzden gerçekten gerekli değil," diyorum.

Üzerime sürünerek Aiden eğilip dudaklarıma öpücük kondurur. "Hassas noktalar hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Hepimizin hassas noktaları olduğunu?"

Ağzım onun ağzıyla kaplı olduğu için konuşamadığımdan, onaylayarak mırıldanıyorum.

"Şu anda, seninkileri buluyorum. Seninkileri keşfetme şansın olduğunda, benim de aynı derecede duyarlı olabileceğimi göreceksin." Alt dudağımı ısırır. "Artık yaş hakkında konuşmayalım, tamam mı?"

Onun sahip olduğu bilgeliğe hayran olmak istesem de, bu düşüncüyü bastırıp başımı sallıyorum. "Tamam."

Aiden bana uzun, kalıcı bir öpücük daha verir, sonra bacaklarımin arasına geri kayar. Amber rengi gözleri utanmaz bir şehvetle benimkilerle buluşurken parmaklarına biraz daha kayganlaştırıcı sürer. "Bu sefer bir parmak daha ekliyorum."

Kafamı onaylayarak salladım ve iki parmak kanalımı delerken rahatlamak için elimden geleni yaptım. Bu sefer yanma hissi daha şiddetliydi, ama geldiği kadar çabuk geçti, sanırım vücudum bunun ne kadar hoşuna gittiğini hatırlamaya başlamıştı.

O daha derine girip, aşırı duyarlı sinir demetlerime giden hassas dokuyu yoğururken, gözlerim bir kez daha kapanır. O noktayı ustaca yoklar ve beni doruğa ulaştırmaya yetmeyecek kadar güçlü olmayan, ama penisimin ihtiyaçtan titremesine neden olan bir dizi zevk dalgası başlatır.

Vücudumda müzik kulağı yok, ama şu anda kendimi bir ustanın sevgiyle akort ettiği bir enstrüman gibi hissediyorum. Elbette, güçlü parmaklar beni kırılğan bir kolaylıkla koparıyor, ta ki o yakalanması zor notayı bulana ve onu mükemmel bir şekilde çalana kadar.

Tanrım, beni bir şaire dönüştürdü. Ve bir bilim adamı olarak, şiiri nefret ediyorum.

Aiden parmaklarını prostatımın üzerinde gezdirirken omurgam yukarı doğru kıvrılıyor, bir coşku dalgası uzuvlarımı o kadar sert bir şekilde kasılmaya zorluyor ki kramp girmeye başlıyor. Huzursuzca hareket ediyorum, baskıyı artırmak mı yoksa kendimi rahatlatmak mı için emin değilim, ama etkisi o kadar sarhoş edici bir uyum dalgası ki kaslarım gevşiyor ve sırtım yatağa çarpıyor.

Sadece şehvetli olarak tanımlanabilecek bir inilti dudaklarımdan çıkar, ama nefesim kesildikten sonra bile odada yankılanmaya devam eder. Gözlerimi açtığımda, Aiden'in üzerimde diz çökmüş, bakışları birleştiğimiz yere odaklanmış olduğunu görürüm. Dudakları, uyarılmasının uğultusunu serbest bırakmak için aralanmış, pürüzsüz, melek gibi yüzü arzu ile pembe ve kızarmış. *Benim için.*

Bu farkındalık o kadar güçlü ki, kalçalarımın onun ellerine, onun itişlerinin hızına uygun bir ritimle sallanmasını engelleyemiyorum. Her ne kadar ince bir hareket olsa da, onun dokunuşunu durdurması için yeterli.

"Hayır," boşaldığımda şikayet ediyorum.

"Henüz bitirmedik," diye dişlerini sıkarak penisini avuçlayıp birkaç kez çekiyor. Bu ve göz bebeklerinin o kadar genişlemiş olması, irislerinin karamel rengini göremediğim

—onun da benim kadar kontrolünü kaybetmek üzere olduğunun tek ipucu.

Kalçalarım rahatlatma arayışına devam ediyor, sert penis boşuna havayı deliyor. Aiden, sakın görünüşünün aksine aç bir bakışla beni izliyor, kayganlaştırıcıyı alıp "Üç mü?" diyor.

"Hazırım." Başımı sallıyorum.

Bana ihtiyatla bakar. "Uzun zaman oldu demiştin ve ben tam olarak... acemiler için yaratılmadım."

"Ben acemi değilim," diye homurdanıyorum, ama gözlerim bacaklarının arasında gururla duran penisi gördüğünde ve onu ilk kez iyice incelediğimde, tereddütünü anlıyorum.

Aiden çok büyük değil, ama penisi onun kadar zayıf değil, bu yüzden kullandığı iki parmak, gelecek olanın bir göstergesi değil. Bununla birlikte, acemi olmadığımı söylediğimde ciddiye almadı. İlk başta biraz sıkı olabilir, ama aslında bu hissi seviyorum. Bu, hiç üstte olmaya ihtiyaç duymamış olmamın nedenlerinden biri. Doldurulmayı seviyorum. Sert bir penisin duvarlarım boyunca kaymasını ve

duvarlarımın kaymasını ve içeri giren şeyi sıkıca kavramayı seviyorum. Ve özellikle o penisin başının prostatımı okşammasını seviyorum.

Doğrusu, daha önce hiç böyle bir isteğim olmamasına rağmen neden Aiden'la üstte olmayı denemek istediğimi söylediğimi bile bilmiyorum, ama onda bir şey beni açgözlü yapıyor. Onun vermek istediği her şeyi deneyimlemek istiyorum ve bu konuda pek sabırlı değilim.

"Kier, seni o kadar çok istiyorum ki yanmak üzereyim, ama seni incitmek de istemiyorum." Aiden'ın alnında dalgalı bir çizgi belirir ve yüzüne düşen saç telleriyle biraz kamufle olsa da, bunu görmemek imkansızdır.

"Biliyorum." Elini tutup parmaklarını parmaklarımla birleştiriyorum ve onları güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Ve söz veriyorum, eğer çok fazla olursa sana söylerim. Ama ben de yanmaya hazırım ve seni içimde istiyorum. Lütfen."

Gözlerimdeki arzu, onun endişesini bastırmış olmalı ki, elimi bırakıp prezervatifi almaya uzanır.

Onu, bu kadar basit bir işi yaparken ne kadar seksi görüldüğüne hayranlıkla izliyorum. Pazıları gergin, karnı kaslı, hünerli parmakları hızlı ve verimli bir zarafetle hareket ediyor. İlk kez değil, kendine güveni ve duruşu yaşına göre çok olgun geliyor ve kendimi, arzu ile dürüstlük arasında karmaşık bir döngünün içinde buluyorum.

Onu yatağa atmak hem bencilce hem de sorumsuzca bir davranış. İçten içe bunun farkındayım. Ama onu gördüğüm ilk andan itibaren açıklayamadığım bir çekim hissettim ve şu anda ona olan arzum, reddedemeyecek kadar güçlü bir ihtiyaçtan çok bir istek.

Aşırı aktif zihnim seçimlerimi sonsuza kadar analiz edebilir ve Aiden'ın taç kısmının girişime hafifçe baskı yapması ve beni şimdiki ana geri getirmesi olmasaydı muhtemelen öyle yapardı.

Gözlerimiz vücudumun üzerinde buluşuyor ve o hafifçe öne doğru eğiliyor. Onun girişini kolaylaştırmak ve onun fazla olduğunu düşünmesine neden olabilecek ani nefes alıp vermeyi önlemek için ciğerlerimdeki havayı düzenli bir akışla dışarı çıkarıyorum.

Tamamen oturduğunda, öne eğilir ve alnını alnıma dayar. Bu şefkatli bir harekettir, ancak bunun anın tadını çıkarmak kadar kontrolü yeniden kazanmakla da ilgili olduğunu düşünüyorum.

"Sayıyor musun?" Dudaklarına nefesimi üflerim.

"Rakamları hatırlayabilseydim sayardım."

Beşinci Bölüm

Aiden

Penisim Kier Caldwell'in içine gömülü.

Tüm bu *ah ha* farkındalıklarıyla bozuk plak gibi konuştuğumu biliyorum, ama bu gece, mümkün olduğunu düşündüğüm şeylerin çok ötesinde, bunun gerçekten olduğunu kendime hatırlatmamak neredeyse imkansız.

Buraya nasıl geldim ki?

Bir dakika önce barda tek başıma oturmuş, hayatımın önemli kararlarını yeniden gözden geçiriyordum, bir dakika sonra ise yıllardır profesyonel olarak hayran olduğum bir adamla çıplak bir şekilde yuvarlanıyordum. Her eşcinsel erkeğin hayalindeki beyaz atlı prensi karşılayan, ama ondan daha seksi bir adam.

Ve onun da bu geceyi benim kadar sevgiyle hatırlamasını istiyorsam, hemen boşalamam.

"Sayıyor musun?" Dudaklarıma nefesini üflüyor.

"Rakamları hatırlayabilseydim sayardım."

Kier altımda kıkırdıyor ve bu sırada benim aletimi mengene gibi sıkıyor.

"Tanrım," diye inliyorum, nefesimi sabit tutmaya çalışırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum

"Gülme yoksa dayanamayacağım."

"İkimiz de düşündüğümüzden daha uzun sürdürdük."

"Öyle deme." Kafamı sallamaya çalışırken burunlarımız birbirine değiyor, ama alınlarımız birbirine yapışık olduğu için bunu gerçekten yapamıyorum.

"Henüz pes etmiyorum."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ederim."

"Ama seni etkilemek istiyorum." *Daha mızızlanabilir miydim acaba, Tanrım?*

"Beni üç kez reddettin. İnan bana, çok etkilendim."

"Sadece..." Yavaşça nefes veriyorum. Nefes alıyorum. Tekrar nefes veriyorum, zaten aşırı duyarlı olan penisimin sürtünmesini artırmamak için tamamen hareketsiz kalıyorum. "Böyle daha iyi." Sesim hissettiğim kadar nefes nefese, ama en azından erken boşalmadım.

Yüzünü görebilmek için ondan kalkarım, deneme amaçlı pelvisimi döndürürüm, ne kadar derine girebileceğimi ölçerim. Hangi açı beni prostatına en yakın hale getirir. Kier, en dibe vardığımda gözlerini kapatır, ama kalçalarımı penisimi yukarı doğru itecek şekilde döndürdüğümde, şehvetli bir "Siktir" çıkar.

Onu sarsan titreme neredeyse kollarımı büküyor, ama artık tepkisini tahmin edebildiğim için, o hassas sinir demetine dokunduğumda ve bu tekrar olduğunda şaşırmıyorum.

"S-siktir. Bu his... Aman Tanrım," Kier, ben ona sürekli girerken, ağrıyan penisimin gerginliğini giderip ona da aynı ölçüde zevk verirken, saçmalıyor. Ama onun gerginleşmeye başladığını hissettiğimde, geri çekiliyorum ve penisimin sadece ucunu deliğinde bırakıyorum.

"Daha fazla," diye mırıldanıyor.

"Henüz değil." Denesem bile kalçalarımı sabit tutamazdım, ama küçük titreşimler, ikimizi de boşalmadan hazır tutmaya yetecek kadar sürtünme yaratıyordu.

Kier altımda kıvranıyor, daha fazlasını istiyor, ben de onu oyalamak için dudaklarını yalıyorum. Ama adamın ağzı cennet gibi, yumuşak, yastık gibi ve esnek, o kadar kendimi kaybediyorum ki, nefes almayı hatırlamadan kendimi sonuna kadar gömülmüş buluyorum.

"Siktir." Vücudumun kontrolü ele geçirmesine izin vermek için henüz çok erken olduğunu hatırlayacak kadar kendime geliyorum. Bu çok büyük bir çaba gerektiriyor - penisim hiç bu kadar patlamaya hazır hissetmemişti - ve her itişte gelen zevk dalgalarını kovalamamak neredeyse acı verici. Ama bu geceyi Kier'in ruhuna kazımak istemem, boşalmak istememden daha büyük, bu yüzden kendimi tutuyorum, ihtiyacımı dizginlemeye çalışırken ona sadece bir kısmını veriyorum.

"Bu kadar alaycı olacağını beklemiyordum." Kier'in parmakları karın kaslarımın üzerinde geziniyor ve içimi titreme dalgaları kaplıyor.

"Sizi kızdırmıyorum." Dudakları çok cazip olduğu için hızlıca bir öpücük çaldım. "Bunu bir kez yapabileceğim için sonuna kadar uzatıyorum."

Beynimde biraz kan kalmış olsaydı, yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesini iki kez düşünürdüm. Ama onun böyle hissetmesinin mantıklı olmadığını bildiğim için, bunu bir kenara bırakıp, sığ da olsa sabit bir ritim tutturmaya odaklanıyorum.

Görünüşe göre hala itiraz eden Kier, parmaklarını kışımın etli kısmına batırıyor ve beni daha derine çekmeye çalışıyor. Ben sırtarak onun ilerlemesini durdurmadan önce, beni neredeyse yarıya kadar içeri sokmayı başarıyor. "Bu kadar ihtiyaç duyacağını beklemiyordum."

"Sen bu kadar alaycı olmasaydın, böyle olmazdım." Beni tekrar kendine çekmeye çalışıyor, ama ben onun elinden kaçıp tamamen uzaklaşarak bacaklarının arasına diz çöküyorum. "Alay etmiyorum." Kier'in göz kapakları kapanıyor, ben avucumla testislerini kaplayıp okşuyorum, bu tepki beni olması gerekenden daha fazla gururlandırıyor. Ve kendime saklamam gereken itiraflarda bulunmama neden oluyor. "Bu geceyi bu geceyi sonsuza kadar hatırlamanı istiyorum."

Safir rengi gözleri benimkilere çevrilir. "Bunları unutabileceğimi mi sanıyorsun?"

Omuzlarımı kayıtsızca silkiyorum, bakışlarının ağırlığı birdenbire bana çok ağır geliyor.

Harika, şimdi de güvensiz bir çocuk gibi davranıyorum ve ona yaş farkımızla ilgili kompleks yapması için bir neden veriyorum.

Kier oturur, istemeden benim ulaşamayacağım bir mesafeye çekilir ve avuçlarıyla yüzümü tutarak bakışlarını karşılamamı sağlar. "Daha önce açıkça belirtmediysem, insanları evime götürmeyi alışkanlık haline getirmedi. Bu gece neden yaptığımı bile bilmiyorum, ama senin gibi ben de bunun bitmesini istemedim. Beni büyülüyorsun. Aramızda başka bir şey olmasa bile, bu yine de hayatımın en unutulmaz gecelerinden biri olacak."

Onun *Kier Caldwell* olduğu halde benim sadece barda rastgele bir adam olduğum düşünülürse, sözlerini kabul etmek zor, ama gözlerindeki yoğunluk, yanağımı okşayan sıcak avuç içi, inanmak istememi sağlıyor. Ayrıca, onun kim olduğunu çok iyi bildiğim halde hiçbir şey söylemediğim için kendimi çok suçlu hissediyorum.

Yine de şimdi itiraf edemem.

Bu beni bencil bir pislik yapabilir, ama bu gece, işini derinden takdir ettiğim bir adam beni büyüleyici bulduğunu söylüyor ve ben bunu haklı çıkarmak istiyorum. Onun hayal ettiği gibi olmak ve istenmenin nasıl bir şey olduğunu tam olarak deneyimlemek istiyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, onun ağzını bir öpücükle kapattım. Umarım söyleyemediğim her şeyi anlatır.

Sen de beni büyülüyorsun.

Beni fark ettiğin için teşekkür ederim. Beni önemli hissettirdiğin için teşekkür ederim.

Bana bir parçan verdiğin için.

"Aiden," diye mırıldanıyor
dudaklarıma. "Evet?"

"Beni boşalt."

Onun penisine uzanırken, güvensizliğimin havayı bozmadığını görünce şaşırıyorum. Aslında, o benim içindeyken olduğu kadar sert ve bu geceyi onun unutamayacağı bir gece yapmak için bana yeni bir arzu veriyor.

Kier, ben onun penisini nazıkçe okşarken yatağa geri düşer ve bacaklarını açıkça davetkar bir şekilde açar. Hizalanıp ileri doğru ittiğimde, dar deliğinin içine girerken görüşüm bulanıklaşır. Sıkı bir uyumdur, ben ileri doğru bastırdıkça her santimini muhteşem bir şekilde yutan bir uyumdur, tamamen birleştiğimizde odada ikimizin inlemeleri yankılanır.

En dipte, onun penisi üzerinde kayan elim hariç, hareketsiz kalıyorum. Kier benim etrafımda hareket ediyor, esniyor, uyum sağlıyor ve bir ecstasy dalgası boynumdan omurgama kadar uzanıyor. Sonunda yerleştiğinde, hareket etmeye başlıyorum.

İlk başta yavaşça, manzarayı hayranlıkla izleyebilmek için dizlerimin üzerinde, nazıkçe pompalıyorum. Penisimin onun dar kanalında kayboluşu, baş döndürücü bir afrodizyak, hissettiğim baskının görsel bir teyidi ve bu da zevki daha da artırıyor gibi görünüyor.

Kier'in başı, uzun, yavaş darbelerle ona girerken bir yandan diğer yana yuvarlanıyor, kalçaları ara sıra yukarı doğru gerilerek penisinin üzerindeki eli takip ediyor.

Hayatımda hiç bu kadar şehvetli bir şey görmemiştim.

"Böyle çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, vücudunun kıvranışını izlerken, benimkinden zevk almaya çalıştığını hissediyorum.

Yanakları hafifçe pembeleşir. "Sanırım daha önce kimse bana güzel dememişti."

"Ben de kimseye öyle demedim." Onu yeni bir açıdan vurmak için dönerek, inlemesini bastırmak için dudağını ısırmasına bayılıyorum. "Ama şu anda nasıl görüldüğünü başka türlü tarif edemem."

"Ben kendimi ahlaksız göürdüm." Kier'in sırtı, ben onun penisini pompalarken kavislenir.

"O da var." Yaramazca sırtarak, sapına bir kez daha çekip, sonuna kadar daldırıyorum.

"Tanrım, bu inanılmaz bir his." Elini başlığa dayayarak, kendini bana doğru itmek için destek arar.

"Hangi kısmı? Bu mu?" İleri doğru uzanıp, başımla prostatını dürttüm. "Yoksa bu mu?" Penisini okşadım.

"İkisi de." Başını ileri geri sallayarak tekrarlar, "İkisi de."

"İyi bilmek," diye mırıldanıyorum kendi kendime, onu çılgına çevirmeye hazırlanırken, bunun kendi kararlılığımı sınavacağını bilerek.

Çenemi sıkıp, yumruğumla ritim tutarak kalçalarımı ileri geri hareket ettiriyorum, böylece her seferinde elim onun penisinin tabanına çarpıyor. İtme gücüm onu yatağın üstüne itmeye yetiyor, ama başucuna koyduğu eli benim çabalarımı engelliyor ve bizi pervasızca birbirimize çarptırıyor.

"Vay... vay canına." Kier, benim verebileceğim her şeyi alırken göğsü inip kalkıyor. "Aiden, Tanrım."

Onun saçmalıkları beni daha da teşvik ediyor, ama uyluklarım çoktan pes etmeye hazır ve ben onun penisini bırakıp öne eğilmek, kalçalarımı kontrol etmek için onu kollarımın arasına sıkıştırmak zorundayım.

Yeni pozisyon daha da derine girmemi sağlıyor ve pelvisimi hafifçe döndürerek prostatını uyarıyorum. Her seferinde, başım o hassas sinir demetine değdiğinde, beni yerinde tutmaya çalışır gibi etrafımı sıkıca sarıyor ve bu ek baskı, tehlikeli derecede ağır testislerime bir zevk dalgası gönderiyor.

"Tanrım, Aiden. Leanbh. Boşalacağım."

Bir kez daha, o çılgınca söylenen sevgi sözcüğü beni neredeyse sendeletiyor, ama bu sefer daha çabuk reddediyorum ve dikkatimi Kier'in vücuduna yaptığım, onun aklını kaçıracak şeye geri getiriyorum.

Sahip olduğumu bilmediğim bir güçten yararlanarak, yenilenen bir aciliyetle ileri doğru ilerledim ve Kier'in prostatını acımasızca dövdüm. Her itişte, onun penisini aramızda ezip, onu unutulmaya mahkum etmek için gereken sürtünmeyi sağladım.

"Evet. Evet. Tanrım, Aiden. Evet."

Kier'in bana yalvarmasını duymak, patlamaya hazır olan penisime doğrudan adrenalin enjeksiyonu gibi. Bunu engellemek için lanet filmdeki gibi saymaya başlıyorum, onu önce uçurmak için yeterince geciktirebilmek için dua ediyorum.

Kier altımda sertleşip beni o kadar sıkı kavradığında, boğazımdan yükselen çılgılığı bastıramıyorum.

Kısa bir saniye boyunca tek bildiğim yakıcı bir ısı. Zamanın durmuş gibi hissettirdiği türden, roller coaster'ın zirveye ulaşip düşmeye başlaması arasındaki gecikme gibi. Sonra serbest düşüşteyim, testislerim beni hareketsiz kılacak bir güçle patlarken zevk içimi kaplıyor.

Sonuna kadar gömüldüğümde, hissettiğim titremelerin benden mi yoksa Kier'den mi geldiğinden emin olamıyorum. Her halükarda, boşalırken penisim onun içinde titriyor ve

kondomu doldururken, boşalmamı tutabileceğinden emin olamıyorum.

Uzuvlarım titreyerek Kier'in göğsüne düşüyorum, orgazmının kanıtı aramızda yayılıyor. İki güçlü kol beni sarıyor, göğsüne yaslıyor. Yumuşak dudaklar başımın üstündeki saçlara bastırıyor.

"Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor, hissedebiliyor musun?" Yüzümü buruşturuyorum, ama soruyu geri almak için artık çok geç.

"Benimkini hissedebiliyor musun?"

Hareketsiz kalarak ritmik atışları duyabiliyorum. "Evet."

"Maraton koşmuş gibi hissediyorum."

"Koşuyor musun? Koşucu olduğumu söylediğini biliyorum." Çekilip yana kayıyorum, böylece Kier tüm ağırlığımı taşımıyor, ama başımı omzunun kıvrımına yaslıyorum. Bu şekilde prezervatifi çıkarmak kolay değil, ama kalkarsam onun yanında yatmak doğal gelmeyecek diye korkuyorum, bu yüzden kalkmıyorum.

"En fazla yarım maraton koştum, çok uzun zaman önce."

Düğümlü kauçuğu yere atıp, onun meme ucunu şakacı bir şekilde çimdikledim. "Artık yaş konuşmalım."

"Bu yaşla ilgili değildi, sadece zamanla ilgiliydi." Çimdiklediğim yeri ovuşturuyor. "Yıllardır o kadar uzağa koşmamıştım."

"Ben hiç o kadar uzağa koştuğumu sanmıyorum."

"Sen koşucuya benziyorsun." Parmak ucuyla kolumu okşadı. "Bunu sık sık duyuyorum, ama aslında sadece yirmi iki yaşındayım."

"Şimdi kim yaştan bahsediyor?"

"Bu yaşla ilgili değildi, sadece genetikle ilgiliydi. Ya da metabolizma. Hala tükettiğimden daha fazla kalori yakıyorum, çoğu yirmi iki yaşındaki erkek gibi."

"Tamam, kabul ediyorum." Parmakları kolumda yoluna devam ediyor, kendimi kaybedebileceğim hassas bir dokunuş.

Bütün akşam kendimi kaybedebileceğim bir şey ve ben bunu yapmamak için elimden geleni yapıyorum. Kalbim şu anda çok hassas bir durumda, her zamankinden daha fazla sevgi gösterilerine duyarlı, bu yüzden bunun eğlenceli bir geceden daha fazlası olduğu fantezisine kapılmak istesem de yapamıyorum.

"Yaş sınırı olmaması benim kuralım." Dudaklarıma çok yakın olduğu için göğsünün yan tarafını öpüyorum.

"Ve ben de buna uymaya çalışıyorum. Ama savunmam gerekirse, bunu görmezden gelmek o kadar kolay değil."

"Nasıl yani?"

"Öncelikle, yarı sert penisin uyluklarımın üzerinde duruyor, oysa benim yumuşak penisim ikinci raunt için en az otuz dakika daha zamana ihtiyaç duyacak."

"Hâlâ bunu mu yapıyoruz?" Şaşkınlıkla ona bakmak için dirseğime dayanıyorum.

"İstemiyor musun?" Gözlerinde bir anlık şüphe belirir. "İstiyorum.

Sadece varsayımda bulunmak istemedim."

"Bu konuyu açmışken..." Kier alnımdaki bir tutam saçı nazikçe kenara itti. "Herhangi bir varsayımda bulunmak istemem, ama neden benim ilk erkeğin olmamı istediğini merak ediyorum."

Tanrım. Onun benim için bir yabancı olmadığını itiraf edersem, bu geceyi yanlış nedenlerle hatırlayacak. Doğru, ona yaklaşmamı sağlayan şey onun çalışmalarına aşina olmamdı, ama o zamandan beri her şey onun kim olduğu değil, bana hissettirdikleri ile ilgili.

"Bu önemli mi?" diye soruyorum.

Beni düşünceli bir şekilde inceliyor. "Sanırım yok. Belki de sadece bunun neden olduğunu açıklamak için bir yol arıyorum."

Siktir! Adamın sözleri kalbimi parçalayabilir. Sabahleyin yine kırılacaktı, ama yine de... Bu, cevap verilmeyi hak eden düşünceli bir soru. Sanırım ona kısmi bir gerçek söyleyebilirim.

"Seninle rahat hissediyorum. Bu kadar kısa sürede beklediğimden daha rahat. Sanki eski arkadaşlarmışız gibi. Gülme." Burnumu yatağa gömüyorum. "Yemin ederim deli değilim ve sana aşık olmayacağım, sadece bana saygılı davranacağımı hissediyorum."

"Aiden." Kier parmak uçlarıyla çenemi kaldırıp gözlerimi gözlerine getiriyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Onun yumuşak dudakları benimkilerle buluşuyor ve bu sefer o kadar kendimi kaybediyorum ki, gerçekliğe geri dönebileceğimden emin değilim.

Altıncı Bölüm

Kier

Bu adam. Nasıl oluyor da onu koruyucu bir şekilde kucaklamak ve beni yiyip bitirebilmesi için beni tutsak etmek istememe neden oluyor?

Yan yana, dudaklarımız yavaşça birbirine değiyor, zihnim ise karmaşık düşüncelerle dolup taşıyor, hepsi de tek bir kesin sonuca işaret ediyor.

Yanımdaki genç adamda özel bir şey var.

Onun yaşını düşünmemem gerektiğini biliyorum, bu yüzden bu düşünceyi kendime saklayacağım, ama onun kendine güvenine, özellikle yatakta, hayranım. Bana az önce yaptıkları... Vücudumu coşturma şekli...

Onun iki katı yaşında, ona göre bana hiç bu kadar özen göstermeyen ve uyum sağlamayan sevgililerim oldu, bu da onu şimdiye kadar birlikte olduğum en seksi erkek yapıyor. Yine de kendine güvenine eşlik eden bir ego yok. Hatta bence, gösterdiği kadar savunmasız değil.

Bu, bu geceyi unutabileceğimden endişelendiği anlarda kısaca ortaya çıktı. O. Bu duygu çok çabuk geldi ve geçti, ama bana, kendisine şüphe duymasına neden olacak bir şeyin başına geldiği ve her ne sebeple olursa olsun, hatırlanmaya değer olmadığını düşündüğü izlenimini bıraktı.

Ama o buna layık ve şimdi bunu ona gösterme sırası bende.

Dudaklarının benim dudaklarıma tatlı, şefkatli dokunuşu, doymuş penisimi beklenenden çok daha çabuk dolduruyor ve ikimiz için de bu ilk deneyimi yaşamak için sabırsızlanırken, aynı zamanda bu şekilde kalıp nazik öpücükler paylaşmaktan da bir şekilde memnunum.

En son ne zaman bu pozisyonda olduğumu bile hatırlamıyorum. Lisede mi? Üniversitede mi? Öpüşmekten zevk alacak kadar masum olduğum ve sikişmenin bir anlamı olabileceğini fark etmeden önceki zamanlarda mı?

Bu, benim yorgun zihnime bile geri kalmış geliyor, ama ne yazık ki doğru. Üniversiteye başladım, orada benim gibi erkekleri bulmak çok daha kolaydı ve yemek yediğim sıklıkta seks yapıyordum.

Bu, keşke öyle olsaydı diyeceğim kadar abartılı bir şey değil.

Sikim cenneteydi. Bir süreliğine ben de öyleydim. Ama bir süre sonra bu karşılaşmalar beni boşlukta bıraktı ve düzenli, duygusuz sekse karşı, seyrek ama anlamlı seksi tercih ettiğimi fark ettim. Duygusal seks yaptığımdan değil, sadece onu tercih edebileceğimi düşünüyorum.

Bu beni demiseksüel kategorisine sokuyor gibi görünebilir, ama bence durum bundan daha basit. İşim hayatımdaki en tatmin edici şey ve eğer bir şey ya da biri beni aynı şekilde heyecanlandıramıyorsa, işi tercih ederim.

Yıllar boyunca fiziksel ve entelektüel düzeyde ilgimi çeken birkaç kişi oldu ve sonunda yatakta buluştuk. Ama bu geceye kadar, Aiden'in yaptığı gibi duygusal olarak beni etkileyen kimse olmadı. Sözlerimin değer verildiğini hissettirdi, ya da basit bir öpücükle bedenlerine hayat verdiğimi hissettirdi.

Aiden'in dudakları benimkilerin altında açıldı ve ben bu daveti kabul ettim, viski, sedir ve... onun dilinde benim tadı mı aldım.

Nedenini açıklayamadığım bir sahiplenme hissi boğazımdan bir homurtu çıkarır. "Başka bir erkekte kendimi tatmayalı uzun zaman oldu." Çenesini, boynunu operim, sonra dudaklarına geri dönerim ve "Hoşuma gitti" diye mırıldanırım.

"Anlıyorum." O öne doğru eğilir, sertleşmiş penislerimizi birbirine sürter ve testislerime bir sıcaklık dalgası gönderir. "Ama bu kadar çabuk hazır olmak için çok yaşlı olduğumu söylemiştin."

"Yaş hakkında konuşarak kendi kuralını çiğniyorsun." Onu sırt üstü yatırıp dudaklarımı meme ucuna doğru kaydırıyorum, böylece onun neyin yalvarmasına neden olduğunu görebilirim.

"Sadece bunun senin için o kadar da önemli olmadığını bilmen için. Benim için önemli değil."

"Hmm." Pembe eti hafifçe ısırırken mırıldandım, bu da onun göğsünü ağzıma doğru eğip bağırmasına neden oldu.

"Vay canına! Bir daha yap."

Aiden nefes nefese kalırken, şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarken, ben de istendiği gibi, incinmiş meme ucunu yalıyorum.

"Bu noktanın hassas olduğunu öğrenince benim kadar şok olmuş görünüyorsun." Dilimin ucuyla sivri ucu okşarken, gözlerinin teslimiyetle kapanışını izliyorum.

"Öyleyim. Bir... arkadaşım bu fikri verdi, ama şimdiye kadar denemedim. Ya da kimse benimle denemedi."

"Sana seks hakkında tüyo veren bir arkadaşın mı var?"

Aiden'ın gözleri birden açılır ve daha önce kolayca kızardığını düşünüyorsam, şimdi ne kadar çabuk kızardığını görmelisin. "Daha çok duvarlar ince ve bazen kulaklıkları yeterince hızlı takamıyorum, bu yüzden bazı şeyleri duyuyorum."

Tanrım, o paha biçilemez.

"Komşularından denememiz gereken başka bir şey öğrendin mi?" Göğüs ucunu ağzıma aldığım anda nefesi kesildi.

"Hayır. Hiçbir şey."

Sesindeki zoraki sakinlik, dilimle yaptığım şeyden kaynaklanıyor olabilir, ancak bunun öyle olmadığına dair net bir hisse kapılıyorum. Bir sonraki soruyu sormak üzereyken, parmakları saçlarımdan arasına girip, ağzımı göğsüne bastırırken kafa derimi masaj yapmaya başlıyor.

"Bu gerçekten harika bir his. Tam da dediğin gibi, testislerimin derinliklerine kadar."

O konuyu açtığı için, elimi gövdesinden aşağı kaydırıyorum, parmak uçlarımla ince belini, güçlü baldırlarını, iç uyluklarını okşuyorum. Testislerine ulaştığımda, avucumla okşuyorum.

"Oh, bu..." Onu yavaşça yoğururken nefesi kesildi. "Bu gerçekten inanılmaz. Hislerim... Vay canına."

Kendi kendime gülümseyerek, onun meme uçlarını keşfetmeye devam ederken, testisleriyle oynuyorum, onları parmaklarımla sıkıp çekip yuvarlarken, yumuşak, erotik inlemeleri odayı dolduruyor.

"Bunlar da hassas bölgeler gibi görünüyor." Elim testis torbasını okşarken dudaklarımla boynunu okşuyorum. "Bilmem gereken başka yerler var mı?"

"Bana dokunduğun her yerin aynı etkiyi yaratacağından eminim." "Bunu test edelim mi?" Kulağının dibine burnumu sürüyorum ve tüm vücudu titrer.

"Senin sıran çok eğlenceli geçiyor." Aiden'ın sesi gergin, sanki ben ona neredeyse hiç dokunmamış olmama rağmen soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyormuş gibi.

dokunmadım.

Çok duyarlı.

"Evet, öyleyim." Testislerine biraz rahatlık vermek için, onun yerine penisine uzanıyorum.

Aiden'in kalçaları, duyulabilir bir nefesle yataktan sıçradı ve ben onu uzun, yavaş vuruşlarla tatmin edince yerine oturdu.

Onun muhteşem vücuduna bakarken, bacaklarının yana doğru düştüğünü ve bana daha fazla erişim sağladığını fark ettim. Bunun farkında olup olmadığını bilmiyorum, ama her halükarda, bu benim dokunuşumu sevdiğinin bir işareti ve bu da onu benim ona yaptığım kadar zevklandırmaya kararlı olmamı sağladı.

"Çok sert," diye fısıldıyorum onu okşarken. "Çok dolgun. Elime ne kadar iyi sığıdığını görüyor musun?"

"Mmm," Aiden rüya gibi mırıldanıyor ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Bu itirazımdan kısa bir süre utanıyordum ama onun da aynı fikirde olduğunu görünce rahatlıyorum. Ayrıca, bu doğru. Penisi elimde, kıkımda, vücudu benimkinin yanında... Nasıl bakarsan bak, birbirimize çok yaklaşıyoruz.

"Bunu seviyorum." Aiden'in yumuşak sesi, dağınık düşüncelerimi durdurur. "Bunu mu?"

"Sen bana dokunurken burada uzanmak." Sadece yüzü değil, tüm göğsü de pembeye dönüyor.

Sözlerinin anlamını kavramam biraz zaman alıyor, ama anladığımda onun adına kırılıyorum. "Sen her zaman veren taraf mısın?"

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı.

"Bu gece değil."

Onun hiç hak ettiği gibi sevilmemiş olduğunu bilerek, tatlı vücudunun her santimini keşfetmek için zaman ayırıyorum. Şimdilik penisini bırakıp, düz göğsünü okşuyorum, ara sıra meme uçlarını daireler çizerek ya da çimdikleyerek, ama çoğunlukla sadece pürüzsüz tenini okşuyorum. Yüzeyin altındaki sinirleri uyandırıyorum.

Aiden memnun bir duruma girmiş gibi görünüyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor, ara sıra iç çekişlerini yumuşak bir mırıldanma kesiyor.

Elim aşağıya doğru kayıyor, gergin karın kaslarını izliyor, göbek deliğinin etrafında dönüyor. Kalça kemiklerine yaklaştığımda, gıdıklanan bir noktada nefesini içeri çekiyor, ama bu duyuşsal bir egzersiz olduğu için orada oyalanmıyorum. Elimi kremi teninde tembelce gezdiriyorum, kendimi de onun kadar şımartıyorum.

Dokunuşumda cinsel bir şey olmasa da, Aiden'in penisi bacaklarının arasında gökyüzüne doğru uzanan çelik bir çubuk gibidir ve hayranlık duyacak

hayranlık uyandıran pek çok özelliği olsa da, bakışlarım sürekli ona kayıyor.

Vücudunun geri kalanından biraz daha soluk olan penisinin kalınlığı etkileyici, uzunluğu ise ortalamanın biraz üzerinde. Onu avuçlarımla arasına alıp, okşarken sertliğini hissetmek için canım çekiyor. Ama acele etmek istemiyorum, bu yüzden parmak uçlarımı uylukları boyunca gezdiriyorum ve sanki "*sıra bende*" der gibi seğirmesini izliyorum.

Yakında oraya varacağım.

Parmaklarım tembelce dolaşırken, onun rahat halinden yararlanarak ipeksi tenine öpücükler yağıdırıyorum. Göğüs kaslarının üzerinden, gövdesine doğru, penisinin dibine kadar. Keşiflerimde bir mantık ya da sebep yok, ancak gizli bir amacım var. Bulabildiğim her hassas noktayı keşfetmek. Aiden gerginleşmeye başladığında, bir tane bulduğumu anlıyorum, bu yüzden ona özel ilgi gösteriyor, öpücüğe dilimi de ekliyorum.

Daha önce melek gibi göründüğünü düşünüyorsam, şimdi tamamen ruhani görünüyor; uzun siyah kirpikleri yanaklarının üst kısmını okşuyor, dolgun dudakları hafifçe aralanmış, ağzım onun teninde dans ederken neredeyse algılanamayacak kadar ince dalgalanmalar var.

Güzel.

Penisi şimdi hafifçe kızarmış, onu tutma isteği çok büyük, görmezden gelinemez. Bu yüzden onu elime alıyorum, parmakları çarşaflara bastırırken abartılı bir özenle pompalıyorum.

"Kier," diye nefes nefese fısıldadı.

"Evet?"

"Daha fazla."

"Dön," diye kulağının yanında fısıldıyorum.

Dolgun dudakları, beni neredeyse yumuşatacak kadar somurtarak aşağı doğru kıvrılıyor, ama keşfedilecek çok daha fazlası var.

"İyi hissedeceksin. Söz veriyorum." Ağzının köşesini öpüyorum, penisini sertçe okşuyorum ve karnının üstüne dönmesine yardım ediyorum.

Aiden'in sırtı da önü kadar güzel. İnce. Pürüzsüz. Kaslı. Uyluklarının arkasına oturarak, ellerimi omuzlarından omurgasına doğru gezdiriyorum, omuzlarının beline doğru nasıl inceldiğini hayranlıkla izliyorum.

Sırt, benim hiç erojen bir bölge olarak düşünmediğim bir yerdi, ama Aiden'in dokunuşum altında hafifçe kıvrılması beni iki kez düşündürdü. Eminim ki sikini yatağa sürüyor, ki bunu delicesine seksi buluyorum.

Keşiflerime çok daha aşağıdan başlamayı planlamıştım, ama o noktaya gelmeden önce ne tür bir beklenti yaratabileceğimi merak ediyorum. Bu yüzden parmaklarımla kadifemsi teninde rastgele çizgiler çiziyorum ve dokunduğum her yerde onu inlemeye başlayan yerlere öpücükler konduruyorum.

Aiden'in kalçaları daha kararlı hareket etmeye başladığında, dikkatimi daha aşağıya kaydırıp, dolgun yanaklarını avuçlarım. O küreleri okşarken, hafifçe ayırırken, o, şehvetle inliyor ve açıklayamadığım bir nedenden dolayı, onları ağzımla keşfetme dürtüsü duyuyorum.

Daha önce kimseyi buradan öpmemiştim ve dudaklarım onun cildine değdiğinde, bunun nedenini merak ettim. Sadece ipeksi yumuşaklıkta olmakla kalmıyor, göğsünün derinliklerinden en erotik iniltiyi çıkarıyor. Tüm vücudunu titreten bir inilti. Bu yüzden, bunu tekrar yapıyorum. Ve tekrar. Hatta cesaretimi toplayıp, kıcının ortasındaki çizgiyi yalamaya bile cesaret ediyorum, bu da onu şaşkınlıkla haykırmasına neden oluyor.

"Vay canına," diye nefes nefese kalıyor.

"İyi mi?" İşaret parmağımın ucunu küçük yıldızına bastırıyorum, delmeye yetecek kadar değil, sadece tepkisini ölçmek için.

"Tabii ki, evet." Kıcını yukarı doğru iter, bakire deliğine baskı yapar ve ben de onun gerçekten bunu istediğini anladığımda oldukça rahatlarım.

O noktayı nazikçe daireler çizerek, omurgasının dibine tüy gibi öpücükler konduruyorum, onun bana daha yakın eğilmesini, daha fazlasını istemesini seviyorum. O kadar duyarlı ki, bunu düşünmeye hakkım olmasa da, içimden bir ses bunun vücudunun yapısından çok *benim yüzümden* olduğunu umuyor.

"Bunun bu kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum," diye mırıldanıyor Aiden yatağa.

"Daha da iyi olacak." Yağlayıcıyı alıp parmaklarıma bolca damlatıyorum. "Ama o zamana kadar biraz rahatsızlık hissedebilirsin."

"Biliyorum. Hazırım."

Parmaklarımın arasında sıvıyı ısıtmak için duraklayarak, önümde sergilenen kıvrımları hayranlıkla izliyorum. Kıcı muhteşem bir şekilde yuvarlak. Yumuşacık. Pasif olarak, bu genellikle partnerlerimde fark ettiğim bir şey değil, ama Aiden'da gözlerimi ayırmak zor.

Kalçalarını ayırarak, tek parmağımın ucunu kık deliğine bastırıyorum. O küçük kıvrım sanki daha fazlasını istemek istercesine sıkışıyor ve benim sikim de buna karşılık olarak hafifçe seğiriyor. "Nefes almayı unutma," diyorum ve ileri doğru bastırıyorum.

Kendi tavsiyemi görmezden gelerek, parmağım Aiden'in deliğine girerken ciğerlerimdeki havayı tutuyorum. Direnç beklediğimden daha yoğun, parmağımı o kadar sıkıyor ki, bir an için kan dolaşımının kesilip kesilmeyeceğini merak ediyorum. Ama kayganlaştırıcının kayganlığı bunu anlamsız kılıyor.

"Siktir," Aiden, ilk eklemden durduğumda homurdanır.

"Tamam mı Leanbh?" İrlandaca bebek ismi dilimden o kadar kolay çıkıyor ki, bu gece ilk kez kullanmadığımı düşünüyorum, ki garip bir şekilde bu beni paniğe sevk etmiyor. Eminim daha sonra bunu fazla düşüneceğim, ama şu anda, onu sakinleştiriyorsa, söyleyeceğim.

"Evet." Derin bir nefes alır. "Şimdi daha iyi hissediyorum."

Hala önümüzde uzun bir yol var, ama bunu belirtmeye gerek görmüyorum. Bunun yerine, parmağımı çoğunlukla sabit tutarak, çok küçük adımlarla ileri doğru bastırarak elimden geldiğince sondaj yapmaya çalışıyorum.

Aiden'ın kanalı cildinden bile daha yumuşak, daha sıcak. Ve dar. O kadar dar ki, onu yeterince genişletemeyeceğimden endişeleniyorum, özellikle de ikinci ekleme geldiğimde zevkten değil, zorlanmaktan dolayı inlediğinde.

Parmağımı yerinde tutarak, omurgasına daha fazla öpücük kondurmak için eğiliyorum ve onun altımda gevşemeye başladığını hissediyorum. "Güzel," diye mırıldanıyorum ve o daha da gevşiyor.

Birkaç dakika daha dikkatli hareketler yapmam gerekiyor, ama sonunda parmağımı serbestçe kaydırabileceğim noktaya geliyoruz ve parmağımı daha hızlı, daha derine sokuyorum, ona benim sikimin içinde olması nasıl bir his olacağını biraz olsun tattırıyorum. Otuz dakika önce bana tattırdığı hissi.

Dokunuşum altında kıvranişından, başka bir parmak için hazır olduğu anlaşılıyor, ama eklemenden önce, prostatını bulmak için parmağımın ucunu kıvrıyorum.

Aiden'ın daha önce prostatını hissetmiş olup olmadığını bilmiyorum. Pasif olmaması, prostatının hiç uyarılmadığı anlamına gelmez ve benimkini nasıl uyardığına bakılırsa, o noktanın nasıl ateşli bir tepki verebileceğini çok iyi biliyor. Ancak önceki partnerlerinin ona karşı fazla cömert davranmadığını bildiğimden, bu gece onun o hassas noktayla ilk deneyimini yaşama ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum.

Şaşkın bir şekilde "Vay canına!" diye bağırarak neredeyse havaya uçtuğunda, şüphelerim doğrulandı.

"Şşş." Çekilip sırtını nazikçe dairesel hareketlerle ovuşturuyorum. "Seni korkuttuğum için üzgünüm. Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır, şey... Hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti. Sadece beklemiyordum." "Rahat ol, tekrar yapacağım."

Bu sefer, beklentisi çok yüksek olduğu için onu kırmak biraz daha zor, ama o hassas sinirlere tekrar ulaştığımda, dudaklarından en yasak inilti dökülüyor.

"Aman Tanrım. Ben... Kier." Adımı yalvarır gibi söylüyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Üç parmağımı sokmak ne kadar sürdü bilmiyorum, ama bunu yaptığımda Aiden'in sırtı terden parlıyor ve kalçaları altımda sürekli kıvrılıyor. İhtiyacı o kadar büyük ki, neredeyse delirmiş durumda ve ben de ondan çok daha iyi durumda değilim.

Umarım çok tahrik olup dayanamayacak hale gelmem, kaplı penisimi onun deliğine hizalıyorum. Hâlâ beni alacak kadar büyük görünmüyor, ama o yalvarınca ileri doğru bastırıyorum.

Baskı anında ve ezici.

Görüşüm bulanıklaşıyor, her şeyi engellemek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve oda karanlıklaşıyor. Çenemi sıkıca kapatıyorum, her yönden üzerime yağın mutluluğu görmezden gelmek için mücadele ederken ciğerlerime hava sıkışıyor.

Tanrım, bu işkence sınırında.

En güçlü yumruğun en sıkı kavrayışı bile Aiden'in kanalı kadar acımasız hissettirmiyor. Onu hayal kırıklığına uğratma korkusu, bırakma dürtüsünden daha ağır basarken, kenardan geri dönmek için mücadele ederken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kramp giriyor. Yine de, kendimi sonuna kadar itmekten alıkoymak için onun sayma stratejisini ödünç almak zorundayım. Bu yardımcı oluyor... zar zor.

Altımda Aiden titriyor, rahatlamadan mı yoksa rahatsızlıktan mı, anlayamıyorum.

Omzuna yatıştırıcı bir öpücük kondurarak fısıldıyorum, "Tamam mı?" "Mmm." Yatağa başını sallıyor. "Sadece, yavaş başla."

Boynunun arkasına bir kez daha nazikçe öpücük konduruyorum ve dikkatlice kalçalarımı hareket ettiriyorum.

Geri çekildiğimde vücudumdan kıvılcımlar çıkıyor ve bir kez daha beni tüketmek isteyen coşkuyla mücadele etmek için nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Beni yutmaya çalışan sadece fiziksel bir coşku değil, daha derin, daha anlamlı bir şey, basit bir rahatlama dürtüsünden daha derin bir şey.

Onun bir parçası olmak istiyorum.

Ve onun da benim bir parçam olmasını istiyorum.

Bir bakıma, bu zaten gerçekleşti. Aramızda geleneksel rollerimizi terk edecek kadar güven var ve sırf bu yüzden bile, bu gece ikimiz için de unutulmaz olacak. Ama bunun sadece sevgiyle hatırladığım bir anı olmasını istemiyorum, bunun bir şeyin başlangıcı olmasını istiyorum.

Evet, bu saçma bir fikir. Ya da birkaç saat önce tanıştığımızı düşünersek öyle olmalı. Ama şimdiden bildiklerimi bir düşünün. Aiden zeki, eğlenceli ve maceracı. Sessizce kendine güvenen, ama kırılmalardan muaf değil. Yaşına göre

ve bunu göstermeyecek kadar alçakgönüllü. Ayrıca çok yakışıklı ve bu gerçeğin farkında değil gibi görünüyor.

Onunla bir geceden fazlasını istemek nasıl mümkün değil ki?

"Daha fazlasını." Aiden'in nefes nefese yalvarışı beni uyandırıyor, ona bu anı inanılmaz kılmam gerektiğini hatırlatıyor.

İtmelerimi aşağı doğru yönlendirerek, kalçalarımı döndürüyorum, böylece her geçişte penisimin başı prostatını dürtüyor ve boğazından en erotik sesleri çıkarıyor. Testislerimi sıkılaştıran sesler, bencilce bu geceden sonra da duymayı umduğum sesler.

"Evet, Kier. Evet."

"Oh, Tanrım, Leanbh. Oh Tanrım." Sağ elim onun elini bulur, parmaklarımızı başının üzerinde birbirine bağlar. Sol elim vücudunun altına girer, penisini kavrar, böylece ben onun içine girdiğimde her seferinde itecek bir şeyi olur. Ve dudaklarım... Onun dudaklarıyla o kadar tutkulu bir öpücük buluşur ki, ruhumun bir parçası onun ruhuna karışsa bile şaşırırmam. Ya da o, ağzıma boşalırken karşılığında bana ruhunun bir parçasını hediye etse bile.

Bir kez daha, mutluluk o kadar yoğun ki görüşüm bulanıklaşıyor, ancak bu sefer karanlık yerine kör edici bir ışık beni sarıyor. Bu ışık, sanki cennetteymişim gibi hissettiriyor, çünkü sanki havada süzülüyor gibi hissediyorum ve mutlak bir huzur ve memnuniyet duygusu yaşıyorum.

Görüşüm geri geldiğinde penisim hala titriyor, birleşmiş coşkumuzun artçı şokları birleştiğimiz noktada dalgalanıyor. Ağzlarımız neredeyse birbirine yapışık olduğu için bunlardan biri.

Şişmiş dudaklarına yumuşak, tatlı bir öpücük kondurarak, ona biraz rahat vermek için geri çekiliyorum, prezervatifi düğümleyip kenara atıyorum, sonra ilgilenirim.

"Nasıl hissediyorsun?" Onun dolgun yanaklarından birine yatıştırıcı bir şekilde avucumu gezdiriyorum. "Harika." Diye iç geçiriyor.

"Ben de."

Aiden sırt üstü yatar, saçları en ahlaksız şekilde dağınıktır, bu da onu haylazca seksi gösterir. "Yeni çarşafılar için temizlik servisini araman gerekebilir."

Şimdi sıra bende kızarmaya. "Seks çarşaflarını değiştirmek için ne kadar bahşış vermek gerekir? Onları değiştirmek zorunda mıyız? Belki yatağın diğer tarafında kalırsak ıslak yeri önleyebiliriz."

"Biz mi?" Aiden o muhteşem karamel rengi gözleriyle bana bakıyor. "Kalmamı mı istiyorsun?"

Yüzünün yanını avuçlayarak, dudaklarını benimkilere yaklaştırıp nazikçe öptüm. "Gece henüz bitmedi."

Yatağın kuru tarafında birbirimize sarılarak yatarken, parmaklarım kolunda dans ederken, sabah konuşacağım şeyleri kafamda tekrarlıyorum. Telefon numaraları gibi şeyler ve burada yaşamadığım için ne zaman tekrar görüşebileceğimiz gibi şeyler.

Ama sabah uyandığımda, o gitmiş.

Yedinci Bölüm

Kier

DÖRT AY SONRA

"Personel toplantıları pazartesi sabahı saat dokuzda. Kendi kahvenizi getirin, çünkü burada servis edilen kahve insan tüketimine uygun değil. Ama simitler güzel," diyor yeni iş arkadaşım Daniel, bilgisayar bilimi binasının turunu başladığımız yerde, yeni ofisimde bitirirken.

"İyi bilmek." Utangaç bir gülümseme takınıyorum.

Neşeli gülümsemesi kaybolur. "Hey, öğrenciler o kadar da kötü değiller. Sınıfı yönetmek zor olabilir, biliyorum, ama ders salonlarına yabancı değilsin, değil mi? Ayrıca, bu çocuklar buraya diğer uzmanlar gibi sana meydan okumaya gelmediler, öğrenmeye geldiler. Harika bir iş çıkaracaksın."

Bir grup üniversite öğrencisine ders vermek beni gülümsetmese de, tavsiyesi için ona teşekkür ettim. Kibirli görünme riskini göze alarak söylemek gerekirse, insanlara hayatımın tutkusu hakkında bilgi vermek benim için çocuk oyuncağı, bu yüzden bu konuda hiç endişem yok. Aynı zamanda bu konuda hiç heyecan da duymuyorum. Hayatımın en inanılmaz gecesinin ardından tek başıma uyandığım son dört aydır hiçbir şeye karşı pek hevesli değilim.

O günden beri her gün olduğu gibi, o geceyi de şaşırtıcı bir netlikle hatırlıyorum. Yumuşak dokunuşlar, fısıldanan itiraflar, güçlü coşku. En çok da uykuya dalmadan hemen önceki anları hatırlıyorum,

ilişkimizin çok büyük olduğunu ve görmezden gelinemeyeceğini söylemek istediğim tüm çılgın şeyleri prova ettiğim anları hatırlıyorum. Birbirimizi tekrar görmemiz gerektiğini.

Bu düşüncelerimi dile getirme fırsatı hiç olmadı.

Aiden'in yokluğu, onun aynı şekilde hissetmediğinin açık bir işareti olmalıydı, ama bunu kabul etmekte zorlanıyorum.

Genelde insanları veya durumları yanlış yorumlayan biri değilim, bu yüzden duygularımı tek taraflı hissettiğim fikri benim için büyük bir darbe oldu. Kafamda tam olarak oturtamadığım bir darbe. Ve kafam gözlemlemek, analiz etmek ve çözmek için programlandığından, ben de bunu yapmaya çalıştım.

Tekrar tekrar, birlikte geçirdiğimiz her dakikayı inceledim. Paylaştığımız her gülümsemeyi. Her uzun bakışı. Her tutkulu öpücüğü. Tekrar tekrar aynı sonuca vardım.

Aramızdaki bağı hayal etmedim, sadece onun ne kadar hassas olduğunu hafife aldım.

Tek açıklaması bu.

Onun da benim için hissettiğim çekiciliği hissettiğini biliyorum. Vücudunun benimkine verdiği tepkiyle bunu hissedebiliyordum. Öpücüğünde. İlk partneri olmam için bana güvendiğinde. Ama o gece onu ikna etmek için birkaç kez sözlerimi kullanmak zorunda kalmış olmama rağmen, eylemlerin sözlerden daha güçlü olduğu şeklindeki eski atasözüne aptalca inandım.

Ve bunu fark eder etmez ona nasıl hissettiğimi söylemek yerine, ne söyleyeceğimi prova ettim. Tek çıkarabileceğim sonuç, gece bir ara yine kendine güvenini kaybettiği ve ben uyuduğum için bunu engelleyemediğim için gizlice dışarı çıktıdır.

O anda harekete geçmemem, yalnız uyandığımın sebebidir, bunu biliyorum. Sonuç olarak, o günden beri pek gülümsemedim. Nefes bile alamadım. Hayatı tamamlayacak şeyi kaybettiğinden korktuğunda, ikisi de zor oluyor.

"Yerleşmek için başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor Daniel.

"Bir asistanım olması gerekiyor. Ve bir araştırma asistanı. Onlarla nasıl iletişime geçeceğimi biliyor musun?"

Bu pozisyonu kabul etmemin nedenlerinden biri, nanoteknoloji ve yapay zeka alanındaki çalışmalarımı sürdürmemi sağlayacak son teknoloji bilgisayar laboratuvarı. Bu ikisini birleştirerek protezlerin işlevselliğini ve konforunu artırmak, yaklaşık on yıl önce üvey babam bir trafik kazasında bacağını kaybettiğinden beri peşinde olduğum bir tutku ve bu çabaya yönelik araştırmalar

en azından ürkütücü. Alabileceğim her türlü yardımı memnuniyetle kabul ediyorum ve yeni görevimdeki kişi, kim olursa olsun, bu görevin üstesinden geleceğinden eminim.

Buna ek olarak, pozisyon Colorado'da, yani...

Tam adını bile bilmediğim bir adamı aramak muhtemelen boşuna. Kahretsin, sadece Colorado'da yaşadığını varsayıyorum çünkü orada tanıştık. Bildiğim kadarıyla o kader gecesi tatildeydi ve aslında Florida'da yaşıyor.

Yine de, ona tekrar rastlama ihtimaline karşı, iki kez o bara gittim, ama tabii ki bu olmadı.

O gecenin beni nasıl derinden etkilediğini açıklayabilmeyi isterdim. Tek bildiğim, Aiden'ı düşünmediğim tek bir gün bile geçmediğidir. Her şey bana onu hatırlatıyor. Futbol. Filmler. Viski. Hatta çiftler bile, aralarındaki sevgi, bizim paylaştığımız zamanları hatırlatıyor.

Evet, mantıksız davranıyorum. Aiden'la bir geceden fazlasını yaşamam gerektiği hissini bir türlü atamıyorum, bu yüzden başka bir fırsat yaratmaya çalışıyorum.

Ne yazık ki, onu aramak o geceden beri yaptığım en acınası şey bile değil. Bu onur, şu anda yaptığım şeye ait: Front Range Üniversitesi'nde misafir profesör olarak görev almak, çünkü bu beni onu son gördüğüm eyalete getiriyor.

Bu biraz sapıkça gelebilir, ama aslında öyle değil. Bu işi ben aramadım – onurum zedelendi, ama tamamen yok olmadı – bu yüzden geçici olarak taşınmak için bir bahane aramadım. Ancak, sadece yedek öğretmen olduğum için yeteneklerimin çok altında dersler verecek olsam da, bu işi özellikle konumu nedeniyle kabul ettim.

Okul da benim kadar bu işi kabul ettiğim için şok oldu ama zamanlama her şeydir, değil mi? Onların zamanlaması ve Denver'a sadece bir saat uzaklıktaki konumu daha mükemmel olamazdı.

Aiden ile tanıştığımız yer olduğu için Denver'da olmayı tercih ederdim, ama araştırmamı sürdürmek için gerekli kaynaklara sahip bulabildiğim en yakın iş bu. Tesisin kullanım hakkı karşılığında sadece birkaç ders vermem gerektiği için, bu durum benim için kazan-kazan gibi görünüyor. Üniversite, sabbatical izninde olan bir profesörün boşluğunu dolduruyor ve ben de Aiden'ı aramamı kolaylaştıracak bir yerde çalışabiliyorum.

"Asistanlarının isimleri ve iletişim bilgilerinin bulunduğu bir e-posta almış olmalısın, böylece onlarla ne zaman buluşacağını koordine edebilirsin," diyor Daniel, benim sorduğumu unuttuğum soruyu yanıtlayarak.

Gerçekten de anı yaşamaya daha çok özen göstermeliyim.

"İnternete bağlanmak veya okul portalına girmek için yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyor.

"Muhtemelen bu talimatlar burada bir yerde vardır." Bölüm başkanımızın bana verdiği dosyayı kaldırıyorum.

"Her ihtimale karşı size cep numaramı vereyim. Sorunuz olursa beni arayabilirsiniz."

Daniel'ın iletişim bilgilerini ekleyebilmesi için telefonumu uzatıyorum ve o telefonu geri vermeden önce, bir bildirim sesinin yumuşak tınısını duyuyorum. Cebinden telefonunu çıkarıyor ve ekranına gergin bir gülümsemeyle bakıyor. "Artık kim olduğunuzu bileceğim."

Kendi kendine mesaj atarak iletişim bilgilerimi kaydetmesi mantıklı, ama endişeli ifadesinden dolayı niyetinin tamamen profesyonel olup olmadığını merak ediyorum.

Lütfen yanılmış olayım. İş ve Aiden yüzünden kendime eziyet etmekten başka hiçbir şeye tahammülüm yok.

Yüzüme zoraki bir gülümseme takınıp Daniel'a tekrar teşekkür ediyorum ve sorum olursa ona ulaşacağımı söylüyorum, sonra ofis koltuğuma çöküp dirseklerimi masaya dayayıp ellerimi saçlarımın arasına gömüyorum.

Ben, otuz iki yaşında, işkolik bir kadının ve on yaş küçük bir erkeği özliyorum. Onun tam adını bile bilmediğim halde, hayatımda ona ihtiyacım olduğuna kendimi ikna ettim. Ben kimim ve aklımı ne yaptım? Tanrı aşkına, bu zeka seviyesi dahi olmalı. Kendimi toparlamam lazım.

Sırf tanıştığımız eyaletteyim diye Aiden'ı bulmam pek olası değil. Aslında, istatistiksel olarak imkansız olmalı. Burada yaşayan insan sayısını ve Aiden'ın onlardan biri bile olmayabileceğini düşünürsek, muhtemelen boşuna uğraşıyorum.

Muhtemelen değil. Kesinlikle. Kesinlikle boşuna uğraşıyorum ve kendimi delirtiyorum. Bunu *biliyorum*. Öyleyse neden duramıyorum?

Bu hiç bana göre değil. Çok yabancı. Sadece iş dışında bir şeyin peşinde olmam değil, o şeyin henüz yetişkin sayılmayacak *biri* olması da.

Kafamı sandalyenin sırtına yaslayarak, etrafımdaki odayı gözlemliyorum. Oda, kalbimdeki boşluk kadar boş. Duvarları süsleyen hiçbir şey yok. Hiçbir kişisel dokunuş yok. Boş bir kabuk.

Eskiden işin kendimi tatmin etmek için tek ihtiyacım olduğunu düşünürdüm ve yıllarca da öyle oldu. Katkıda bulunduğum gelişmeler... Aldığım övgüler... Değiştirdiğim hayatlar... Kişisel hayatımın olmaması beni rahatsız etmiyordu, çünkü

fark yarattığımı *görebiliyordum*. Ama Aiden'la geçirdiğim bir geceden sonra, birdenbire hiç farkında olmadığım bir şeyi özlemeye başladım.

İş dışında bir hayat.

Birlikte gülecek biri. Dokunacak biri. Sevecek biri.

Sadece bir geceden sonra onu gerçekten sevebilir miyim? Bu fikir, benim itiraf ettiğim gibi takıntılı zihnim için bile çok uzak görünüyor. Yine de bunun için daha iyi bir kelime bulamıyorum.

Aiden ile geçirdiğim o gece, bu çıplak duvarlara renk katmak gibiydi. Film afişleri, alıntılar, spor hatıraları... O bana hatırlatana kadar önemsiz gördüğüm hayatın her türlü parçası. Ve tüm bunlar, *onun* bana hissettirdiği renklerin yanında sönük kalıyor.

Ne yapıyorum ben?

Orta yaş krizi böyle bir şey mi? Yaşlandığım için mi kafam karışık, aşk acısı çekmediğim için mi? Benden on yaş küçük birini özlemek kesinlikle kriz kategorisine giriyor, tıpkı gençliğimi geri kazanmaya çalışır gibi onun yaşlılarıyla çevremizi sarmanın da öyle olduğu gibi.

Mantiken, bu mantıklı olurdu. Hormonlar tuhaf şeyler yapabilir ve benimkiler dengesizse, bu neden bu kadar mantıksız davrandığımı açıklayabilir.

Vücudum dengesiz olduğu için hayatımı kökünden mi değiştirdim?

Bu korkunç bir düşünce. Ülkenin diğer ucuna taşınmadan önce düşünmem gereken bir şeydi. Ama şimdi buradayım ve bunu kaybettiğim şeyi bulmak için bir fırsat olarak görmek yerine, yeni bir başlangıç olarak görmeliyim.

Daniel fena görünmüyor. Kahverengi saçları Aiden'ın sarı bukleleri kadar ipeksi görünmüyor ve ela gözleri Aiden'ın kehribar rengi gözlerinin yoğunluğuna sahip değil, ama genel olarak bu kombinasyon ona yakışıyor. Fiziği çekici, Aiden gibi uzun ve zayıf, ve aynı şekilde kızarıyor...

Lanet olsun.

Aiden'la karşılaştırmadan başka bir erkeğe bakamıyorken nasıl yeni bir başlangıç yapabilirim?

Odaklan, Kier.

Bilgisayarımı açıp, e-postalarımı erişmek için okul portalına giriş yapmaya çalışıyorum. Dersler gelecek hafta başlıyor ve o zamana kadar asistanlarımla buluşup görevlerini gözden geçirmeliyim.

Küçük çarkın dönmesini bekliyorum — hiç beklemeden doğrudan gelen kutusuna yönlendiriyor mu acaba — kapıdan keskin bir vuruş geliyor.

Lütfen Daniel olmasın.

Derin bir nefes alarak sandalyemden kalkıp odayı geçiyorum, kim olursa olsun onu en hızlı şekilde gönderebilecek bir bahane arıyorum.

Ama kapıyı açtığımda zaman durur.

Aiden.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar hariç, onu hatırladığım gibi görünüyor, ama o halkalar bile melek gibi güzelliğini gölgelemiyor. Aksine, onunla birlikte olmam gerektiğine dair kararlılığımı daha da artırıyor, böylece o halkaları ortadan kaldırabilirim.

Uyandığımdan beri ilk kez ciğerlerim kapasitelerine ulaşır, ama hava ciğerlerimde uzun süre kalmaz. Onu içeri çekip kapıyı çarparak kapatır ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırırken, nefes nefese "Leanbh" diye ses çıkar.

Sekizinci Bölüm

Aiden

Dudaklarım, Kier'in odasından ayrıldığımdan beri başka biriyle kurduğum ilk fiziksel temas ve o kadar canlandırıcı ki gözlerimi yaşartıyor.

Boğulduğumu biliyordum. Uyuşmuştum. Bennet'in Damien'e aşık olduğunu fark ettiğimden beri böyleydi ve Kier'le geçirdiğim gecenin ardından yüzeye çıkmak yerine daha da derine batmaya devam ettim. Ondan uzaklaşmak... Tanrım. O bir fantezi olmalıydı. Hayatımın dönüştüğü boktan durumdan bir kaçış. Asla ona karşı bir şey hissetmemeliydim.

O da öyle.

Ve otel odasının karanlığında onun yanında kıvrılmış, kolu beni koruyucu bir şekilde sarmışken, ikimizin de hisleri olduğuna dair hiç şüphem yoktu.

Gözlerinin ruhuma doğru bakışından bunu anlayabiliyordum.

Onun şefkatli okşamalarında hissedin. Onun sözlerinde duyun.

Leanbh

Araştırdım. İrlandaca "bebek" anlamına geliyor. Sevişirken - doğru, başlangıçta öyle değildi, ama sonra öyle oldu - bana "*bebek*" diyordu.

Hayalim gerçek oldu, değil mi? İsimsiz bir üniversite öğrencisi, idolünün dikkatini çekip sonsuza kadar mutlu yaşama şansı yakaladı.

Ne yazık ki bütün gece bir yalan üzerine kuruluydu.

Kier bizim iki yabancı olduğumuzu düşünüyor. Ona içki ısmarlamadan çok önce hayranı olduğumu bilseydi...

Gerçeği öğrendiğinde yüzündeki hayal kırıklığını görmeyi düşünemiyorum bile. Bu yüzden korkakça bir yol seçtim. Gecenin karanlığında bir hırsız gibi kaçtım. O günden beri sisler içinde yaşıyorum.

Bennet'in Damien'e aşık olduğunu anladıktan sonra hissizleştiğimi sanıyordum, ama Kier'den ayrıldığımdan bu yana geçen aylarda... O kelimenin anlamını anlamadığımı şimdi biliyorum. Yine de, o kader geceden bir ay önce hissiz olmak benim varsayılan durumum haline gelmişti, bu yüzden sonrasında hiçbir şey gerçekten farklı değildi. Sadece... *daha fazlası* vardı. Daha fazla boşluk, daha fazla yalnızlık, daha fazla hiçlik.

Artık Damien'in de dahil olduğu oda arkadaşlarım - bunu çok önceden tahmin etmiştim - sadece fazla çalıştığımı düşünüyorlar. Dersler, iş ve mezuniyetten sonra gelecek olanlara hazırlanmak için kendimi paralamak. Kalbimin kırıldığını sandığım bir geceden sonra, bir gecede bütünleştiğini ve şimdi paramparça olduğunu, sadece mekanik hareketler yaptığımı, zar zor idare ettiğimi bilmiyorlar.

"Aiden. Leanbh." Kier dudaklarıma fısıldıyor, dili girmesine yetecek kadar açılana kadar dilini sokuyor. Onu tekrar tattığımda boğazımdan hüznü bir çığlık yükseliyor, o gecenin anıları şimdiki zamanla birleşerek beni hayata döndürüyor.

Kier? Tanrım. Bu gerçek mi?

İnanmaya korkuyorum. *İstememeye* korkuyorum. Hâlâ gerçeği bilmiyor, değil mi? Ama beni öpüşüyor, sanki aylarca ayrı kalmak benim için olduğu kadar onun için de yıkıcıymış gibi. Sanki ben onun en değerli varlığıymışım gibi.

Belki beni affetmiştir.

Güçlü parmakları saçlarımı tarayarak yüzümü kendininkine yaklaştırıyor. "Her yeri aradım, Leanbh. *Her yeri.*" Şişmiş dudakları benimkilerin üzerine fısıldıyor. "Otelin resepsiyonuna baktım. Pub'a baktım. Nakit ödeme yapmışsın ve ben geri döndüğümde orada değildin. Sanki bir hayaletti. Ama senin gerçek olduğunu biliyordum. Biliyordum."

"Beni aradın mı?" diye ciyakladım.

"Tabii ki aradım."

Öpücük.

"O geceyi unutmayacağımı söylemiştim."

Öpücük.

"Sen."

Öpücük.

"Bir geceden sonra bitmesini istemedim."

Öpücük.

"O sabah sana söyleyecektim, ama gitmiştin. Neden gizlice kaçtın?" Kier'in acı dolu ifadesi kalbimi fiziksel olarak acıtıyor.

Tanrım. Yalan söylemek istemiyorum, ama ona gerçeği nasıl söyleyeceğim?

"İstememiştin," diye fısıldıyorum. "Garip bir vedalaşma yaşamaktansa gitmenin daha kolay olacağını düşündüm. Özür dilerim."

Kier alnını alnıma dayadı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Önemli değil, Leanbh."

Öpücük.

"Şimdi buradasın. Beni buldun."

Öp.

"Beni nasıl buldun?" Kaşlarının arasındaki ince çizgiyi görebileceğim kadar geri çekildi.

Bilmiyor. Beni affetmedi. Onu gördüğümde yeniden bir araya gelen kalbimin parçaları yeniden parçalanıyor.

"Seni ben bulmadım, Kier. Kasıtlı olarak değil." Burnumu çekip, biriken gözyaşlarımı geri çekiyorum. "Danışmanım bu ofise gelmemi söyledi."

"Danışmanın mı?" Safır rengi gözleri bulutlanır. "Burada öğrenci misin?"

"Evet."

"Bilgisayar bilimi programında mı?"

"Evet."

"Dersler gelecek haftaya kadar başlamıyor. Eğer şimdi buradaysan... Sen... Benim asistanım mısın? Araştırma asistanım mısın?"

"Evet. İkisi de."

"Eğer öyleyse..." Kier gözlerini o kadar hızlı kırptıyor ki, buz gibi bir bulanıklık oluyor. "Belli ki çalışmalarımı biliyorsun, yani... Denver'da kim olduğumu biliyor muydun?"

Yalanımı itiraf ederken ona bakamıyorum. Tek yapabileceğim gözlerimi kapatıp başımı sallamak.

Kier'in elleri yanmış gibi yüzümden çekildi.

"Cevapları zaten biliyorsan, neden tanışma soruları sordun?"

"Cevapları bilmiyordum," diyorum yumuşak bir sesle.

Bir adım daha geri çekildi. "Geçmişim, Denver'a konuşmak için gittiğim kitabın kapağında yazıyor."

"Mesleki geçmişin." Yere bakarak konuşuyorum. "Okuduğun okullar, diplomalın, çalıştığın yerler. Kim olduğunla ilgili hiçbir şey."

Bu onu duraksatmış gibi görünüyor, ancak hızlıca attığım bir bakış, ifadesinin yumuşamadığını doğruluyor. Hatta daha da eleştirel hale gelmiş.

"Neden işim hakkında soru sormadın? Sanırım Denver'da benim konferansım için oradaydın ve barda benimle rahatça konuşabilirdin. Neden konuşmadın?"

Gözlerine bakacak cesareti bulduğumda, umarım duyacağı tek şey budur. "Bunu düşündüm ve sizden doğrudan öğrenmekten çok keyif alacağım kadar, sizi daha çok *tanımak* istedim."

"Ben..." Kier gözlerini sıkıca kapatıp burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Bana yalan söyledin."

"Gerçeğin tamamını söylemedim."

"Neden?" Yüzü, kalbimin hissettiği kadar kırık görünüyor. Sanırım bu yüzden gerçekler dökülüyor. Hepsi.

"Sadece konuşacak birini istedim. Oda arkadaşımın işler karışmıştı, bu yüzden evden uzak duruyor, kendimi derslere gömüyor ve o noktada, neredeyse altı haftadır bilgisayarlar veya yapay zeka ile ilgili olmayan bir konuşma yapmamıştım. Sen yanıma oturduğunda, ilk aklıma gelen, ortak noktamız olduğunu bildiğim tek şeyi gündeme getirmektir. Ama senin konuşmanı dinleyip ilham aldıktan sonra bile, iş hakkında konuşmaya kendimi ikna edemedim. Bir bağ kurmak istedim. Görülmek istedim. Sen bana bunu en başından itibaren hissettirdin ve kariyerini takip ettiğimi öğrenirsen, beni çılgın bir hayran ya da benzeri bir şey olarak görürsün diye korktum."

Kier'in gözlerinin etrafındaki çizgiler biraz kaybolmuş gibi görünüyor ve bir an için bunun öfkesinin de kaybolduğu anlamına geldiğini düşünüyorum. Sonra tekrar ortaya çıkıyorlar.

"Bu kararı benden aldın." Gözlerim yere düşer. "Biliyorum."

"Tanrım, Aiden." Kafamı kaldırdığımda Kier'in tavana baktığını gördüm, sanki rehberlik için yalvarır gibi. "Sen bir *öğrencisin*. Ben bir profesörüm."

"Benim profesörüm değilsin." Anlamsal tartışmaya giren bir çocuk gibi konuşuyorum. "Senin derslerine girmiyorum. Senin asistanın olduğum için giremem."

"Bu daha mı iyi?" Acı çeken bakışları benimkilerle buluşur. "Artık benim için çalışıyorsun. Ben... Ben... Sonunda seni bulduğuma inanamıyorum ve... Lanet olsun!"

Bu patlama o kadar beklenmedik ki titriyorum.

"Neden sen?" Sevgiğim kadifemsi yumuşak tonlamadan ziyade, sesinde boğuk bir kalite var.

"Ne?"

"Neden beni sana verdiler?"

Yüzümün kızarıklığı boynumun dibinden kulaklarımın ucuna kadar yayılıyor. "Sınıfımın birincisiyim. Protezlerin işlevselliğini artırmak için yazılımı donanıma entegre etmeyi öğreniyorum."

Kier'in gözleri o kadar geniş ki, gerçekten çok karikatürize görünüyorlar. Ve anlıyorum. Yazılım ve donanımı entegre etmenin birçok yolu var, ama bunu protezlerde yapmak... Bu çok niş bir alan.

"Dünya ne kadar da küçük?" diyorum yetersiz bir şekilde.

"Bu alanı nasıl seçtin? Bu üniversitede böyle bir şey yapmıyorlar."

"Henüz değil." Ben de aynı derecede zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Çoğunlukla robotlar üzerinde çalışıyordum. Bir dersim için ödev yapmam gerektiğinde protezleri keşfettim ve eğitimim sayesinde fark yaratmanın daha iyi bir yolunu bulamadım, bu yüzden kendi başıma araştırmaya başladım. Mezun olduktan sonra bu alanda uzmanlaşmış şirketlerden birinde iş bulmayı umuyordum."

Kier'in omuzları düşmüş gibi görünüyor. "Ve o şirketlerden birine girmek için en iyi şansın benim."

Başka bir fikir sunmaya çalışmıyorum çünkü başka bir fikir yok. Özgeçmişimde onun adı, daha da iyisi onun tavsiyesi, altın bilet gibi olurdu. Her yere gidebilirdim. İkimiz de bunu biliyoruz.

Ve şimdi danışmanımın bana bir an önce buraya gelmem gerektiğini söylerken neden bu kadar heyecanlı olduğunu anlıyorum. Bana geleceğimin anahtarını verdiğini sanıyordu, kalbimin kırık parçalarını toz haline getirmedeğini.

Başı o kadar eğilmiş ki çenesi neredeyse göğsüne değiyor, Kier cebinden telefonunu çıkarıp bana uzatıyor. "Buraya bilgilerini gir. Sana nasıl ulaşabileceğimi bilmem gerekiyor."

"Anlamadım. Numaramı mı istiyorsun?" "Sen benim asistanımsın, değil mi?"

"Oh." Sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemiyorum. "Evet."

Cihazı alıp numaramı giriyorum ve ona geri veriyorum. Hâlâ bana bakmadığı için dönüp gitmek üzereyken, onun sesini duyunca duruyorum.

"Aiden."

"Evet?" Göğsüm umutla doldu.

"Soyadın ne?"

Ve şimdi her şey anlaşılıyor. "Oh. Sinclair."

"Burada göremiyorum." Kier parmağıyla ekranı kaydırarak arıyor. "Çünkü Leanbh'nin altına yazdım." Onu görmeden önce dışarı çıkıyorum.

Tepki göstermiyorum, çünkü onun bunu eğlenceli, sevimli mi yoksa kalpsiz mi bulduğunu bilmek istemiyorum.

Lütfen sonuncusu olmasın.

Muhtemelen *bebeğin* adına benim adımlı yazdırmadan önce onun tepkisini daha iyi düşünmeliydim, ama savunmam gerekirse, çaresizlik insanı çılgınca şeyler yapmaya itebilir ve ben şu anda oldukça çaresiz hissediyorum.

İlk kez kalbim kırıldıktan sonra, Bennet'in benim için doğru kişi olmadığını fark ederek, bu kalp kırıklığının daha çok mide ekşimesi gibi olduğunu anladım ve emin olduğum adam tarafından kalbim tekrar kırıldı... Evet, bir tuş vuruşu kadar uzağımlı çıldırmaktan.

Doğru, bu kalp kırıklığı benim aptalca davranışlarımla sonucunda, ama daha da kötüsü, Kier'in benim duygularımı paylaşıyor gibi görünmesi, Bennet'e olan karşılıksız aşkımla aksine. Kier ile geçirdiğim geceden önce aşk sandığım şey.

Bennet'in Damien'e aşık olduğu ve Kier ile tanıştığım aylarda, düşünmek için çok zamanım oldu. Ve bu süre içinde, Bennet'e olan hislerimin, Kier'in yaptığı gibi, beni fark edilmiş hissettirmesinden kaynaklandığını fark ettim. Ama Kier, beni sadece yüzeysel olarak görmedi, beni hayranlıkla izledi. Maceraperestliğim ve kırılganlığım da dahil olmak üzere, tüm benliğimi. Beni seksi olarak nitelendirip o geceyi asla unutmayacağına dair bana güvence verdiğinde de bunu söyledi.

Bennet'in beni olduğum gibi kabul ettiği için ona aşık olduğuma inanabiliyorsam, açıkça bazı güvensizliklerim var demektir. Ve Kier ile tanışmamış olsaydım, aşkın bu olduğunu düşünmeye devam edebilirdim. Artık bunun daha fazlası olduğunu biliyorum. Artık bunun sadece kabul etmek değil, Kier'in yaptığı gibi benim özelliklerimi ve kusurlarımı hayranlıkla izlemek ve bunların beni nasıl şekillendirdiğini anlamak olduğunu biliyorum.

Ve evet, belki Kier için bu kelimeyi kullanmak için henüz erken, yanlış ya da hatta pervasızca olabilir, ama olanları bir aşık olma ya da tek gecelik ilişki olarak nitelendirerek değersizleştirmek istemiyorum. Belki sadece bir gecelik bir şeydi, ama çok daha fazlasıydı.

Ve Şimdi, benim yaptıklarım yüzünden, asla olması gerektiği gibi olmayabilir. Olması gerektiği gibi.

Mucizevi bir Şekilde, tanıdığım kimseyi görmeden kampüsü geçtim ve kimseye görünmeden evime girip odama çıktım, yatak odamın kapısını kilitleyene kadar gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Kier Caldwell beni istedi. Beni aradı. Ve Şimdi muhtemelen benden nefret ediyor.

Sanırım yalnızlığın yeni bir seviyesine ulaştım.

Dokuzuncu Bölüm

Kier

EYLÜL

Parmağım düzenle düğmesinin üzerinde, Leanbh'yi Aiden olarak değiştirmek için hazır, tıpkı o hayatıma geri döndüğünden beri her gün yaptığım gibi.

Tanrım, ne cesur adam. Bu küçük numara bir gösterge ise, çok cesur, ve bir yanım, aylar önce yatağıma aldığım cesur küçük sevgili gibi davranabileceğini düşündüğü için onu boğmak istiyor. Diğer yanım ise onu alkışlamak, sonra da onu becermek istiyor.

Bir aydır her gün bu savaşı veriyorum.

Neden onun bilgilerini düzenleyemediğimi bilmiyorum, ancak şu anda nerede durduğumuzdan bağımsız olarak, onu hala Leanbh olarak görüyorum. Belki de eskisinden daha fazla.

Onunla çalışmak, onu benim için daha da çekici hale getirdi.

Birincisi, o çok zeki. Konuyu çok iyi kavradığı için, benim denetimim olmadan ödevleri notlandırması konusunda ona güvenebilirim. İkincisi, o güvenilir. Her zaman zamanında gelir, her zaman düzenlidir, her zaman neye ihtiyacım olduğunu önceden tahmin eder ve hazırlar. Verileri incelerken onun yanımda olması, onun işine duyduğu heyecanı en ön sıradan izleyebildiğim anlamına geliyor.

Bu, başından beri hayran olduğum kendine güvenen tarafı. Hassas tarafı ise, hala orada, benim bakmadığımı sandığı zamanlarda bana attığı özlem dolu bakışlarda. Onayımı beklerkenki endişeli hali.

Düzenle düğmesine basana kadar geliyorum, sonra hiçbir değişiklik yapmadan ekranı kapatıyorum.

Aklımda, ilk kez ofisime geldiğinde yaptığımız konuşma canlanıyor. O konuşmada, yalnız olduğu için benimle kişisel olarak tanışmak için fırsatı kaçırdığını itiraf etmişti.

Konuşma yanlış bir gerekçeyle başlamış olabilir, ama ironik olan, benim çalışmalarımı takip ettiğini bilseydim ne yapacağımı konusunda büyük olasılıkla haklı olması. Muhtemelen konuşma davetini reddederdim. Onu eve götürme isteğini kesinlikle reddederdim.

Ama o zaman onu asla tanıyamazdım.

İşte asıl akıl karıştırıcı olan da bu. Aiden benim asistanım. Araştırma asistanım. Aramızda olanları biri öğrenirse ortalık cehenneme döneceğinden eminim ve beni bu duruma düşürdüğü için ona kızgıyım.

Yine de o geceyi pişman değilim.

Başımı yastığa her koyduğumda o geceyi yeniden yaşıyorum, saatlerce dönüp duruyorum, beynim artık daha fazla işleyemeyene ve huzursuz bir uykuya dalana kadar.

Tanıdık bir kapı çalma sesi, telefonu masama fırlatmama ve her gün gelen bu izinsiz girişe hazırlıklı olmama neden oluyor. "Girin."

"Selam," diyor Daniel neşeyle. "Bazılarımız iş çıkışı bir şeyler içmeye gidiyoruz, sen de gelir misin?"

Daniel'in herkese mi yoksa sadece bana mı bu kadar dostça davrandığını hala anlayamadım. Ben yeni geldim, bu yüzden derslerimin nasıl gittiğini veya yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormak için uğradığında, beni masum bir şekilde hoş karşılamaya çalışıyor olabilir. Sadece buradaki diğer profesörlerden daha fazla yapıyor gibi görünüyor, bu da beni duraksatıyor.

Bu, onun beni biraz daha yakından tanımama yardımcı olacak sosyal etkinliklere, öğle yemeğine, sinemaya ya da başka bir şeye davet ettiği ilk sefer değil. Ancak Daniel ilk kez başkalarından bahsetti ve sahip olamayacağım bir adam için özlem duymaktan bir gece uzaklaşmak bana iyi gelebilir.

"Evet, detayları bana mesaj at. Orada buluşuruz."

Çenesinin düşmesinden anlaşıldığı kadarıyla, kabul edeceğimi beklemiyordu. Ama çabucak toparlandı, telefonunu çıkardı ve bir saniye sonra kampüsten yaklaşık beş mil uzaklıktaki bir barın adını aldım.

Sonraki birkaç saatimi ders planı hazırlayarak ve Aiden'a ders için yapmasını istediğim şeyleri e-postayla göndererek geçirdim, sonra bilgisayarı kapattım

bilgisayarımı kapatıp ofisimi kilitleyip bara doğru yola çıktım.

Burası bir bardan çok bir salon gibiydi, alçak kanepeler ve sehpa'lar birkaç samimi grup oluşturmak için yerleştirilmişti. Arkadaşlarımı arka köşede buldum — neyse ki Daniel'ın hemen yanında olmayan boş bir yer vardı — ve bölümün ana ofisinde çalışan bir kadının yanına oturdum. Sanırım o hem danışman hem de bölüm müdürü ya da onun gibi bir şey. Gerçekten bilmediğimi itiraf etmekten utanıyorum, sadece ders vermediğini biliyorum.

Stereotipik bir düşünce ama, profesör olmadığı için konuşmayı iş dışında bir konuda tutacağını umuyorum.

"Merhaba Grace. Seni görmek ne güzel."

"Kier." Gülümsüyor. "Seni kampüs dışında görmek ne güzel."

Belki Daniel'ın diğer davetleri herkesi kapsıyordu ve ben fark etmemiştim.

"Evet, üzgünüm. İçki içmeye çıkmak için önce evde yerleşmem gerekiyordu."

"Anlıyorum. Eve gelip, her şeyin yerli yerinde olmadığı için rahatlayamadığını hissetmekten daha kötü bir şey yoktur."

"Aynen öyle." Gülümsemesine karşılık verip garsondan bir bira sipariş ettikten sonra tekrar konuşmaya başladım. "Peki, iş çıkışı içki içmek düzenli bir şey mi?"

"Ayda bir kez falan." Cosmopolitan'ını yudumlarken, "Final sınavları hariç. O zaman her gün olabilir."

"Final sınavları sırasında işimiz kolay değil mi? Tek yapmamız gereken sınavları notlandırmak."

"Profesörler çalışma kılavuzları hazırlamak, öğrencilerin hazırlanmasına yardımcı olmak için çalışma oturumları düzenlemek, sınavı denetlemek zorundadır... Bana gelince, notlar verilmeden önce bile, kötü bir notun not ortalamasına ve iş olanaklarına nasıl etki edeceği konusunda sorularla boğuluyorum."

"Huh, bu kadar yoğun bir dönem olduğunu bilmiyordum."

"Bu yüzden her gün içki içilebilir." Bana kadeh kaldırır gibi kadehini kaldırır, ama ben henüz içki almadım, o da bunu fark eder ve hafifçe güler.

"Peki, alışabildin mi? Colorado, doğu kıyısından çok farklı mı?"

Grace benim işe alınmamda yardımcı olduğu için, buraya gelmeden önce Boston'da bir biyonik şirketine çalıştığını biliyor.

"İş açısından değil, o oldukça benzer. Ama yaşam tarzı farklı. Burada insanlar benim alıştığımından daha çok açık havada vakit geçiriyorlar. Öğrencilerin konuştuklarını duyduğum bazı şeyler... yürüyüş, bisiklet, tırmanma. Bunların hepsi benim için yeni."

"Kar yağana kadar bekle. O zaman kayak, snowboard, buz tırmanışı hakkında konuşacaklar. Hiç bitmez."

Snowboarddan bahsedilince aklıma Aiden geldi ve onun bunu sanki uçmak gibi tarif etmesi. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi Grace bu adamdan bahsetti.

"Aiden asistanın olarak nasıl çalışıyor? Onu sevmiyor musun?" "Evet, harika biri."

"Jennifer bir yıl izin alacağını söylediğinde, onun yerine seni almam gerektiğini biliyordum. Aiden yıllardır senin hayranın. Senin burada olmanın onu biraz neşelendireceğini umuyordum."

"Neşelendirmek mi?" Garsondan biramı alırken tekrar ediyorum. "Neden?"

Soru ağzımdan çıkar çıkmaz detayları sorduğuma pişman oldum, ama Aiden söz konusu olduğunda onu kendinden şüphe duymasına neden olabilecek her şeyden korumak isteyen koruyucu içgüdümü bir türlü bastıramıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Geçen bahar birdenbire içine kapanık birine dönüştü. Bir gün normal, mutlu haliyle ortadaydı. Ertesi gün ise tanıdığım Aiden'in bir kabuğu gibiydi. Ne zaman iyi olup olmadığını sorsam, açıkça iyi olmadığı halde evet diyordu, ama benimle konuşmadığı için ne yapabileceğimi bilemiyordum."

"Bu ne zamandı?"

"Nisan olabilir mi?" Grace omuz silkiyor ve içkisini bir yudum daha alıyor.

Nisan. Bu, tanışmamızdan neredeyse bir ay önce, yani bu değişim benim yüzümden olmamıştı. Oda arkadaşıyla ilgili bir sorun olduğunu söylememiş miydi?

"Peki ya yaz boyunca?" diye soruyorum. "Onu gördün mü?"

"Oh, evet. Daha da kötüydü. Kilo vermiş gibiydi ve her zaman yorgun görüldüğü için iyi uyumadığından emindim. Biraz haddimi aştım ve hasta olup olmadığını sordum, hasta olmadığını söyledi, sadece dersler ve iş arasında her şeyi yetiştirmeye çalışmaktan yorgun düştüğünü söyledi."

"Ne tür bir iş?" Ağzımın çok kuruduğunu fark edince bir yudum içki içiyorum.

"Şu anda yaptığı işin aynısı, sadece Jennifer için. Aramızda kalsın, bence Jennifer ona çok fazla güveniyordu, ama o hiç şikayet etmedi. Aiden çok çalışkan biridir."

Yutkundüğümde gırtlığımdaki elma çekirdeği hissediyorum. "Peki şimdi? Sence şimdi daha iyi görünüyor mu?"

Grace başını yana eğdi. "Evet ve hayır. Hala çok yorgun görünüyor ve eskisine göre biraz daha mesafeli davranıyor, ama eskiden olduğu gibi bir kıvılcım var

kıvılcım var. Sanırım bunun nedeni seninle çalışmaktan hoşlanmasıdır. Bu alanda en iyi olduğunu düşündüğü kişiden öğrenmekten hoşlanıyor."

Grace'in sözleri hem cesaret verici hem de cesaret kırıcı.

Sağduyuma rağmen, Aiden'ı önemsiyorum. Açıkçası, olması gerekenden daha fazla, ama birlikte geçirdiğimiz geceyi bir kenara bırakırsak, o başarılı olmasını istediğim zeki bir genç adam ve ben ona bu konuda yardımcı olabilecek bir konumdayım.

Mesleki deneyimlerinden heyecan duyduğu için ruh halinin biraz düzeldiğini öğrenmek beni mutlu etti. Ama hala belirgin bir şekilde depresyonda olduğunu duyunca cesaretim kırıldı.

Bunu ben de görüyorum elbette. Gözlerinin altındaki koyu halkalar gözden kaçması zor ve koridorlarda yürürkenki halsiz ifadesi neredeyse ürkütücü. Ama başkalarının da bunu gördüğünü fark etmemiştim. Bunu fark ettiğimi, ona çok yakın olduğum için olduğunu düşünmüştüm, gün gibi açık olduğu için değil.

Yine de, Grace'in dediği gibi, bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum.

Onunla kişisel bir ilişki kurmak söz konusu bile olamaz. Teknik olarak onun profesörü olmasam da, araştırmamda bana yardım ettiği için bir nevi akıl hocasıyım ve bir bakıma da patronuyum. Eğer buraya kayıtlı olmasaydı, belki durum farklı olurdu. *Belki*. Ama bu tartışmalı bir konu, çünkü adamın hala diplomasını alması gerekiyor.

Başka bir asistan isteyebilirim, ama bunu yaparsam, Aiden'ın durumu kötüleşir. Ve o da bu pozisyonu bırakamaz, çünkü burada onun yoğunlaşmak istediği alanda çalışan tek profesör benim.

Tabii, yalan söylemesi de küçük bir sorun. Neden yaptığını bilsem de, onu affedebileceğimi bilmiyorum. Aylarca, aramızdaki bağın tamamen doğal olduğunu düşündüm. Karşılıklı, yoğun bir rahatlık, şehvet ve güven duygusundan doğduğunu. Ama o karşılaşma, benim ona zaten tanıdık olduğumu düşünürsek, sandığım kadar doğal değildi, bu yüzden bir parçam, ben gerçekten bir yabancı olsaydım, o içkiyi ısmarlamayı teklif eder miydi diye hep merak edecek.

Birayı yudumlarken, tek seçeneğimin statükoyu korumak olduğu sonucuna varıyorum. Mesleki açıdan ellerimiz bağlı, yani kişisel bir ilişki kurma seçeneği yok, bunu istesem bile.

Düşüncelerime dalmışken, Daniel'ın yanıma geldiğini fark etmedim, ta ki sesi beni bara geri getirene kadar. "Siz ikiniz burada ne konuşuyorsunuz?"

"Aiden Sinclair," diye cevapladı Grace, bence fazla açık sözlü bir şekilde. "Kier'in onu asistan olarak nasıl bulduğunu soruyordum."

"Bu kadar derin düşüncelere dalmış olman iyi mi yoksa kötü bir işaret mi?" diye sorar Daniel. "İyi. Onun yapamayacağı bir şey var mı diye düşünüyordum ama

hiçbir şey bulamadım," diye yalan söylüyorum, Grace'in onun hakkında son söylediği şeyin hala kendisi gibi olmadığı olduğunu hatırlamamasını umarak.

"Jennifer onun hakkında çok övgüyle bahsederdi," diyor Daniel. "Sen gelmeden önce onu kendim almayı umuyordum."

"Senin odak noktan bilgi güvenliği değil mi? Bu onun ilgi alanı değil, değil mi?" diye soruyorum.

"Hayır, ama kim bölümün en zeki öğrencisini asistanı olarak istemez ki? Ayrıca, görünüşü de hoş."

Bardağımı masaya o kadar sert koyarım ki, içindeki sıvının dörtte biri dökülür.

Aiden hakkında nasıl böyle konuşabilir?

"Hey, iyi misin?" diye sorar Daniel.

"Masayı daha uzakta sanmıştım." Dökülen sıvıyı silmek için peçeteye uzanıyorum, umarım bu mazereti yutar ve yüzüm o yorum hakkında gerçekte ne düşündüğümü ele vermez. "Öğrenciler hakkında böyle konuşmamıza izin var mı?"

"Neden olmasın? Sadece bir gözlem." Daniel kayıtsızca omuz silkiyor. "Ayrıca, öğrenciler de senin hakkında aynı şeyi söylüyor."

"Ben mi?" Avuç içlerim birden terlemeye başladı.

En son ihtiyacım olan şey, çekici öğrenciler ve öğretmenler hakkındaki dedikodulara karışmak.

"Profesör Dreamy." Daniel onaylar. "Biraz orijinal değil, ama burası bilgisayar bilimi bölümü, yani..." Düşüncesini tamamlamak yerine martinisinden bir yudum alır.

"Bundan pek hoşnut olduğumu söyleyemem," diye mırıldanırım, Aiden'ın da bu lakabı kullanan öğrenciler arasında olup olmadığını merak ederek. *O kadar dikkatsiz olamaz, değil mi?*

"Zararsız bir şey," diye ısrar ediyor Daniel. "Değil mi Grace?"

"Muhtemelen teşvik edilmemeli - işyeri etiği falan - ama ne demek istediğini anlıyorum. Çekici insanlar dikkat çekerler ve öğrencilerin durumunda da takma adlar." Bana biraz utanmış bir bakış atıyor, sanki bana taktıkları takma adı ilk kez duymuyormuş gibi.

"Aiden'ın görünüşü hakkında konuşmak istemiyorum, çünkü o benim asistanım olduğu için değil," diyorum.

Daniel biraz kızarır, bu yüzden konuyu daha fazla uzatmamaya karar veririm, özellikle de Aiden'ın görünüşünü takdir etmekten çok daha fazlasını yaptığım için suçlu olduğumdan. Ve onun koruyucusu gibi davranmaya hakkım yok.

Keşke onu benim olarak görmeyi bırakabilsem.

Onuncu Bölüm

Aiden

Deliliğin tanımı nedir? Aynı şeyi tekrar tekrar yapmak ve farklı bir sonuç beklemek mi?

Sanırım bu, aklımı kaçırıyor olduğum anlamına geliyor.

Her gün Kier için çalışmaya gidiyorum, makine öğrenimi algoritmalarını araştırıyor ve test ediyorum. Ama tekrarlayan şey bu analiz değil. Kier ile aynı odada oturup, onun yakınlığından etkilenmiyormuş gibi davranmak. Sanki ruhum, bana gözlerime bakmadan bir iş verdiğinde her seferinde parçalanmıyormuş gibi, sanki biz iş arkadaşından başka bir şey değilmışiz gibi.

Biliyorum, olmamız gereken tek şey bu, ama biz sadece bu değiliz. Asla da olmayacağız. O geceyi bir şekilde silemediğimiz sürece. Ve ben, o geceyi hafızamdan silmektense, bedenimin onun bedenine o kadar içgüdüsel bir şekilde, kelimenin tam anlamıyla titreyerek arzulamadığını taklit ederek, bu işkence gibi saatleri sonsuza kadar çekmeyi tercih ederim.

Yine de, bu odaya her adım attığımda farklı bir sonuç umduğumu inkar edemem. Bugün onun gözlerinin sonunda benimkilerle buluşacağını umuyorum. Ya da parmaklarının sevgiyle tenime dokunacağını. Hatta bana yönelik olsun ya da olmasın, bir gülümsemeyle bile yetinebilirim. Benim yanımda takınmaya zorladığı boş, ifadesiz maske dışında herhangi bir şeyle.

Ayaklarım masanın altında sallanırken, klavyenin üzerine eğilip yazıyorum. Vücudum gergin olsa da, zihnim şaşırtıcı derecede sakin. Yaptığım işi seviyorum, bu da muhtemelen tam bir çöküşe uğramamış olmamın tek nedeni. Sayılar bana bir amaç veriyor, odaklanmama yardımcı oluyor, böylece

haykırma ihtiyacı azalıyor ve hayatımın bu kadar kasvetli olduğunu bir an için unutuyorum.

Çoğu zaman, bütün günü tek bir kişiyle bile konuşmadan geçiriyorum.

Altı oda arkadaşımın beşi şu anda dersler ve futbolla meşgul — Bennet teknik olarak hala sakatlığından kurtulmaya çalışıyor olsa da antrenmanlara devam ediyor — ve altıncısı da benim gibi çalışıyor. Programlarımız pek uyuşmuyor ve hepimiz evdeyken bile, tek başıma otururken kanepede sarılan üç mutlu çifti izlemek zorunda kalmamak için odamda kalmaya çalışıyorum. Bennet ve Damien'den özellikle kaçınmıyorum; sahip olmadığım şeyleri bana acı bir şekilde hatırlatan her şeyden kaçınıyorum.

İş ve dersler ise oldukça yalnız yapılan aktiviteler olduğu için, konuşmak istemediğimde kendimi izole etmek zorunda bile kalmıyorum. Konuşmak istemediğimde, sosyalleşmeden derslere girip çıkabiliyorum. Mutlu görünmek için gerekli enerjiyi toplayabileceğimden emin olmadığım için, çoğu zaman bunu yapıyorum.

Her zaman böyle değildi. Eskiden sınıf arkadaşlarımla hoş sohbetler ederdim. Öğrendiğimiz şeyler hakkında sohbet ederdik. Ara sıra hala yapıyorum, ama çoğunlukla masamda oturup notlarımı alıp çıkıyorum. Ayrıca, öğrendiğim veya üzerinde çalıştığım şeyler hakkında konuşabileceğim en iyi kişi Kier, ama o da iletişimini e-postalarla sınırlandırıyor. Aynı odada oturuyor olsak bile. Diyalog kurmaktansa mesaj yazmayı tercih ediyor.

Bu arada, ekranımda yeni bir e-posta geldiğine dair bir bildirim beliriyor, tıklayıp okuyorum ve Kier'in işimde kullanmam için bir örnek yürüyüş şekli gönderdiğini görüyorum. Ekinde, algoritmamın tanımayı öğrenmesini istediği bir adımın LEGSys analizi var.

Teorik olarak, algoritma farklı yürüyüş kalıplarını tanıyıp ayırt etmeli ve kullanıcının o anda kullandığı kalıba uyum sağlamalı. Yavaş bir yürüyüş, hızlı bir yürüyüş vb. Amaç, protezin kullanıcıya sorunsuz bir şekilde uyum sağlayarak doğal bir adım atmasını sağlamak.

Bu heyecan verici bir görev, bu alanı öğrendiğimde ve bu alana odaklanmaya karar verdiğimde hayal ettiğim türden bir şey, ancak talimatlarını okurken derin bir nefes alıyorum. *Bu kişisel olmayan e-postaları almak yerine onunla bu konuyu konuşmak için ne vermezdim.*

Kapının yumuşak bir şekilde kapanması, birinin odaya girdiğini gösteriyor ve tüylerimin diken diken olması, bunun Kier olduğunu söylüyor. Bakmam bile gerekmiyor.

Arada sırada başka biri bu laboratuvarı kullanır, ama çoğu zaman burada sadece ikimiz oluruz. Masalarımızda oturur, iş istasyonlarımıza bakar, birbirimizi fark etmez bile. Bu çok rahatsız edici, ama o kadar rutin ki, vücudum Kier'in odada olduğunu, gerginliği ve huzursuz enerjisiyle fark ediyor gibi.

Şimdiye kadar, bu enerjiyi ince hareketlerle dışarı atabildim. Parmaklarımı ovuşturmak, dudağımı ısırmak, ayağımı sallamak gibi. Ancak her geçen gün daha da zorlaşıyor, gerginlik artıyor. Bu gerginliği depolayacak yer kalmadığında ne olacağından korkuyorum. Masamdaki kağıtları yere mi atacağım? Sandalyeyi mi tekmeleyeceğim? Çıglık mı atacağım?

Bunu sadece zaman gösterecek.

Karo zeminde kayan sandalyenin sesi odada yankılanıyor, bir kez dışarı çekildiğinde, bir kez de içeri itildiğinde.

Dönüp ona bakma dürtüsüyle sinirlerim geriliyor, ama başımı öne doğru bakmaya zorluyorum. Bakarsam, ona dik dik bakacağım. Ve dik dik bakarsam, kendimi kaybedebilirim. Bu yüzden, kalbim göğsümde gergin bir ritimle atarken, görevimi yerine getirircesine klavyeye basıyorum, tıpkı...

Elimi o düzensiz organa bastırarak bir çıglık atmamı engelliyorum.

"Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor, hissedebiliyor musun?" Nefes nefese fısıldıyorum, Kier'in vücudu benimkine yapışmış, ikimiz de orgazmın etkisinden kurtulmaya çalışıyoruz.

"Benimkini hissedebiliyor musun?"

Hareketsiz kalarak, ritmik çarpışları duyabiliyorum. "Evet."

Anı o kadar canlı ki, sanki hâlâ o otel odasındaymışım gibi. Hâlâ Kier'in üstünde yatarken, o anın yoğunluğunu sindirmeye çalışıyoruz ve o beni kucaklarken, hiçbir şeyin onun kollarında olmak kadar doğru gelmediğini fark ediyorum.

Tanrım, bu çok acıtıyor. Göğsüm parçalanmış gibi hissetmediğim bir an gelecek mi acaba?

"Aiden!"

Adımı duyunca başımı kaldırıyorum, bulanık oda yavaş yavaş netleşiyor. Biraz kafam karışık, bu en azından rahatsız edici, ama Kier'in iki adımdan daha az bir mesafede durup gözleri... *panikle mi açılmış olduğu kadar şok edici değil.*

"Evet?" diye boğuk bir sesle cevap verdim.

"Ne oldu?" *Sesi titriyor mu?*

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen söyle. Nefesini tuttun, sonra donakaldın ve sanki bayılacakmış gibi yere yığıldın." Kier'in buz mavisi gözleri endişeli bakışını kaybetmiş, ama hala beni temkinli bir şekilde izliyor, sanki durumumun iyi olduğundan emin değilmiş gibi. Endişesi, vücudumu o zamandan beri hissetmediğim bir sıcaklıkla dolduruyor... Onun odasında, beni hayata döndürdüğü o geceden beri.

"Ben..." Elim göğsümden alnıma kayıyor, "bilmiyorum." Hatırladığım son şey... onunla paylaşmak istemediğim bir şey. Bu yüzden aptal rolü yapıyorum.

"Bilmiyor musun? Hasta mısın?" Kier'in eli koluma uzanıyor gibi görünüyor, ama aniden geri çekiyor ve temas etmesek de, temas edeceği yerde kolum karıncalanıyor.

"Sanmıyorum."

"Aç mısın? En son ne zaman yemek yedin?"

Sisli zihnimi temizlemek için başımı sallıyorum. "Bu sabah mı?"

"Bana soruyor musun, yoksa söylüyor musun?" Gözleri üzerimde dolaşırken alnında dalgalı bir çizgi belirir ve ben bir an için soruyu unuturum, çünkü onun güzel yüzü o kadar yakındır ki tüm düşüncelerimi kaplar.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum sonunda.

Bu sabah yemek yediğimden eminim, ama bu saatler önceydi ve ne yediğimi hatırlamıyorum. Şu anda hatırladığım tek şey, her şey bulanıklaşmadan hemen önce o otel odasına geri götürülmüş gibi hissettiğim ve bunu Kier'e itiraf etmeyeceğim.

"Burada kal," diyor yumuşak bir sesle, odanın diğer ucuna doğru yürüyerek kapının yanındaki su sebilinden bir bardak su alıyor ve önümdeki masaya koyuyor. "İç."

Elim hafifçe titreyerek su bardağını alıp dudaklarıma götürdüm, Kier'in gözlerinin içimden bir yudum alırken orada takılı kaldığının farkındaydım. Neredeyse fark etmemiş olmayı dilerdim, çünkü bu, kalbimin bir kez daha düzensiz bir şekilde atmasına neden oldu.

"Yorgun görünüyorsun. Bugünlük izin almalısın. Seni almaya gelebilecek kimse var mı? Ev arkadaşlarından biri mesela?"

Kafamı kısa bir hareketle salladım.

"Hala onlardan biriyle sorun mu yaşıyorsun?" *Sesinde endişe mi duyuyorum?*

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir. "Bunu hatırlıyor musun?"

Gözlerini kaçırarak, "Bir nedenden dolayı onlardan birinden kaçındığını hatırlıyorum. Hâlâ kaçınıyor musun?" diyor.

Kier ile konuşmak istediğim son konu bu, ama konuşuyoruz, bu yüzden dudaklarımı yalayıp başımı sallıyorum. "Seninle tanıştığım sıralarda olan şeyden dolayı değil, ama evet."

"Tehlikede falan mısın?" Kier bana gergin bir şekilde bakıp tekrar başka yere yöneldi.

"Hayır. Bennet bana asla zarar vermez. Fiziksel olarak değil."

"Ama incitti mi? Seni incitti mi?" Kier'in sesinde, gözlerimden kaçan ürkek tavrıyla uyuşmayan bir hırıltı var.

"Kasten değil."

"Birini kasıtsız olarak nasıl incitirsin?"

"Duygularımı görmezden gelip başka biriyle çıkarak," diye homurdanırım ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz elimi ağzıma kapatırım.

Bunu itiraf ettiğime inanamıyorum. Suçu... Kier'e atıyorum. Onun yanındayken sözler ağzımdan dökülüyor.

Cesaretimi toplayıp ona baktığımda Kier hâlâ bana bakmıyor, ama dudakları hafifçe hareket ediyor, düşünürken yaptığı gibi dalgın bir şekilde. Matematik hesapları yapıyor. Sonra çenesi gerginleşiyor.

"Tanıştığımızda başka birine takıntılıydın."

"Öyle olduğunu sanıyordum, evet." Suyumu yudumluyorum, yutkunma sesim bir an için odadaki tek ses oluyor.

"Yani ben bir teselli miydim?"

O... kısıkanıyor mu?

"Bennet'e olan duygularımın, yanlış yorumladığım bir takdir olduğunu anlamamı sağlayan sendin."

"Yani?"

Doğru kelimeleri ararken dudağımı ısırırım. "Senden önce, beni fark eden tek kişi oydu. Ama aynı şekilde değil. O, benim eşcinsel bir inek olduğumu kabul eden popüler bir sporcu ve onun örneği sayesinde diğer insanlar da beni kabul etti. Sonuç olarak ona kahraman gibi hayranlık duyuyordum. Biraz aşık olmuştum. Sadece bunun daha fazlası olduğunu sanıyordum."

"Peki bunu yanlış yorumladığını nasıl fark ettin?"

Siktir et. Bütün bunlar, birinden hoşlandığımda duygularımı saklamayacağımı söylediğim için başladı, şimdi geri adım atmayacağım.

"Çünkü bu, sana karşı hissettiklerimin bir parçası bile değil."

Kier gözlerini sıkıca kapattı ve üç saniye nefesini tuttu. "Aiden..."

"Biliyorum. Ama sen sordun. Ve ne olursa olsun, bu gerçek."

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallayarak, beni onaylıyor ama aynı fikirde olmadığını gösteriyor. "O gece çok yoğundu, aksini iddia etmeyeceğim, ama öncelikle bunun neden olduğunu hatırla. Kim olduğumu biliyordun. Çalışmalarımı takip ediyordun. Şu anda hissettiklerinin, daha önce yanlış yorumladığını itiraf ettiğin aynı tür kahraman hayranlığından kaynaklanmadığını nereden biliyorsun?"

Soru adil olsa da canımı yakıyor. Daha da kötüsü, ona kabul edeceği bir cevap verebileceğimden bile emin değilim, çünkü her şey duygulara dayalı ve bizler gerçeklere güvenmek üzere eğitildik. Yine de, bir daha böyle bir şansım olmayabilir, bu yüzden deneyeceğim.

"Tanışmadan önce çalışmalarınıza hayrandım. Sizi zeki buluyordum ve evet, çekici buluyordum, ama bunu kahraman hayranlığı olarak nitelendirmezdim. Kariyer hedeflerim için bir modeliniz, daha fazlası değil. Evet, size o içkiyi ısmarlamak istedim çünkü hayran olduğum birisiniz, ama ondan sonra olan her şey iki insanın doğal bir bağ kurmasının sonucuydu. Senin kadar zeki ve başarılı birinin benimle ilgilenmesine biraz şaşırdığımı itiraf ediyorum, ama biyomekatronik uzmanı Kier ile erkek Kier hakkındaki hislerimi karıştırmıyorum, çünkü o gece odada sadece biri vardı. Bu yüzden hislerimin yanlış yorumlanmadığını biliyorum."

Nefesimi tutarak, nasıl tepki vereceğini bekliyorum. Ve birkaç dakika boyunca, acı verici bir şekilde, tepki vermiyor. Sonra bana işkence çekmiş gibi bakan gözlerle bakıyor. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı, ama aynı zamanda gerçeği bilmemiş olmayı dilerdim, çünkü..."

"Çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye onun yerine cümleyi tamamladım. Yavaşça başını salladı.

"Neden yalan söylediğini, bu sefer neden duygularına güvenilebileceğini bilsen bile, burada açık bir çıkar çatışması var," diyor.

"En kötü ne olabilir ki?" Sesimin bu kadar çaresiz çıkmasından nefret ediyorum.

"Benim için itibarım biraz zedelenecek. Bir daha asla öğretmenlik yapamayacağım, ama başka bir iş bulabilirim. Senin için ise, ilk işine giremeyebilirsin. Belki mezun bile olamazsın."

"Teknik olarak benim öğretmenim bile değilsin." Sesim o kadar yumuşak ki, ben bile zar zor duyabiliyorum.

"Ama ben senin akıl hocam, bu yüzden doğru olmasa bile özel muamele gördüğün için suçlanacaksın. Bu leke peşini bırakmayacak, insanlar seni neden işe almaları gerektiğini sorgulayacak ve benim tavsiyem hiçbir anlam ifade etmeyecek."

"Mezun olduktan sonra bile mi? O zaman durum farklı olmaz mı?" Nemli gözlerim, onun da aynı derecede yenilmiş gözleriyle buluşur.

"Bunun cevabını bilmiyorum. Yüksek lisansa devam edip etmeyeceğine, doğrudan işe girip girmeyeceğine bağlı olarak... Kesin bir şey söylemek için çok fazla faktör var." İtiraz etmek istediğim çok şey var, ama bunların hepsinin boşuna olduğunu biliyorum çünkü o haklı. Ne kadar istesek de hiçbir şey değişmez. O kadar moral bozucu ki sesimi bile çıkaramıyorum. Tek yapabileceğim başımı sallamak.

"Öğleden sonra izin al. Biraz dinlen." O da benim kadar yorgun görünüyor. "Uzun bir yıl olacak."

On Birinci Bölüm

Kier

EKİM

Küçük samimi konuşmamızdan sonra Aiden ve ben ilk başta olduğu gibi birbirimizden kaçınmıyoruz, ama durum hala garip.

Ben ona karşı hislerim olduğunu itiraf ettim, o da aynısını yaptı, bu da durumu hem daha iyi hem de daha kötü hale getirdi. Daha iyi olan yanı, artık sessizce çalışmıyoruz, ancak sadece araştırmalarımızı tartışıyoruz. Konuşulmamış bir anlaşma ile, bizi birbirimize yakınlaştıran şeyler, örneğin filmler ve spor takımları hakkında konuşmuyoruz. En sevdiğimiz yemekler veya hafta sonu planları gibi yeni konulara da girmiyoruz. Yüksek sesle söylenen her şey, incelediğimiz verilerle sınırlı ve duyguların araya girmesine yer bırakmıyor.

Teorik olarak.

Ama ikimiz de işimize tutkuyla bağlı olduğumuz için, bu tür konuşmalar bile duygularımı güçlendiriyor ve bu da durumu başlangıçta olduğundan daha kötü hale getiriyor.

Aiden benim dilimi konuşuyor. Bazen düşüncelerimi tamamlıyor. Bazen de zamanında bir teori ortaya atıyor. Karmaşık bir konuyu kavrayışı, özellikle yaşına göre, dikkat çekici ve para kazanmak veya güç biriktirmek yerine iyilik yapma arzusuyla hareket ettiği için motivasyonu takdire şayan.

Zihnine hayranım. Kalbine. Güzelliğine. Her şeye. Öyle ki, daha önce tanışmamış olsak bile, yine de onu istememem gereken şekillerde isteyeceğimi düşünüyorum.

Masamda oturmuş, bir öğrencinin kağıdına yazdığı yorumları okuyordum— tam da ben ilk okuyan olsaydım yazacağım yorumların aynısıydı —Colorado'ya gitmeye bu kadar istekli olmasaydım ne olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

Bizimki niş bir alan. Sonunda birbirimizle tanışmamızı sağlayacak bir alan ve biraz daha sabırlı olsaydım, belki de ikinci karşılaşmamız mentor ve öğrencisi olarak değil, potansiyel meslektaşlar olarak olurdu. Hiçbir sonuç olmadan, tam olarak kaldığımız yerden devam edebilirdik.

Tabii ki, bu en az bir yıl boyunca merak etmek anlamına gelirdi. Nasıl bulacağımı bilmediğim bir adamı özlemek ve çoğu zaman kederli hissetmek, ama şu anda da öyle hissediyorum, yani... Hangisi daha kötü, bilmemek mi, yoksa ellerin bağlı halde bilmek mi?

Aiden'in mezuniyetten sonra ne yapacağımızla ilgili sorusu ilk kez gündeme gelmiyor.

İkimizden biri ya da ikimiz de Front Range Üniversitesi'nde olmazsak, onun eğitimi ya da kariyerinde artık bir rolüm olmadığı sürece, bu görünüşte tüm engelleri ortadan kaldıracaktır. Ne yazık ki, ikimizin de şu anda burada olması, bazı çakışmalar olacağı anlamına geliyor.

Daha yüksek bir derece almak isterse, benim tavsiyem ona bu kapıyı açacaktır. Doğrudan iş hayatına atılmak isterse, bunu mümkün kılacak olan yine benim etkimin olacaktır. Onun yetenekleri hakkında, ilerleme fırsatlarını zedelemekten fikrimi saklayamam, ama aynı şekilde, birlikte olursak, ona vereceğim her övgü anlamını yitirecektir.

En azından, ne yapmaya karar verirse versin, ona bir referans mektubu yazmalıyım ki insanlar neden hak etmediğini sorgulasınlar. Ve bu referans mektubu yazıldıktan sonra, başka bir profesör ya da patron gibi, kendisine rapor vereceği kişiye kendini kanıtlaması için zaman tanımalıyım.

En iyi ihtimalle, bu bizi duygularımızı gerçekleştirmekten en az bir yıl uzaklaştırır. En kötü ihtimalle ise iki yıl. Her iki senaryo da pek cazip gelmiyor, ama başka bir seçenek göremiyorum.

Telefonum çalıyor, beş dakika sonra laboratuvarıda olmam gerektiğini hatırlatıyor.

Eğer bu durum şüphe uyandırmasaydı, Aiden ve benim ayrı ayrı orada olacağımız şekilde günümü planlardım, ancak iş arkadaşlarımdan bana aktif olarak yardımcı olmayan bir asistanın etkinliğini sorgulayacakları gerçeğinin yanı sıra... bunu istemiyorum. Aynı odada bulunup ona dokunma isteğime karşı koymak ne kadar işkence verici olsa da

ona dokunma dürtüsüne karşı koymak ne kadar işkence verici olsa da, onu hiç görmemek de aynı derecede itici geliyor.

Ben geldiğimde Aiden başını eğmiş, kucagında tuttuğu telefona odaklanmış durumda. Bu başlı başına tuhaf bir durum, çünkü o amaçsızca ekranı kaydırarak zamanını boşa harcayan bir tip değil, ama asıl ilgimi çeken hoparlörden gelen garip ses. Hem burunlu hem de otoriter bir ses, dikkat çekiyor.

O kadar dalmış ki, yaklaştığımı duymuyor ve sırtından gizlice ona baktığımı fark etmiyor, ta ki ben "Bu da ne böyle?" diye bağırıncaya kadar.

Aiden irkilir ve telefonu yere düşürür. Telefon ayağımın yanına düştüğü için onu alıp ekrana daha yakından bakarım... ekranda *bir balık* vardır.

"Son dakika haberi!" diyor balık, ardından yaklaşan seçimlerle ilgili bir habere geçiyor.

Aiden, ben gördüğüm şeyi tam olarak anlayamadan telefonu kapar ve sesini kapatır. Yüzü kızarmış bir şekilde telefonu cebine koyar ve aceleyle "Üzgünüm" diyerek bilgisayarı açar.

"O neydi?" Telaşlı hareketleri merakımı uyandırır. "Sadece bir haber klibi."

"Ne hakkında?"

"Demokratik aday başkan yardımcısı seçiyor." Parmakları klavyede uçar gibi hareket ederek şifresini girer.

"Ne zaman oldu bu?" diye soruyorum. "Az önce."

"Ama..." Gördüğümü düşündüğüm şeyi sormalı mıyım diye tereddüt ettim ve bilmem gerektiğine karar verdim. "Telefonunda bir balık yok muydu?"

"Evet." Boynunun arkası bile kızarmış.

"Yani, bu bir parodi mi?"

"Hayır, gerçek."

Tam o sırada telefonum çaldı ve Apple News'ten bir başkan yardımcısı seçildiğine dair bir bildirim gördüm.

Şimdi gerçekten kafam karıştı.

"Telefonunda bir tür komik filtre mi var? Bu yüzden mi muhabir balık gibi görünüyordu?"

Aiden dirseklerini masaya dayadı, başını ellerine koydu ve benimle değil, klavyeyle konuşmaya başladı. "Filtre değil. Gerçek Konuşan Balık. Bikini Bottom News'in sunucusu."

Aiden'in ağzından daha saçma bir cümle çıkmadığını hatırlamıyorum. Yanlış duyduğuma eminim; cümleyi ona tekrar ediyorum. "Gerçek Konuşan Balık, Bikini Bottom News'in sunucusu."

"Evet." Üzgün bir şekilde iç çeker. "Anlamıyorum."

Aiden cebinden telefonunu çıkarır, ekrana birkaç kez dokunur ve bana uzatır.

Ekrandaki balık gürültüyle, "Son dakika haberi. Tropikal Fırtına Bella karaya çıkma tehdidi oluştururken Florida olağanüstü hal ilan etti."

"Ne tropikal fırtınası?" diye soruyorum.

Aiden sonunda bana inanamayan bir ifadeyle bakar. "Hava durumuna dikkat etmiyor musun? Fırtına haberleri her yerde."

"Son zamanlarda haberleri takip etmedim. Genelde eve geldiğimde haberler bitmiş oluyor ve geç saatteki haberler başlamadan önce uykuya dalıyorum."

Hoşlandığın erkeğe, zavallı hayatının iş etrafında döndüğünü itiraf etmek kadar saçma bir şey yoktur.

"Ben de haberleri izlemiyorum. Bu yüzden bunu takip ediyorum." Elimde tuttuğum telefona başını salladı.

"Ama bu bir balık."

"Şaşırtıcı derecede bilgilendirici." Aiden'in kaşları çatılır, sanki benim baktığım telefonun onun telefonu olmasına rağmen bunu itiraf etmekten şok olmuş gibi.

"Anlamıyorum." Bu sefer dünyayı dolaşacak bir asteroit hakkında başka bir klip izliyorum. "Bikini Bottom... bu SpongeBob'un bir şeyi değil mi?"

"İnan bana, anlıyorum." Aiden nefes verirken yanaklarını şişirir. "Ben de ilk gördüğümde aynı şeyi düşündüm, ama Bikini Bottom News zamanında ve doğru, hiç çarpıtma yok. En hızlı ve en tarafsız bilgi edinme yolu bu."

"Ciddi olamazsın."

"Sadece... İzle." Birkaç dakika önce olduğu gibi hala kızgın bir şekilde yazmaya devam ediyor, ben de telefonu masama götürüp eski haberleri gözden geçiriyorum. Kendim haberleri nadiren izlediğim için hiçbir şeyi bağımsız olarak doğrulayamıyorum, ancak her haberi hızlıca araştırdığımda aynı bilgileri içeren bir haber çıkıyor, bu da bu kanalın gerçek haberleri yayınladığını açıkça gösteriyor. Ve Aiden'in dediği gibi, haberlerde hiçbir zaman çarpıtma yok. İzleyiciyi etkilemek için gizli mesajlar yok. bir şekilde eğilim gösteriyor. Gerçekten etkileyici.

Ve onunla ilgili her şey gibi, bu küçük tuhaflığı da onu daha çok sevmemi sağlıyor.

Bir balıktan haber almak aptalca. Neredeyse tuhaf, ama aynı zamanda tamamen meşru. Aşırı ciddi olmadan zeki olan Aiden'a çok yakışıyor.

Telefonu kilidi açılmış ve elimdeyken, onu gözetleme isteği çok güçlü. Merak etmek için değil, sadece konuşarak elde edemeyeceğim bir şekilde ona daha yakın hissetmek için. Onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum ve bunu doğal yollarla yapmayı tercih etsem de, mevcut her yolu kullanarak öğrenme dürtüsü neredeyse kompulsif. Ama bundan kaçınıyorum, çünkü bunun önümüzdeki birkaç ayı daha da kötüleştireceğini ve sonunda onun ağzından onu tanıma fırsatını elimden alacağını biliyorum.

Ekranı kapatıp odanın diğer tarafına geçerek telefonu ona geri veriyorum ve telefonu alırken elimden gelen en masum gülümsemeyi takınıyorum. "Bu gerçekten meşru görünüyor."

Omuzlarındaki gerginlik biraz azalmış gibi görünüyor, sanki benim onayımı aldığı için rahatlamış gibi. "İnan bana, bunu kabul etmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Bunu nasıl buldun?"

"Oda arkadaşlarımdan biri. Kısa ve öz bilgilerle en iyi şekilde bilgiyi özümser ve tüm haberleri bu şekilde alır. Bu konuda onu sorgulamaya çalıştım ama gerçekten çok sağlam. Bazen daha geleneksel kaynaklardan önce haberleri yayınlarlar." Utangaç bir gülümsemeyi saklamak için dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"İnanılmaz," diye mırıldandım, o masum hareketin onun çekici dudaklarını dolgunlaştırıp koyulaştırmasıyla bir an için dikkatim dağıldı.

Tanrım, şu anda o dudakları dudaklarımda hissetmek için neler vermezdim.

"Peki..." Boğazımı temizledim. "Çalıştığın örnekte herhangi bir ilerleme var mı?"

İş. İş hakkında konuşalım.

Aiden bir dosya açar ve algoritmanın elindeki verilerle nasıl ilişkili olduğunu göstermeye başlar, ara ara durup benim onaylayıp onaylamadığımı ölçer. Bulgularını gözden geçirmeyi bitirdiğinde, "Benim değerlendirmem de öyleydi," derim.

"Beni seninle aynı proje üzerinde çalıştırıyor musun? Bu gereksiz değil mi?"

"Bu hastanın, şu anki protezinin verdiği yapmacık yürüyüş yerine doğal yürüyüşünü geri kazanmasına yardım etmeye çalıştığımızı düşünürsen, hayır. Her şey mükemmel olmalı, bu yüzden başka birinin de göz atmasına ihtiyacım vardı."

"Ve bunu yapmak için benim gözlerime güveniyor musun?" Erimiş karamel rengi gözleri benimkilerle buluşur ve o kadar saygı dolu bir bakış atar ki, cevap vermeyi neredeyse unuturum.

"Tabii ki güveniyorum."

"Ama." Uzun kirpikleri yanaklarına değiyor, gözlerini tekrar tekrar kırıyor. "Ben sadece senin asistanım."

"Ne olmuş yani? Ne kadar yetenekli olduğunu biliyor musun? Çoğu zaman benim düşüncelerimi benim için tamamlıyorsun, diğer zamanlarda ise önce sen düşünüyorsun. Benimkini aşan bir kariyerin olabilir. Babamın bakımını başka kimseye emanet etmezdim."

"Baban mı?" Aiden şaşkınlıkla sorar ve ben hatamı fark ederim.

Bu protezin babam için olduğunu bilmemesi gerekiyordu. Gizli olduğu için değil, ama bu, kaçınmaya çalıştığımız kişisel detaylardan biri olduğu için. Ve ona hastanın kim olduğunu söyleyerek kendim hakkında küçük bir detay ifşa etmekle kalmadım, onun görüşüne en az kendiminki kadar değer verdiğimi itiraf ettim.

"Yıllar önce bir trafik kazasında bacağını kaybetti." Daha önceki yorumlarımın ciddiyetini geçiştirmeye çalışıyorum. "O bir koşucuydu ve şu anki proteziyle hala koşabiliyor, ama protezle kendini kendisi gibi hissetmediğini söylüyor."

"Bu alana bu şekilde girdin." Aiden iki ile ikiyi birleştiriyor. Bu çok da zor bir şey değil, ama aynı zamanda paylaşmadığım bir şey, çünkü tüm sektörün gözü üzerimizdeyken bunu doğru yapmak için yeterince baskı var.

Birkaç kişi, babamın benim çalışmamdan faydalandığını biliyor, ancak henüz onun bacağı kadar gerçekçi bir şey yapamadığımızı ve ona bunu geri verebilmek için algoritmayı ince ayarlamaya devam etmeyi planladığımı bilmiyorlar.

Bunu Aiden'dan saklamanın bir anlamı yok.

"Evet. Herkesin hareket kabiliyetini geri kazanmasına yardım etmek istiyorum, ama protezlerin normal uzuvlar gibi hissettirilmesini istememin sebebi o."

Sözlerimi sindirirken bir dakika sessiz kalıyor. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, çünkü söylememem gereken bir şey söylemek istemiyorum, çünkü bu, benim ve onun akıl sağlığımız için saklamam gereken duygularımın derinliğine dikkat çekecektir. Bu yüzden sadece başımı sallayıp iş istasyonuma geri dönüyorum.

"Grace'in yer seçme sırası geldiğinde asla evet dememem gerektiğini bana hatırlat," derim Daniel'a derin bir nefes alarak. "Kulaklarım günlerce çınlayacak."

"O kadar da kötü değil," diye cevaplar meslektaşım. "Bu insanların bazıları gerçekten çok iyi."

"Evet, ama şarkı söyleyebilen her birine karşılık, en az dört tane de nota bilmeyen var." Bir sonraki amatör sahneye çıkıp Party in the USA şarkısını tonu tutturamadan söylemeye başlayınca başımı sallıyorum.

Karaoke hiç benim tarzım olmadı ve şimdi bunun nedenini hatırladım.

"Bir eleme süreci olmalı," diyorum. "Ya da kapıda kulak tıkacı dağıtmalılar."

"Birisi huysuzmuş." Daniel önümüzdeki masadan bir shot bardağı uzatır. "Belki bu yardımcı olur."

Çok içki içen biri değilim, ama kafamı boşaltmam lazım, bu yüzden shot'ı içip likörün etkisini göstermesini beklerken, o da izlemeye başladığı bir dizi hakkında konuşup duruyor.

Dikkatimi vermeye çalışıyorum, gerçekten, ama kalbim bu işte değil. Her zamanki gibi, Daniel bunu fark ediyor gibi görünüyor.

"Hâlâ algoritmanla uğraşıyor musun?" diye soruyor, beni rahatsız edenin bu olduğunu varsayarak. Onu suçlayamam, çünkü neredeyse her gün kafasını uzatıp ne yaptığımı kontrol ettiğinde ona verdiğim cevap bu.

Buraya geleli bir aydan fazla oldu, ama bunun dostça bir davranış mı, yoksa daha fazlasını istediğinin bir işareti mi olduğunu hala tam olarak bilmiyorum. İkincisi ise, bunu anlamalı ve onu caydırmalıyım, ama onu düşünmek için ne zamanım ne de isteğim var. Aklım tamamen Aiden ile meşgul.

Daha önce, babam için çözüm bulmama yardım ettiğini öğrendiğinde bana bakıştı... Nefesimi kesti. Gözlerinde, dudaklarının açılıp nefesini tutuşunda bunu görebiliyordum. Gurur duymuştu. Onur duymuştu. Sanki ona olan inancım, alabileceği en büyük hediyeymiş gibi.

O anda onu kollarıma almak için kendimi zor tuttum. Hiç bu kadar bedenimle mücadele etmek zorunda kalmamıştım. Saatler sonra bile hala gerginim.

"Hala sorun yaşıyorum, evet." Algoritma hakkında küçük bir yalan söylemeye devam ediyorum.

"Çözümler, onları aramadığın zaman gelir, hiç duymadın mı?" Daniel, bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Aklını ondan uzaklaştır, muhtemelen bir ilerleme kaydedeceksin. Hangi şarkıyı söyleyeceksin?"

"Şarkı söylemeyeceğim."

"Hadi ama. Onun kadar kötü olamazsın." Kafasını sahneye doğru eğiyor, orada bir adam Saturday Sun şarkısını mahvediyor.

"Yine de pas geçeceğim."

"Peki, tamam. Ama en azından bu gece işini bir kenara bırak." Daniel omzumu omzuyla dürterek beni rahatlatmaya çalışır.

"Deneyeceğim."

Birayı yudumlarken, üniversiteden arkadaşlarımın eğlenmesini izlemeye çalışıyorum, sahneye çıktıklarında alkışlıyor, sahneden indiklerinde kadeh kaldırıyorum. Yaklaşık yirmi dakika boyunca Aiden'dan uzak, mutluyum. Sonra bir grup içeri giriyor, altı erkek çiftler halinde, Aiden en arkada.

Yüzünü gördüğümde midem düğümlenir, zoraki gülümsemesi rahatsız olduğunu açıkça belli eder. Şüphesiz kendini üçüncü tekerlek gibi hissediyordur. Sonra adamlardan biri ona doğru eğilir ve kulağına açıkça samimi bir şekilde bir şeyler söyler. Adamın parmakları başka biriyle iç içe olmasaydı buna sinirlenirdim, bu yüzden bu hareketin müziğin sesini bastırmak için olduğunu, başka bir şey olmadığını düşünürüm.

Sonra adam doğrulur ve onu iyice görebilirim. O... *benim*. Biraz daha uzun, biraz daha iri, ama... *benim*. Aiden'ın sert gülümsemesine kısa bir bakış, içgüdülerimin zaten bildiği şeyi doğrular. O Bennet, ben gelene kadar aşık olduğunu sandığı oda arkadaşı.

Duygular yanlış yorumlanmıyor, hadi oradan.

Onikinci Bölüm

Aiden

"Her zamanki gibi mi olsun?" Bennet, müziğin sesini bastırmamak için kulağıma eğildi.

Müzik çok yüksek değil, ama loş ışıklı, koyu renkli ahşap masalar ve aynı derecede koyu renkli bir barın bulunduğu bu odada konuşmak için ya sesini yükseltmen ya da yaklaşman gerekiyor. Ses seviyesi daha düşük olsa daha iyi olurdu.

"Ben alırım."

"Garip davranma. Bak, Damien barmenin dikkatini çoktan çekti." Erkek arkadaşının barda yer bulduğu yeri işaret ediyor.

"Tamam, peki." Başımı sallayıp gülümsemeye çalışıyorum.

Karaoke, bu gece yapmak istediğim son şeydi, ama Damien birdenbire denemek istediğini söyledi, sonra Jagger da sosyal medyada paylaşmak için iyi bir malzeme olacağı için ona katıldı ve Bennet de tüm ev halkının gitmesi gerektiğini söyledi.

Aslında, *benim* gitmem gerektiğini emretti. Diğer herkes gitmeye istekliydi ve o, benim odamda saklanıp ders çalışmaktan bıktığını ve bir gecelik eğlencenin not ortalamamı falan düşürmeyeceğini söyledi. Tabii ki yine de reddettim, ama Damien, Bennet'in beni özlediğini söyleyerek beni suçluluk duygusuna kapılmamı sağladı ve bu sözler Kier'le tanışmadan önce olduğu gibi üzerimde aynı etkiyi yaratmasa da, en iyi arkadaşımın kaçındığım için kendimi berbat hissettirdi. İşte buradayım, herkesin önünde üçüncü tekerlek.

En azından oda arkadaşlarım burada oturma odasında olduğundan daha az sarılma ihtimalleri var, bu da tek başına akşamı daha katlanılabilir hale getirebilir.

Bennet bana bir bardak uzattı ve Damien'in sırtına elini koydu, sonra boş bir masaya doğru ilerlemeye başladılar. Onları takip etmek için harekete geçtim, ama iki adım atamadan çok güzel, çok düşünceli Kier Caldwell'ın bana doğru geldiğini gördüm.

O burada ne arıyor?

"Bir dakika?" Kier dirseğimi tutar ve beni barın uzak köşesine doğru yönlendirir, bana onunla aynı hızda yürümekten başka seçenek bırakmaz, özellikle de karaokede bir ara olduğu için. Müzik o kadar yüksek değil ve sanırım insanların duymasını istediği bir konuşma yapmayacağız, bu yüzden geri çekilmek en iyisi.

Durduğumuzda, "Kier," diye kekeledim. "Ne oldu?"

"Ne oldu?" Kadifemsi sesinde boğuk bir ton vardı. "Az önce seni, benim küçük kardeşim gibi görünen bir adamla buraya girerken gördüm, sorun bu."

Ne kadar uğraşsam da, bu sözlerin anlamını anlayamıyorum. Buraya altı kişiyle birlikte geldim, ama kapıdan girdiğimizden beri sadece Bennet benimle konuşmaya çalıştı. Bu olabilir mi...?

"Bennet'ten mi bahsediyorsun? Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Ben bir dahi olabilirim, ama bunu anlamak için dahi olmama gerek yoktu." Kier gözlerini devirdi, bunu daha önce hiç görmemiştim, bu da beni daha da şaşırttı.

"Anlamadım."

"Gerçekten mi?" Kier'in safir rengi gözleri, odadaki sıcaklığa rağmen buz gibi soğuktu ve ben, onun soğuk bakışlarından ve ona verdiği ruhani nitelikten dolayı titriyordum. "Neden Bennet'in doppelganger'ı olduğum gerçeğiyle sorunun olduğunu anlamıyor musun? Ona karşı yanlış yorumladığın duygularının bana karşı olan duygularıyla hiçbir ilgisi olmadığını söyledin, ama benim açımdan bakıldığında, sevdiğini sandığın adamın yerine geçebilecek oldukça iyi bir yedek gibi görünüyorum."

Gözlerim o kadar büyüdü ki, hava akımının gözlerimi yaşartmasını önlemek için göz kırpmam gerekti.

"Sence... Ama ikiniz hiç benzemiyorsunuz."

"Gerçekten mi?" Kier kollarını göğsünde kavuşturur. "Uzun boylu, siyah saçlı, mavi gözlü. 30 kilo kaslı olması dışında benimle aynı *olabilir*."

"Ben..." Kafamı sallayarak, Bennet'le onu nasıl karıştırabileceğimi merak ediyorum, çünkü ikisi birbirinden tamamen farklı.

Bennet çarpıcıdır, ama Kier'in güzelliği güneş gibi göz kamaştırıcıdır.

"Hadi ama, Aiden. Bir sıraya dizilsek birbirimizi tanıyamayız. Onun benim hakkımda hissettiklerinle hiçbir ilgisi olmadığını bir daha söyle bana."

"O... Ben..."

"İşte buradasın," diyor Bennet, Kier'in yanına gelip, Kier ifadesiz bir yüz takınmaya çalışırken ona şüpheli bir bakış atıyor. "Ne oldu?" diye soruyor bana.

"Kier'e rastladım."

"Kier..." Bennet'in gözleri hafifçe kısıılır, tanıdığı anda genişler. "O kitabı yazan adam, değil mi? Tanıdık gelmene şaşmamalı. Kitabın kapağındaki resmini hatırlıyorum."

Bennet elini uzattı ve Kier, onun halka gösterdiği gülümsemeyle elini sıktı. Gözlerine değil, ağzına dokunan gülümseme. Samimi görünüyordu ve bir dereceye kadar öyle olduğuna eminim, ama neşeli değildi. Sadece... kibardı.

"Okudunuz mu?" diye sorar Kier.

"Tanrım, hayır." Bennet gülüyor. "Benim anlayabileceğimden çok daha üst düzeyde. Anlayabileceğim terimlerle anlatmaya çalıştı..." Bennet başını sallıyor. "...ama tek anladığım şey Luke Skywalker'ın koluydu. Nasıl işlediğini anlamasam da kulağa çok havalı geliyor."

"Evet, bunu çok duyuyorum," diyor Kier.

"Kitabın burada olmaması çok kötü. Eminim sana imza verirdi," diyor Bennet, sonra Kier'e dönüyor. "Burada ne yapıyorsun? Kampüste ders mi veriyorsun yoksa?"

Bu benim kızarmam için bir işaret.

"Kier burada çalışıyor. Ben de onun için araştırma yapıyorum."

Bennet'in yüzünün bu kadar çabuk düştüğünü hiç görmemiştim. "Bir rock yıldızı bilim adamı için çalışıyorsun ve bana söylemedin mi? Bu senin hayalin gibi bir şey."

Kier'e attığım hızlı bir bakış, onun da Bennet kadar cevabımla ilgilendiğini gösteriyor, ama farklı nedenlerden dolayı.

"Rehabilitasyonun, derslerin ve Damien ile ilgili çok meşguldün..." Bu sözlerin ne kadar saçma geldiğini fark edince sözümü kesiyorum.

"Bunu senden sakladığım için mi? Bana öç almak için sen de sır saklıyorsun."

"Ne? Hayır." Kier'in ya da benim itibarımı tehlikeye atmadan gerçeği itiraf edemem, ama hiçbir şey söylemezsem Kier'in

Bennet'e hala hislerim olduğunu düşünebilir. "Skor tutmuyorum ve Kier'i gizlemeye çalışmıyorum, sadece..."

Bunu nasıl düzeltebilirim?

"Üzerinde çalıştığımız şeyler gizlidir," Kier, ben ona bakarken Bennet'e söyler. "Aiden muhtemelen fazla konuşmak istemediği için bir şey söylememiştir."

"Oh," diyor Bennet, açıkça telaşlanmış bir şekilde. "Ben... Kahretsin, özür dilerim Aiden. Seni bununla suçlamamalıydım."

"Önemli değil," diye mırıldanıyorum, Kier'in beni savunması gerçeğinin etkisinden hala kurtulamamışım.

"Aiden'la hızlıca konuşmamın bir sakıncası var mı?" Kier, Bennet'e sorar. "Teknik olarak mesaisi bittiği için uzun sürmez."

"Tabii, olur." Bennet biraz utanmış bir gülümsemeyle cevap verir. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Birkaç metre uzaklaştığında Kier dikkatini tekrar bana çevirir, kaşları arasında keskin bir çizgi belirir. Ama o bir şey söylemeden önce ben patlarım, "Neden bunu yaptın?"

"Neyi?"

"Bennet'e beni koruduğun için."

"Bunu senin için olduğu kadar kendim için de yaptım. Aramızda olanları bilmemesi gerekiyor, ama benim için çalıştığını neden sakladığını çok merak ediyorum. Hâlâ ona takıntılı değilsen ve başka biriyle birlikte olduğunu bilmesini istemiyorsan, bunu sır olarak saklamana gerek yok."

"Ona söylemememin sebebi bu değil."

"Neden söylemedin?" Kier dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırmış, cevabımı bekliyor.

"Bennet beni bu kampüsteki herkesten daha iyi tanıyor. Onunla ne kadar çok konuşsam, beni o kadar kolay anlayabilir. Ve beni anlarsa, sorunun ne olduğunu bulana kadar pes etmeyecektir."

"Peki sorun ne?" Sesindeki merak, beni üzenin kendisi mi yoksa Bennet mi olduğunu sorguladığını gösteriyor.

"Sahip olamayacağım şeyi istiyorum." Onun temkinli bakışlarını karşılayarak, bunun ne —ya da kimin—olduğundan şüphe bırakmadan. "Ve odamda saklanıyorum çünkü evimin her yerinde bunu hatırlatan şeyler var."

"Seninle birlikte gelenler mi?" Yüzündeki ifade biraz yumuşar.

"Üç mutlu çift." Başımı sallarım.

Kier gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "Duvarlar ince."

"Hatırladın." Hiç esprili olmayan bir şekilde gülümserim. "Ama onlardan kaçınmamın asıl nedeni bu değil. Diğer şeyler. Birlikte yemek pişirmek, televizyon izlemek. Başka biriyle paylaşabilecekleri sıradan, sıkıcı şeyler. Bennet'le bunu istemiyorum, ama istiyorum."

Bir kez daha, istemediğim kadar çok şey söylüyorum, ama Kier'e karşı içimi saklayamıyorum.

Gerginliği biraz azalmış gibi görünüyor, ama yüzündeki ifade hala temkinli. "Anlıyorum, ama inanması zor. Yani, az önce yan yana duruyorduk, benzerlikleri gerçekten görmüyor musun?"

"Gerçekten görmüyorum," diye ısrar ediyorum. "Yani, neden benim bir fiziksel tipim olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum ve belki de vardır, bilmiyorum. Ama senin bir kişiliğin var, onun da bir kişiliği var. Bunlar hiç de benzer değil ve bence bu yüzden ikinizin birbirine benzediğini düşünmüyorum."

Kier başını sallar, ama hiçbir şey söylemez, sanki söyleyeceği şeylere kendisi de güvenmiyormuş gibi.

Bir tahminde bulunarak, onun söyleyeceği şeyi tahmin ediyorum. "Benim ciddi olmadığımı düşündün. Ona olan hislerimin sana olan hislerimin yanında hiçbir şey olmadığını düşündün."

Dudaklarını sıkıca kapatır ve bana hızlıca, kısa bir baş sallama yapar.

"Bu konuda bana güvenmekten korktuğunu biliyorum ve nedenini anlıyorum." Israrla devam ediyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, Bennet'i kıskanmak yerine minnettar olmalısın. O olmasaydı, sana olan hislerimin ona olan hayranlığımdan daha fazla olduğunu kesin olarak söyleyemeyebilirdim. Bu..."

"Hey, çok ciddi görünüyorsunuz," Profesör Daniel Kincaid, bir kez daha hafifçe gerginleşen Kier'in yanına yaklaşır. Onu suçlamıyorum. Profesör Kincaid iyi biridir, ama kişisel alan kavramını gerektiği kadar iyi kavramadığını düşünüyorum. *Ve benim erkeğime bu kadar yakın olduğu için - evet, söyledim - ben de gerginleşiyorum.*

"O algoritma olayı ikinizi de sersemletmiş. Bu gece bir kenara bırakın."

"Merhaba Profesör," diye mırıldanıyorum, onu gördüğüme sevindiğimi göstermek için elimden geleni yapıyorum.

"Aiden," diye gülümsüyor. "Benim asistanım olmalıydın. Cuma gecesi iş hakkında konuşmanı asla istemezdim."

Kier'in çenesi o kadar sıkı ki, neredeyse tel ile bağlandığını düşünebilirsin.

"Belki gelecek dönem," diyorum.

"Saçmalama," diye bağırır Kier. "Protez alanında çalışmak istiyorsan, olduğun yerde kalman çok daha iyi olur."

"Çocuk sadece kibar olmaya çalışıyor." Profesör Kincaid bana göz kırparak Kier'e döner. "Bölüm grup şarkısı söylemek istiyor, bu yüzden senin de katılman gerekiyor. Mazeret kabul edilmez."

Çenesi hala gergin olan Kier bana başını sallar. "Aiden. Haftaya görüşürüz."

"Evet, efendim." Kier'in götürülmesini izledikten sonra oda arkadaşlarımın masasına doğru yürüdüm. Neyse ki, Kier'in masasını görünmez kılan bir sütunun yanındaydı, bu yüzden ona bakmak istesem de, bunu denemek çok boşuna olurdu.

Garip bir şekilde, bu beni endişelendirmiyor ya da üzmüyor. Az önce olanlardan sonra değil.

Kier hala beni istiyor, benim onu istediğim kadar. Aylardır buna inanmak istedim, ama şimdi bunun doğru olduğunu biliyorum. Şu anda bunu gerçekleştiremesek de, doğru zaman geldiğinde bunu yapacağımızdan her zamankinden daha eminim.

On Üçüncü Bölüm

Kier

KASIM

Aiden'ın hislerini itiraf etmeye yaklaştığı o olaydan sonra, tüm maskeler düştü. Artık sadece işten bahsetmiyoruz, her şeyden bahsediyoruz.

Duygularımız hariç.

Bu, ikimizin de yasak olduğunu bildiği tek konu, bu yüzden karşılıklı olarak -sözsüz- bir anlaşma ile bunu kabul etmiyoruz.

Buna gerek yok. İkimiz de durumu biliyoruz. Mezun olana kadar hiçbir şey değişmeyecek. Ondan sonra... bir şekilde birlikte olacağız. Bu açıkça söylenmedi, ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Sadece sabırlı olmamız gerekiyor.

Sadece birbirimize aşık olduğumuzu gizlemek değil, öyle değilmiş gibi davranmak da çok zor. Sonuç olarak, çok fazla özlem dolu bakışlar, acı dolu iç çekmeler ve hatta Aiden'ın ara sıra "*ya eğer*" diye başlayan cümleleri var, ama benim uyarıcı bakışlarım onu daha fazla konuşmaktan alıkoyduğu için bu cümleler asla tamamlanamıyor.

Neyse ki laboratuvarıda genellikle sadece ikimiz varız, çünkü duygularımızı saklamakta oldukça kötü olduğumuzdan eminim. Ama bu odanın dışında güçlü duruyoruz, nadiren -eğer hiç olursa- temas kuruyoruz. Bu, laboratuvarıda inanılmaz miktarda zaman geçirdiğimiz, birlikte geçirebileceğimiz her saniyeyi en iyi şekilde değerlendirdiğimiz anlamına geliyor, ama bu koşullar altında yapabileceğimizin en iyisi bu.

Aiden'ın gelmesini beklerken, dalgın dalgın ekranımdaki rakamları incelerken, verilerin anlamından çok ne hakkında konuşabileceğimizi düşünüyorum.

Kier, senin adın Kier.

Hâlâ tüm bunlar karşısında şaşkınım. Tek bir geceden sonra hissettiklerimin derinliği bir şey, ama şimdi neredeler? Onu görebilmek için dakikaları sayıyorum. Sınırları aşmamak için ona dokunma isteğiyle sürekli mücadele ediyorum. Aramızdaki engeller ortadan kalktığında, ne zaman olursa olsun, ne olabileceğimizi hayal ediyorum.

Bütün bunların en zor kısmı, bilinmeyenler. Aiden, yüksek lisans yapabileceği birkaç okula başvurdu ve birkaç şirkete de ön görüşme yaptı. Hangi yolu seçerse seçsin, benden tavsiye mektubu alacak ve ikimiz de biliyoruz ki, özel muamele algısını önlemek için, duygularımızı eyleme dökmeden önce yerleşmesi için zamana ihtiyacı olacak. Sadece ne kadar zamana ihtiyacı olacağını bilmiyoruz.

Buna ek olarak, benim de kendi geleceğimle ilgili kararlar vermem gerekiyor ve birçok açıdan bu kararlar Aiden'in nereye gideceğine bağlı.

Üniversite, istersem burada kalmam için yer açacaktır, çünkü araştırmalarım onlara ün, yatırımcılar ve yeni öğrenciler kazandırabilir. Ama Aiden burada veya başka bir yerde öğrenci olarak kalırsa, ben nasıl burada kalabilirim? Bu yılı atlatmak yeterince zor olacak. Buna uzun mesafeleri de ekleyince... Hayır.

Aiden Boston yakınlarında bir okul veya şirket seçerse eski pozisyonuma geri dönebilirim, ama uygun tek şirket benim çalışacağım şirket, bu yüzden bu bir engel olmasa da, işyeri ilişkileriyle ilgili kuralları ihlal etmemek için dikkatli davranmamız gerekeceğini gösteriyor.

Aynı alanda çalışan birine aşık olmanın bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi?

Gelecek ne getirirse getirsin, tek bildiğim şey, Aiden'in da o gelecekte yer alması için ne gerekiyorsa yapacağım. Colorado'ya gelmekle tek istediğim, onun ilk gece inandığım gibi biri olup olmadığını görmektir. *Birlikte* olabileceğimize inandığım her şeyi. Birçok yönden ilkinin doğruladım, ama ikincisi...

Aylarca beklemem gerekse bile bu şansı istiyorum. Günler geçiyor ama son hiç yaklaşmıyor gibi görünüyor.

Aiden odaya girer, serin havanın keskin kokusunu beraberinde getirir ve ceketini kapının yanındaki kancaya asar.

"Merhaba." Gözlerim ona takıldığında tüm vücudum rahatlamış gibi hissediyorum.

"Merhaba." O da nefes alır, karamel rengi gözlerindeki minik altın lekeleri görebileceğim kadar yakın durur, ama dokunamayacak kadar uzaktadır.

İkimiz de bir an için kıpırdamadan dururuz, mesafeyi kapatmak istememize rağmen bunu yapamayacağımızı bilerek içimizde tanıdık bir savaş veririz. Genellikle bu, Aiden'in dudaklarından hüzünlü bir iç çekişle sona erer ve o, odanın diğer ucunda konuştuğumuz çalışma masasına oturur. Bugün o iç çekiş gelmez.

"Yapamam," diye fısıldadı.

Vücudumdaki her sinir alarm durumuna geçer. "Neyi yapamıyorum?"

"Mezuniyete kadar dayanamam. Yapamam." Göğsünü ovuşturur, yüzünde hüzünlü bir ifade vardır. "Çok acıyor."

İlk içgüdüm, sandalyemden fırlayıp onu kollarımın arasına almak, aylardır can attığım gibi ona sarılmak. Ama kendi göğsümdeki acıyı görmezden gelip durumumuzu mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyorum. "Bunun zor olduğunu biliyorum, ama diplomanı alana kadar beklemeliyiz."

"O kadar uzun süre dayanamam."

Sesi o kadar kederli ki, kalbim parçalanacak gibi, ama aynı zamanda bunun nedenini de bilmiyorum. Son birkaç hafta içinde, henüz sahip olamadığımız şeyin yasını tuttuğumuz ilk anlardan sonra, o hala benimle geceyi geçirdiğim aynı kendine güvenen, eğlenceli, seksi adamdı. İkimiz de açıkça daha fazlasını istiyorduk, ama o bir gün oraya varacağımızı bilerek rahat görünüyordu.

Bu panik, ya da her neyse, mantıklı gelmiyor.

"Yapmak zorundayız. Geleceğimiz için."

"Ya gelecek istediğimiz gibi olmazsa? Ya benim okuduğum yerde iş bulamazsan? Ya da aynı yerde çalışırsak ama *yine* benim amirim ya da mentorum olacağın için birlikte olamazsak? O zaman şimdi *ve* sonra vazgeçmiş oluruz."

"İkisinin de olmasına izin vermeyeceğim. Hem akademik dünyada hem de iş dünyasında çok nüfuzluyum. Bir şekilde, hiçbir şeyin yolumuza çıkmamasını sağlayacağım. Sadece mezuniyetini atlatmamız gerekiyor, Leanbh."

Onun takma adını kullandığımda gerginliği biraz azalır, ama her zamanki gibi yüzüne bir gülümseme yayılmaz.

"Bu da nereden çıktı? Ne oldu?" diye nazikçe soruyorum.

Aiden'in omuzları düşer. "Bennet çok çalıştığım için bana baskı yapıyor. Şükran Günü'nde onunla ve Damien'le birlikte eve gitmemi istiyor, Damien ise bana bir randevu ayarlamaları gerektiğini düşünüyor."

Hayır!

Ona doğru eğilmeye başlıyorum ama tabureden kalkmadan kendimi durduruyorum, çünkü onu kollarımın arasına alırsam bırakamayacağımı biliyorum.

"Onlara ne dedin?" Sesimi hissettiğimden daha sakın tutmayı başardım.

"Şükran Günü'nde meşgul olduğumu söyledim. Ve aslında henüz birini ayarlamadılar, sadece konuşmalarını duydum. Eğer ayarlarlarsa, neden hayır diyeceğimi onlara söyleyemem bile, ama hayır demek Bennet'i daha da endişelendirecektir."

Şu anda onun acısını dindirmek için yapabileceğim pek çok şey var. Nasıl yardımcı olabileceğimi sormak. Bunun geçici olduğunu söylemek. Ona, bunu gösterememem rağmen onu ne kadar istediğimi bildiğini hatırlatmak. Ama aklım sürekli, geleceğin istediğimiz gibi olmayacağına dair söylediklerine dönüyor, şu anın kontrol edebileceğimiz tek şey olduğunu ima ediyor.

Ya o haklıysa? Ya düşündüğüm kadar nüfuzum yoksa ya da onun için en iyi fırsat benim için uygun bir fırsatla birlikte gelmezse?

Çirkin gerçek şu ki, profesyonel hayatımızı kontrol etmedikçe kişisel hayatımızı da kontrol edemeyiz, ki bu da başkaları için çalışıyorsak asla gerçekleşmeyecek bir şey.

Kendi şirketimi kurmak, yıllardır ara sıra düşündüğüm bir fikir, ama ihtiyacım olan kaynakları sağlamaya hazır şirketler olduğu için bu adımı atmak için hiçbir zaman bir nedenim olmadı. Bu şirketlerin hissedarlara rapor vermek zorunda olmalarını hiç sevmedim, çünkü bu, kârın ilerlemeden daha öncelikli olduğu anlamına geliyordu, ama araştırmalarım pahalı olduğu için, aldığım fonları tehlikeye atmamak için bu fikrimi genellikle kendime sakladım.

Şirket kurma fikrini sevmiyorum, ben bir bilim insanıyım, girişimci değilim, ama bu bana Aiden ile kaderimi kontrol etme imkanı veriyorsa...

Birkaç yıl önce bana yeni bir şirket fikriyle yaklaşan adam kimdi? Algoritmalarımın birinde önemli bir atılımın ortasındaydım ve dikkatimi araştırma ile iş kurma arasında bölmek istemediğim için kibarca reddettim. Artık Aiden'im olduğu için, tam zamanlı çalışmasam bile araştırmaya devam edebilirim, bu yüzden değerli zamanımı kaybetmeden bir startup kurmayı denemek çok daha mümkün.

Acaba o adam hâlâ buralarda mı?

Her zamanki gibi, bir fikir aklıma girdiğinde, düşüncelerimin durmasını sağlamak neredeyse imkansızdır. Ama Aiden gerçekten endişeli — *bizim için* —ve onun içini rahatlatmam gerekiyor.

Bizim için koyduğum tüm kuralları çiğneyerek, elimi uzattım. Aiden bir saniye elime baktı, sanki onu geri çekmemi bekliyormuş gibi. Ben

Yapma, elini elime koyuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Her şey yoluna girecek, Leanbh."

Bana çekingen bir gülümseme atar.

"Barda tanıştığım maceracı adam nerede? Bana içki ısmarlamak için rahatlık alanından çıkan adam."

"Dünyada en çok istediği şeyi kaybetmekten korkuyor." Sözleri kalbimi delip geçti ve göğsümde ağır bir şekilde çarpmaya başladı. "Ayrıca, sınırlarımı biraz zorlamaya *çalıştığımı* söyledim, *aştığımı* değil. O gece istediğim herhangi biri olabilirdim çünkü sen farkına varmazdın, bu yüzden senin benim öyle olmadığımı düşünmen için bir nedenin olmadığı için kendinden emin davranmak çok daha kolaydı. Ayrıca o gece kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Şimdi..." Sözleri kesilirken kaşları çatılır.

Aslında benim için farklı bir yüz takındığını söylediğini anlıyorum. Onun bana tanıdık geldiğini bilseydim, muhtemelen içki teklifini kabul etmezdim. Bu, onun beklediği kişi olmam gerektiği anlamına gelirdi ve bu benim gerçek kişiliğimden çok da farklı olmasa da, yine de onun beklentilerini karşılamak için baskı hissederdim.

Ve şimdi, bazen yabancıların önünde kendinden emin davranmak, arkadaşların önünde savunmasız davranmaktan daha kolaydır, bu yüzden bana korkusunu göstermesi onu benim için daha da sevimli kılıyor. O korku *beni* kaybetmek olduğu için...

Tanrım, keşke onu şu anda öpebilseydim.

"Bana güveniyor musun, Leanbh?" "Güvendiğimi biliyorsun."

"Güzel. Birkaç planım var. Hangisinin en iyi seçenek olacağını bilmiyorum, ama tek seçenek olmayan şey, gereğinden fazla senden uzak kalmak. Tamam mı?"

Aiden başını sallarken dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. Sonra parmaklarını sıkıp bırakıyor, şu anda pek hissetmese de içinde olduğunu bildiğim gücün bir kısmını bana gösteriyor.

"Bana neden bana öyle dediğini hiç söylemedin," diyor.

"Leanbh?"

"Evet. Anlamını biliyorum, araştırdım, ama neden benim için bunu seçtin?"

Başından beri doğru geldiği için bunu hiç düşünmemiştim, ama bu sefer cevap vermeden önce analiz etmek zorunda kalmadım. "Babam anneme hep böyle derdi. Anlamını bilmeden önce bile, kullandığı ses tonu çok özeldi. Sadece ona özel bir şeydi

sadece ona özel bir şeydi. Onun bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum, tıpkı benim de ilk başta sana bunu yaptığının farkında olmadığım gibi. Farkına vardığımda..." Utangaç bir şekilde omuz silkiyorum. "Sen benim için öylesin işte."

"Tanrım, daha mükemmel olabilirdin mi?" Aiden, istediği gibi cevap veremediği için bu anı önemsizleştirmek için gözlerini devirerek inler.

"Belki. İlk Spiderman filmini izledim." Karşılık olarak göz kırptım.

Aiden'in çenesi, insanların şaşkınlıklarını abarttıklarında yaptıkları gibi düşüyor, bu masum bir hareket olmalı, ama bana o ağza neyin sığabileceğine dair müstehcen anılar getiriyor. Kafamı sallayarak bu anıyı silmek zorundayım, yoksa bu anı başka zamansız tepkilere yol açabilir.

"Animasyon filmi mi izledin? Benim için mi?"

"Sen Spiderman'i övdükten sonra onları farklı bir gözle görmeye başladığımı söylemiştim."

"Ve?" Cevabımı o kadar merak ediyor ki, ayak parmaklarının üzerinde öne doğru sallanıyor.

"Ana karakterle beklediğimden çok daha fazla özdeşleştim."

"O çok gerçekçi, sence de öyle değil mi?" Aiden'in viski rengi gözleri parıldıyor gibi görünüyor. "Ve babasının beklentilerini karşılamaya çalışırken verdiği mücadele... Hangi erkek bunu yaşamamıştır ki? Ayrıca, animasyon yumuşak değil, sert, bu yüzden daha gerçekçi geliyor."

"Vay canına," diye gülüyorum. "Bu kadar fanatik olduğunu bilmiyordum."

Sevimli bir şekilde kızarıyor. "Tamam, benim daha çocukça zevklerimden birini ortaya çıkarmış olabilirsin. Ama yaşımı gündeme getirme. İki katı yaşında insanlar bu filmi seviyor."

"İyi bir hikaye her yaştan insan tarafından sevinebilir." Gözlerim onun gözlerine takılır ve bakışlarını tutarım.

"Aynen öyle," diye yumuşak bir sesle cevaplar.

İkimiz de artık filminden bahsetmediğimize eminim.

On Dördüncü Bölüm

Aiden

Vücudumun ne kadar süre cinsel perhiz yapabileceğini bilmiyorum.

Altı aydan fazla süredir seks yapmamış olmam sorunun sadece bir kısmı. Daha önce de cinsel perhiz yaptığım olmuştu. Hatta daha uzun süreli olanlar. Asıl sorun, seks yapmak istediğim biri var ama bunu gerçekleştiremiyorum ve etrafım tavşan gibi sevişen insanlarla çevrili.

Sabah, öğlen, akşam, evimdeki çiftlerden en az biri sevişiyor. Üst katta Bennet ve Damien var ve çok sesli olmasalar da sallanan yatak - ya da değişiklik yapmaya karar verdiklerinde kanep - tavanı gıcırdatıyor. Yan odada Cam ve Jagger var, onlar genelde ses konusunda iyiler, ama duvarımız ortak ve yatak başlığı duvara çarptığında duvar sallanıyor. Alt katta ise Liam ve Cruz var, onlar aslında oldukça sessizler çünkü birçok kez sessiz olmaları konusunda uyarıldılar, ama odalarından her zaman yeni sevişmiş gibi çıkıyorlar.

Sonuç olarak, en az yüzde doksanında cinsel olarak tatminsiz hissediyorum ve oda arkadaşlarımın seviştiğini duyduğumda aklımın dolaştığı kişiyle aynı odaya koyduğunuzda... Her gün saatlerce Kier ile aynı odada oturmanın bir irade egzersizi olduğunu söylemek, büyük bir yetersizlik olur.

Onunla hiç yatmamış olsaydım ve onunla seksin nasıl olacağını bilmesem bile, o kadar seksi olduğu için onun yanında yine de tahrik olurdum. Ama onunla bir gece geçirdikten sonra... Onun ne kadar harika bir sevgili olduğunu öğrendikten sonra... Tekrarlamak için can atıyorum. Ve etrafım lanet olası çiftlerle çevrili olduğu için...

kelimenin tam anlamıyla— o kadar gerginim ki, bazen Kier'in ateşli bakışlarının bile beni orgazma ulaştırabileceğini düşünüyorum.

Tamamen soğukkanlılığımı kaybedip üzerine atlamamış olmamın tek nedeni, her gece biraz kendime bakmaya başlamış olmam, ki şu anda da bunu yapıyorum, arkamdaki duvar giderek artan bir hızla gürültü yapıyor.

Düşündüm de, tavan da biraz gıcırıyor gibi.

Herkes sabah Şükran Günü için evlerine gitmek üzere ayrılıyor ve her çift birlikte seyahat etme planları olsa da, bu geceyi birkaç gün boyunca uslu davranmak zorunda kalmadan önce son bir eğlence fırsatı olarak görüyorlar, bu yüzden bu akşamki aktiviteler ekstra *coşkulu* görünüyor.

Bu tatil için eve gitmiyorum, çünkü genellikle Idaho'daki kız kardeşimin evinde kutlanıyor ve oraya gitmek zahmetli olmasının yanı sıra, kanepede yatmak zorunda kalacağım. Kampüste kalmayı ve Noel'de ailemin yanına gittiğimde herkesi görmeyi tercih ediyorum.

Kız kardeşimi, yeğenimi ve kayınbiraderimi seviyorum ama... kanepede. Kesinlikle olmaz.

Ev arkadaşlarım, burada tek başıma kalmamdan endişe duyuyorlardı, ama onlara bir sınıf arkadaşımın planlarım olduğunu söyledim, böylece gitmekten çekinmesinler diye. Eminim planlarım olmadığını düşünüyorlar, ama bana baskı yapmadılar, ki sessizliği dört gözle beklediğim için buna minnettarım.

Ayrıca, önümüzdeki birkaç gün içinde Kier'i göreceğimi de umuyorum. Şehirde kaldığımı biliyor ve planımız olmasa da, birbirimizi görebileceğimiz tek yer laboratuvar olduğu için ikimizin de oraya gideceğine bahse girerim.

Onu görebilmek için her fırsatı değerlendireceğim. İpeksi siyah saçları. Çekici mavi gözleri. Konuştuğunda kendimi kaybettiğim dolgun dudakları ve dokunmadan sarılmaya en yakın şey olan kadifemsi sesi.

O seksiliğin vücut bulmuş hali ve şu anda tek yapabileceğim şey bakmaksa, doyasıya bakmayı planlıyorum.

Her şeyi başlatan komşumuzun müziği olsa da, beni anında sertleştiren, Kier'in üstümdeki ağırlığı, bedeninin benimkine alışmam için yavaşça içime girip çıkmasıydı.

O kadar nazikti ki. O kadar düşünceliydi ki. İkimiz de ayaklarımızı yere basana kadar, vücuduma, yapabileceğini bilmediğim şeyler hissettirdi. O benim sikimi elinde tutarken, içimde tünel açtığını hissetmek...

Partnerlerimi tatmin etmek için bunu hep yapardım ve onlar da bundan oldukça hoşlanıyor gibiydiler, ama bana yapılane kadar bunun ne kadar yoğun olabileceğini hiç anlamamıştım. Doldurulmak ve okşanmak gibi ikili bir his, daha önce hiç yaşamadığım bir coşkuydu. Boşalmam o kadar yoğundu ki, etrafımdaki dünya kaybolmuş gibi hissettim ve kendimi mutluluk dolu bir boşlukta buldum. Ve sonunda kendime geldiğimde, Kier de benimle birlikteydi, benim kadar şaşkın ve doymuş bir halde.

O hissi yeniden yaratmaya çalışırken elim daha hızlı hareket ediyor ve testislerimden spermımı çıkarmayı başarsam da, orgazmım patlayarak değil, sızan bir balon gibi. Başarılı, ama aşırı tatmin edici değil.

Akşamları yaptığım iğrenç faaliyetlerimden sonra temizlenmek için satın aldığım birçok yeni bezden birini kullanarak, duş almadan elimden geldiğince temizleniyorum. Cam ve Jagger da sonra temizlenecekler ve şanslıysam, bir tur daha yapmadan temizlenecekler, böylece ben de biraz rahat uyuyabileceğim. Ya da tek başıma uyurken rahat uyuyabileceğim kadar rahat.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm." Kier bilgisayar laboratuvarına girer ve alışılmadık büyüklükte bir çantayı çalışma masasına kaldırır. "Birkaç gün izin alman gerekiyordu."

"Sen de öyle."

"Evet, ama ben patronum, bu yüzden kendi kuralımı çiğnememe izin var." Çantadan bir sürü Tupperware ve bir şişe şarap çıkarmaya başladı.

"Bu ne?" Masamdan kalkıp onun masasına doğru yürüdüm, ortaya koyduğu şeyleri görünce heyecanım arttı.

"Şükran Günü."

"Bana Şükran Günü yemeği mi getirdin?"

"Bize akşam yemeği getirdim. Henüz birlikte olamıyoruz diye yalnız kalmak zorunda değiliz."

Bayıldım! Kier Caldwell'ın bu kadar romantik olabileceğini kim bilebilirdi?

Aslında, bir bakıma beni ülkenin öbür ucuna kadar takip etti, ama masasının çekmecesinde sakladığı paket servis menülerini düşününce, yemek pişirmekten daha kolay bir iş olduğunu düşünüyorum.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" diye soruyorum.

"Sayılır. Bu yemek kitlerinden biri, yani kutuda bulunan malzemeleri karıştırmam yetti." Kızarıyor ve bana henüz görmediğim bir yönünü gösteriyor.

. Sıradan.

Oldukça sevimli.

Ayrıca, oldukça etkileyici. "Ne kadar yemek yaptın?"

"Artacak kadar. Neyi sevdiğini bilmiyordum, o yüzden her şeyden biraz sipariş ettim. Jambon ve hindi, tatlı ve patates püresi, iç pilav. Ve tabii ki turta. Kabak ve cevizli, ama onları fırından aldım. Sınırlarımı biliyorum."

Jambon ve hindi zaten dilimlenmiş, bu yüzden sanırım öyle geldiler ve o sadece ısıtmak zorunda kaldı. Patatesler ve iç malzeme ev yapımı gibi görünüyor, bu yüzden bu yemeği hazırlamak için epey çaba harcanmış olduğu açık ve bu beni heyecanlı bir kız öğrenci gibi gülümsetiyor.

Tüm yiyecekler paketten çıkarıldığında Kier şarabın mantarını açar ve bize birer kadeh doldurur, konuşurken kadehini kaldırır.

"İrlandalı oldukları için ailem bize şükran duyduğumuz şeyleri söylememizi istediğinde bunu hep saçma bulurdum, ama şimdi anlıyorum. Şükran duyduğun şeyleri düşünmek için Amerikalı olman gerekmez, ama hayat çok yoğun olabileceğinden, bazen Şükran Günü gibi bir hatırlatmaya ihtiyacın olur. Ve bizim için, tüm bu kısıtlamalar şükran duymayı zorlaştırabilir. Ama ben şükran duyuyorum, çünkü birbirimizi yeniden bulduk ve beklemek çıldırtıcı olsa da, sonunda buna değecek."

Hiç ağlayan biri olmadım, ama bu adam beni *o kadar* duygulandırıyor ki, gözyaşlarımı tutmak zor oluyor.

"Şu anda buradayız çünkü içgüdülerini dinledin. İlk tanıştığımızda bazı şeyleri atladığımı öğrendikten sonra bile yeni bir iş, yeni bir eyalet ve beni riske attın. Bu yüzden kararlı, ısrarcı ve her şeyden önce bağışlayıcı olduğun için minnettarım. Ve..." Bakışlarım onun yumuşak dudaklarına takılıyor. "O bardağı hemen ağzına götürmezsen, benimkiyle kapatacağım, o yüzden... iç."

Kier, ikimiz aceleyle şarabımızı yudumlarken gülümser, sonra bize birer tabak servis eder ve biz de karo zeminde omuz omuza oturarak yemeğimizi yeriz.

"Ailen, burada doğduğun için mi yoksa ulusal bayram olduğu için mi Şükran Günü'nü kutladı?" Patates püresinden bir lokma alıyorum.

"Her ikisi de, sanırım. Bana tarihlerini öğretmeye özen gösterdiler, böylece bu bilgiye sahip olacaktım, ama aynı zamanda kendi tarihimi de bilmemi sağlamaya çalıştılar.

"Neden burada kalmaya karar verdiğini hiç söylemedin. Neden tatili onlarla geçirmiyorsun?" Sonra iç malzemeyi deniyorum.

Bir lokmayı şarabıyla yutar. "Aslında İrlanda'daki ailelerini ziyaret ediyorlar."

"Babanız bacağı olmadan seyahat etmekte zorlanıyor mu?"

Kier dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırarak hüzünlü bir ifade takınır. "Evet ve hayır. Protezini kullanarak gayet iyi yürüyebiliyor ama uzun mesafeler kat etmek veya hızlı hareket etmek zor. Havaalanlarında genellikle bu konuda yardımcı olacak scooterlar ve benzeri şeyler var, bu yüzden idare edilebilir. Uçak ise başka bir hikaye. Protez dar alanlara sığmadığı için koridorda oturması gerekiyor ve kalkıp oturması zor çünkü kaldırma gücü sınırlı, bu yüzden tek bacakla çömelme gibi oluyor. Neyse ki formda olduğu için çoğu kişiden daha iyi hareket edebiliyor, ama yine de kolay değil."

"Bacağına kaybetmemiş olsaydı bu alana girer miydin?" O yine cevap vermek için zaman ayırırken, ben düşünceli bir şekilde çiğniyorum.

"Matrix'in hayatımı değiştirdiğini sana bir keresinde söylemiştim, hatırlıyor musun?" Bu anı dudaklarıma gerçek bir gülümseme getiriyor. "Hatırlıyorum."

"O film sayesinde bilgisayarlarla çalışmak istediğime karar verdim. Kodlama ya da onun gibi bir şey. Sanal gerçeklik gibi daha sanatsal bir yöne yönelebilirdim."

"Yeteneğini eğlence için kullanmak ne kadar sıkıcı." Onu taklit ettiğimi belirtmek için omzuna hafifçe vuruyorum.

"Cerrahları eğitmek için sanal gerçekliği ameliyatı taklit etmek için kullandıklarını bilmeni isterim." Bir yudum şarap içip gülümser.

"Touche." Ben de sırtarak karşılık verdim.

"Başından beri gerçekten fedakar niyetlerin mi vardı?" Kier şüpheyile kaşlarını kaldırır.

"Luke Skywalker'ın biyonik kolu kararımda rol oynamış olabilir ya da oynamamış olabilir. Ve eğer Bennet'e bunu söylediğimi söylersen... şey, zaten seks yapmıyorum, o yüzden başka bir ceza bulmam gerekecek, ama çok korkunç olacak."

"Bennet neden gerçeği bilmesin?"

Cevabımın onu ne kadar eğlendirdiğini görmek zorunda kalmamak için gözlerimi sıkıca kapatırım. "Çünkü yaptıklarımı açıklamak için bilim kurgu referansları vermek zorunda olduğumdan hep şikayet ederim ve bilgisayar okumaya karar vermemde bilim kurgunun ne kadar etkili olduğunu bilseydi, bunu bana sonsuza kadar hatırlatırdı."

Kier gözlerini kapatır, başını arkamızdaki duvara yaslar ve karnını tutarak güler. Sesi çok kaygısız geliyor. Çok mutlu. Ve tüm bu süre boyunca yan yana oturmuş olmamıza rağmen, eminim ki

bu yüzden vücudumun bu anı seçtiğine eminim.

Ona dokunmak için neredeyse hiç hareket etmem gerekmiyor.

Vücudum huzursuz bir gerginlikle kaskatı kesiliyor, parmaklarımız arasındaki mesafeyi kapatmak için çaresizce çabalarken, en ufak bir hareketin onu daha da uzaklaştırabileceğini biliyorum. Benim gibi o da, en ufak bir ayartılmaya kapılırsak bunun bir sarmal haline gelebileceğini biliyor, bu yüzden riske girmeye değmez.

Ama birbirimize çok yakınız ve dokunmayalı çok uzun zaman oldu. Neredeyse bir ay oldu ve o zaman bile çok kısaydı. Sadece elimi biraz rahatlatıcı bir şekilde sıkı.

Daha fazlasını istiyorum.

Aramızda akan akım o kadar güçlü ki, elim onun eline doğru çekiliyormuş gibi hissediyorum, sanki Millenium Falcon'u Death Star'a çeken çekici ışın gibi, ama uğursuz bir alt tonu yok. Bugün ona bir kez Star Wars hayranı olduğumu gösterdim, bir daha yapmayacağım, ama lanet olsun... Parmaklarımın beni çağırdığı yere gitme dürtüsü hissediyorum.

Ya Kier aynı şeyi hissetmiyor ya da o da benim gibi hareket ederek bu anı mahvetmek istemiyor, çünkü eli tamamen hareketsiz kalıyor, ama oda şimdi ürkütücü bir sessizlik içinde olduğu için, sanırım ilk seçenek doğru.

Vücudum ona dokunma ihtiyacıyla titriyor. Yanlış olsa da, sınırlarımızı zorlasa da, onun tenini benim tenimde hissetmem gerekiyor. Sadece bir anlığına.

Küçük parmağımı yavaşça yaklaşıtıyorum, Kier'in ne yapacağını görmek için. Derin bir nefes alıyor ama başka bir hareket yapmıyor, ben de tekrar yapıyorum. Ve yine, her milimetre yaklaştıkça akım yoğunlaşıyor.

Sonra hissediyorum. O kadar hafif ki, hayal ettiğime neredeyse ikna olabiliirdim, ama parmağımın hafifçe kıvrılması Kier'in küçük parmağının benimkine dokunduğunu doğruluyor. Çok hafif, ama orada.

Bu hafif dokunuş bana büyük bir rahatlama getiriyor, sanki kan tekrar vücudumda serbestçe akıyor ve ciğerlerime çok ihtiyaç duyduğum oksijeni taşıyor. O küçük temas noktasından yayılan karıncalanma, göğsüme ve uzuvlarıma yayılıyor, bana öyle bir neşe veriyor ki kendimi ağırlıksız hissediyorum. Ama Kier'in parmağının benim parmağım boyunca narin bir çizgi çizdiğini hissettiğimde nefesim bir kez daha kesiliyor.

Göz ucuyla ona baktığımda, gözlerini sıkıca kapattığını fark ettim, bu da dokunuşumun onun üzerinde yarattığı etkiyi okumamı engelliyordu.

Ama göğsünün düzenli bir şekilde inip kalkması, zorla olduğu kadar düzenli, bana onun da benimle aynı büyüünün etkisinde olduğunu gösteriyor.

Sadece küçük parmaklarımız birbirine değiyor, ama bu, tüm vücudumu ateşe vermek, penisimin beklentiyle şişmesi için yeterli. Geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmeden bunu durdurmalıyım, ama Kier'in şehvetli dokunuşunu o kadar uzun zamandır arzuluyorum ki, şimdi vazgeçemem. Sonra bana acı verse bile.

"Leanbh," diye yanımda yumuşak bir inilti duyuyorum. "Biraz daha, olur mu?" diye yalvarıyorum.

Cevap vermiyor, ama hareket de etmiyor. Dışarıdaki gökyüzü aydınlıktan karanlığa dönene ve şarap bitene kadar.

On Beşinci Bölüm

Kier

ARALIK

Cebimdeki telefonum çalışıyor ve kontrol etmek istemememe rağmen, cevap vermememin sadece başka bir mesajla sonuçlanacağını bilerek kontrol ediyorum.

"Yine Profesör Kincaid mi?" Aiden odanın diğer ucundaki masasından soruyor. "Evet." Cevabımı yazarken iç çekiyorum.

"Bu sefer ne istiyor?"

Son birkaç aydır Daniel giderek daha sık iletişim kuruyor, çoğunlukla haber makalesi paylaşmak veya departman dedikoduları gibi iş ile ilgili konular hakkında, ama aralarında iş çıkışı yemek veya içki içmek için ara sıra sorular da var. Aiden ve ben laboratuvar da çok fazla zaman geçirdiğimiz için, Daniel'ın ne sıklıkla iletişim kurduğunu iyi biliyor.

"Enerji verimliliğini artırmak için yapay zeka kullanımı hakkında bir konferans var, dinlemek isteyebileceğimi düşündü."

"O konferansı sen verebilirsin, neden dinlemek isteyesin ki?" "O konferansı veremem, benim uzmanlık alanım değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor Aiden anlamlı bir şekilde.

"Evet," diye onaylıyorum, çünkü onun cevabının konferansla hiçbir ilgisi olmadığını, ikimizin de hoşlanacağı bu tür şeyleri birbirimizden isteyemememizle ilgili olduğunu biliyorum. Daniel'ın onun yapamadığı halka açık etkinlikler önerebilmesi onu rahatsız etmeye başlamış galiba.

"Sanırım sana aşık oluyor," diyor Aiden. Ben de bunu düşünmüştüm, ama Daniel bu soruyu kesin olarak cevaplayacak hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı, bu yüzden bu yorumu dikkate almıyorum.

"Sen onun sevimli bulduğu kişisin." O şaşkınlıkla nefesini tutarken ona göz kırpiyorum.

"İyy, ben onun öğrencisiydim. *Gerçek anlamda* öğrencisi, okul dışında tanıştığı bir asistan değil." Bizim farklı olduğumuzu belirtmek için bu açıklamayı ekliyor ve *mezuniyete kadar çıkmama* kuralımız konusunda sınırları biraz esnetmeye istekli olduğunu bana hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor.

"Sadece bana söylediklerini aktarıyorum."

"Yine, iğrenç. Artık ona eskisi gibi bakabileceğimi sanmıyorum." Burnunu kıvrıştırır.

"Onu daha önce nasıl görüyordun?"

Aiden başını yana eğip dudağını ısırtıyor. "Aslında bakmıyordum. Yani, tabii ki onu bir profesör olarak görüyordum, ama ders dışında o sadece... Onun hakkında hiçbir şey düşünmüyordum. Belki dersleri benim için zorlu olsaydı durum farklı olurdu, ama bunlar almam gereken 101 seviyesi derslerdi ve ben onları oldukça basit buluyordum, bu yüzden onlara ya da ona pek önem vermiyordum. Bu çok mu kötü?"

"Hayır, sadece dürüst."

"Peki ya sen? Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Bu soru beni şaşırttı, çünkü ben onun öğrencisi değilim ve kaşlarımı çatarak sordum: "Neden onu düşüneyim ki?"

"Çünkü o senden

hoşlanıyor." "Ben ondan

hoşlanmıyorum."

"Biliyorum, ama senden hoşlanıyorsa, bunu görmezden

gelemezsin." "Neden gelemem?"

Aiden yine dudağını ısırtıyor.

"Bunu görmezden gelmemin seni rahatsız etmesi mi?" diye nazıkçe ısrar ediyorum.

"Hayır, hoşuma gitmiyor. Onun sana aşık olması da hoşuma gitmiyor, ama bunu görmezden gelmek onu incitebilir."

"Onun ilgilendiğini nereden bileceğim ki, hiç bir şey söylemedi."

Aiden omuzlarını isteksizce kaldırır. "Bu, duygularının olmadığı anlamına gelmez."

Yorumları kıskançlıktan kaynaklanmıyor gibi görüldüğüne göre, daha kişisel bir şeyden kaynaklandığını hissediyorum. "Bu senin ve Bennet'in meselesi mi, yoksa benim ve Daniel'in meselesi mi?"

Dişleri yine dudağını ısıyor, bunun beni kışkırtabileceğini biliyor, ama bu durumda bunun bilinçaltı bir hareket olduğunu düşünüyorum.

"İkisi de biraz," diyor. "Ben de daha önce o durumda kaldım ve Bennet'in duygularımı fark etmemesi konusunda sorumluluk taşıyorum, ama bir yanım, dikkat etseydi fark edeceğini düşünüyor. Ve bu acı verici olsa da, ilgilenmediğini söylemesini takdir ederdim, çünkü bu en azından beni fark ettiğini teyit ederdi. Yani... en azından, o karşılık vermese bile, fark edilecek kadar önemliydim."

Aiden'ın yaşadıkları için kalbim parçalanıyor, her ne kadar bencilce oda arkadaşının bu duyguları fark etmemesine sevinmiş olsam da. Yine de, bu deneyimin onda iz bıraktığı açık ve başka bir erkeğin aynı şeyi yaşamasını istememesi çok tatlı.

O, dış görünüşü kadar iç güzelliği de var.

Yine de onun aşık olduğu konusunda haklı olduğundan emin değilim.

"Ne dediğini anlıyorum, ama Daniel'ın bana attığı mesajların yüzde doksani işle ilgili sayılabilir, geri kalan yüzde on da iş arkadaşı olduğum için işteki stresini atmak için olabilir. Ya senin önerdiğin gibi bir konuşma yaparsam ve o beni öyle görmediği için onu kırarsam?"

"Tamam, A—herkes seni öyle görüyor. Bana güven." Gözlerindeki ateşli bakış kısa ama inkar edilemez ve devam etmeden önce boğazını temizliyor. "Ve B, kimse sana '*beni sevdiğini biliyorum ama ben aynı şekilde hissetmiyorum*' demen gerektiğini söylemedi."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Az önce Bennet'in bunu yapmasını dilediğini söyledin."

"Bennet ve ben o zamana kadar yıllardır en iyi arkadaştık, bu yüzden bizim için işe yarardı. Senin için tek yapman gereken, ona umut vermemek."

"Bunu nasıl yapacağım?" diye mırıldanıyorum. "Ona bir erkek arkadaşın olduğunu söyle."

"Peki o erkek arkadaşınla tanışmak istediğinde ne diyeceğim?"

"Ona doğru kıyısında olduğunu söyle. Ya da İrlanda'ya döndüğünü. Senin için yasak olduğunu bildiği sürece, önemli olan tek şey bu."

Aiden, Daniel'ın duygularını açıkça önemsiyor olsa da, "*ulaşılamaz*" terimini kullanması beni endişelendiriyor.

"Bu sadece kimseyi umutlandırmamam için mi, yoksa birinin benim müsait olduğumu düşüneneğinden mi endişeleniyorsun?"

"Her ikisi de," diyor, karamel rengi gözleri, güzelliğinden hiçbir şey götürmese de, biraz fazla uzamış sarı saçlarıyla kısmen gizlenmiş halde.

"Bu da nereden çıktı, Leanbh? Benim bir sevgilim olduğunu biliyorsun."

Yüzüne bakmadan omuzlarını silkiyor. "Bazen, açıkça başka biriyle birlikte olabilecekken neden kendini tüm bu kurallara ve gizliliğe maruz bıraktığını merak ediyorum."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim."

"Kimse seninle kıyaslanamaz." Aiden sonunda yüzünü kaldırdığında yanakları pembeye dönmüştü.

"Ben de aynen öyle hissediyorum. Diğerleri sen değiller." Gözlerine kadar ulaşmayan bir gülümsemeyle gülümser.

Bunu nasıl düzeltebileceğimi biliyorum galiba.

"Konferansa gitmek ister misin?"

Aiden nefesini tutar, gözleri heyecanla parlar, ama hemen sonra sönükleşir. "Gidemeyiz."

"Sevgili olarak gidemeyiz, ama iş arkadaşları olarak gidebiliriz. Daniel de oradaysa kimse şüphelenmez. Ne dersin? Benimle konferansa gelir misin?"

"Tamam" dediğinde kendimi dünyadaki en şanslı adam gibi hissediyorum.

İki gün sonra Aiden ve ben ders için Daniel ile buluştuğumuzda, Daniel, "Laboratuvarda geçirdiğiniz onca zamandan sonra ikinizin birbirinizden bıkmış olmasını beklerdim," diyor. Her ne kadar yüzünde parlak bir gülümseme olsa da, sözlerinde gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anlayamadığım bir keskinlik hissediyorum.

Aşık olma konusundaki tüm konuşmalar algımı etkiliyor olabilir.

"Çoğu zaman çalışmakla o kadar meşgulüz ki konuşmaya bile vaktimiz olmuyor, sanki tek başına çalışıyormuşsun gibi hissediyorum," diyor Aiden ustaca.

Bu biraz beyaz bir yalan olsa da, o kadar akıcı bir şekilde söylüyor ki, bir kez daha onun soğukkanlılığına hayran kalıyorum.

"Asistanın kulaklık takmışsa konuşmak da zor oluyor." Ben de üzerime düşeni yapıyorum. "Adını söylediğimde duyamadığı için dikkatini çekmek için ona mesaj atmam gerekiyor."

"Verileri analiz ederken müzik hala dikkatini dağıtmıyor mu?" Daniel, Aiden'a Şüpheyle bakıyor.

Hala mı?

"Oh, evet," diyor Aiden. "Ama kulaklıklarımın gürültü engelleme özelliği var, dikkatimi dağıtan her Şeyi engellemek için kullanıyorum."

Bu abartı neredeyse ters tepiyordu. Belki de hikaye anlatmayı Aiden'a bırakmalıyım.

Ellerimi ceplerime sokup, ikisinin bir adım arkasında yürürken girişe doğru ilerliyoruz.

"Yani, bu adamın dikkatini dağıttığını söylüyorsun." Daniel baŐparmaėını bana doğru uzatır.

"Hiç de değil. Konsantre olmak daha kolay olsun diye önceden dikkatimi dağıtan Şeyleri engelleme eğilimindeyim. Bunun Kier'le hiçbir ilgisi yok."

"Kier?" Daniel omzunun üzerinden bana bakarak Şüpheli bir Şekilde kaşlarını kaldırdı. "Asistanın sana Kier mi diyor?"

Neyse ki ellerim cebimde, böylece parmak eklemlerimin ne kadar beyaz olduğunu göremez.

"Neden olmasın ki? Aiden hiç öğrencim olmadı, daha çok iş arkadaşım gibiyim ve iş arkadaşları genellikle ilk isimlerini kullanırlar."

Daniel hala bana bakarken Aiden *zgn olduğunu* ifade eder ve Daniel "hmm" diye mırıldanırken ben başımı hafıfe eğiyorum.

Neden gizli aŐkı mı, bana aşık olup olmadığını bilmediğim bir meslektaŐımla vakit geçirmek için davet ettim ki? Ben bir dahi olmam gerekmiyor mu?

"Peki, Profesör." Aiden Daniel'e döner. "Bu dönem derslerin nasıl gidiyor?"

Daniel, verdiği derslerden bahsederek, Aiden ve benim birbirimize nasıl hitap ettiğimiz ve ne kadar zaman geçirdiğimiz konusundaki baskıyı hafıfletir ve sohbet doğal olarak işimiz etrafında Őekillenir.

"Derslerine yapay zeka ile ilgili bir ünite eklemeyi düşünüyor musun? Bu konferansa ilgi duymanın sebebi bu mu?" Aiden, ikimizin arasında oturduğum koltuklarımıza otururken sorar.

"Hayır," diyor Daniel. "Mfredatım yapay zeka dersi olmadan da dolu. Sadece Kier'in bunu ilginç bulabileceğini düşündüm."

"Tabii ki." Aiden, bu çok mantıklıymıŐ gibi başını sallar, ama yanaklarının hafıfe kızarması, buna inanmadığını düşündürür.

Aiden arkasına yaslanıp koltuğunda kıpırdanarak rahat bir pozisyon bulur ve o meşgulken Daniel, öğrencilerine tanıtmayı düşündüğü yeni bir kodlama programı hakkında fikrimi sormak için bana yaklaşır. Cevap vermeden, telefonum bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkarır.

Daniel'a özür diler gibi bakarak cebimden telefonu çıkarırım ve Leanbh'den gelen mesajı görünce neredeyse düşürüyorum.

Bu gece eğlenmene bak. XOXO. Ve telefonunu sessize almayı unutma.

"Bu Conor mu?" Aiden o kadar masum bir şekilde sorar ki, bir an için dilim tutulur. *Conor mu?*

"Conor kim?" diye sordu Daniel diğer tarafımdan.

"Erkek arkadaşı," diye cevapladı Aiden.

"Erkek arkadaşı mı?" Daniel'ın sesindeki şok açıkça belli. "Daha önce erkek arkadaşından hiç bahsetmemiştin."

"Ben..." Zaman kazanmak için boğazımı temizledim. "Genelde kişisel hayatım hakkında konuşmam."

"Ama asistanın biliyor." Daniel'ın ses tonunda yine o hafif alaycı ton vardı.

"Sadece Conor laboratuvarda olduğumuz sırada aramıştı. Kier meşguldü ve aramanın bekleyip bekleyemeyeceğini kontrol etmemi istedi, ve isim Leanbh olarak görüldüğünde açıklamak zorunda kaldı."

"Leanbh mı?" diye sorar Daniel.

"İrlandaca 'bebek' anlamına geliyor. Ne kadar sevimli, değil mi?" Aiden coşkuyla cevaplar. *O, yalan söylemede çok iyidir.*

"Çok," diyor Daniel düz bir sesle. "Peki, Conor'la burada mı tanıştın? Neden onu görmedik?"

"Boston'da tanıştık. O hala orada." *Lütfen, Tanrım, başka bir şey sorma.*

"Oof, uzun mesafe." Daniel tsk tsk yaptı. "Zor olmalı. Neden ofisinde bebeğinin fotoğrafı yok?"

"Conor... O, şey... açık değil," diye kekeliyorum.

Daniel'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Değil mi? Neden gizli biriyle çıkıyorsun?"

Daha iyi bir açıklama bulamadığım için, sadece omuzlarımı silkiyorum ve "Onu seviyorum" diye mırıldanıyorum.

Neyse ki, ders bundan sonra başlıyor, bu yüzden gizli erkek arkadaşım Conor hakkında daha fazla sorguya çekilmiyorum. Sunum çok iyi hazırlanmış, yapay zekanın elektrik şebekesindeki güç akışını nasıl yönetebileceğine dair bazı bilgiler veriyor. Aiden ve ben, protezlerin yürüme ve koşma kuvvetini düzenleyebilmesi için işimizde bu konuyu araştırmak isteyebiliriz.

Sunumdan sonra sunum yapan kişinin kartını alıyorum, böylece ona sorularımı iletebilirim ve belki de yeni bir şirkete olan ilgisini ölçebilirim.

Aiden'a henüz bundan bahsetmedim, onun umutlarını boşa çıkarmak istemiyorum, ama birkaç yıl önce benimle yeni bir girişim başlatmak isteyen adamla yeniden bağlantı kurdum ve şimdi bunun nasıl olabileceğini konuşuyoruz. Görev ve iş ile ilgili birkaç şartım var, ama en önemlisi Aiden'ın da dahil olması, bunu da zamanı geldiğinde gündeme getireceğim.

Mekanı terk ederken, Aiden ve ben biraz keyifsiz görünen Daniel'a güzel bir akşam için teşekkür ediyoruz ve Aiden Uber çağırmamız gerektiğini söylediğinde, onu eve bırakmayı teklif ediyorum, böylece beklemek zorunda kalmaz. Ama aslında konuşmamız gerekiyor.

"Daniel'ın hemen yanında otururken bana mesaj attığına inanamıyorum," diye azarlıyorum arabaya bindiğimizde.

"O, bu gecenin bir randevu olmasını istediğini doğrulamıştı ve sen hiçbir şey söylemiyordun. Başka ne yapabilirdim ki? Ayrıca, ekranda benim adım görünmüyordu."

"Yine de gereksiz bir riskti."

"Hesaplı bir riskti," diye itiraz etti. "Ve işe yaradı. Artık senin müsait olmadığını biliyor, böylece yoluna devam edebilir, ama sen hala onunla konuşmak isteyebilirsin."

"Ne diye?" Park yerinden çıkarken itiraz ettim.

"Geldiğinde, onun bu akşamı bir randevu olarak gördüğünü düşündüğünü, senin bunun farkında olmadığını ve eğer öyleyse, karışıklık için özür dilediğini."

"Bu..." Onun sözleri kafamda yer edindiğinde yönümü değiştiriyorum. "Aslında mükemmel bir fikir."

"Evet, sana bu konuda biraz tecrübem olduğunu söylemiştim. Bu onu tam olarak mutlu etmeyecek, ama umarım kendini daha iyi hissetmesini sağlar. Eninde sonunda."

"Conor'dan bahsettiğinde biraz üzgün görünüyordu. Bu arada, erkek arkadaşımın adını söylediğin için teşekkürler," diye alaycı bir şekilde söyledim. "Umarım hatırlayabilirim."

"Takılırsan Leanbh ile değiştir." Gözümün ucuyla onun sırtışını görüyorum.

"Senin adını yazmadığım için çok şanslısın." "Bu şans değildi. Aiden yazmadığını biliyordum."

"Nasıl?"

"nk senin için ben hep Leanbh oldum."

On Altıncı Bölüm

Aiden

"Aiden Sinclair, Noel'in ertesi günü, okula dönmeyi ciddi olarak düşünmüyorsun herhalde." Annem, ben valizimi toplarken odamın kapısında duruyor, sanki çıkışı engellemek istermiş gibi.

"Yapacak çok işim var, bugün gitmezsem geride kalırım."

"Neyin gerisinde? Dersler Ocak ayına kadar başlamıyor."

"Hala tüm araştırma çalışmalarım var." Katlanmış sweatshirtlerimi valizime tıktırıyorum, kot pantolonlarım için yer açmak için onları ezip bastırıyorum.

"Çalıştığın profesör, ailesinle geçireceğin zamandan vazgeçip onun ücretsiz işgücü olmanı mı istiyor?"

"Beni tatilden erken dönmeye zorlamıyor, ben kendim seçiyorum. Mezuniyetten önce bu projeyi bitirmek istiyorum çünkü ileride başvurularımda bunun olması çok önemli olacak."

"Ne için başvurular? Okul mu, iş mi?" Annem ellerini beline koyuyor, sabrının tükendiğinin açık bir işareti.

Gelecekteki seçeneklerimi ailemle konuştum ve ne yapacağıma karar verememem onları endişelendiriyor, çünkü bu benim karakterime uymuyor. Onlara her iki seçeneği de değerlendirdiğimi söyledim, çünkü yüksek lisans yapmak istiyorum, ama çalışacağım şirketin masraflarını karşılama ihtimali var, bu durumda kendi cebimden ödemek aptalca olur.

Ne yazık ki, notlarımın beni önemli bir burs almaya hak kazanmamı sağlayacağını biliyorlar, bu da ekstra bir derece almak istiyorsam, iş mi okul mu tartışmasını anlamsız hale getiriyor.

"İkisi de. Üzerinde çalıştığım şey son derece yenilikçi. Bitirebilirsem, altın bilet gibi olacak."

Tam o sırada kayınbiraderim Conor durumu kontrol etmeye gelir ve annem ellerini havaya kaldırarak "*sen onunla konuş*" işareti yapar ve ayaklarını yere vurarak uzaklaşır.

"Gerçekten erken çıkıp onun somurtkanlığıyla tek başıma uğraşmamı mı istiyorsun, A?" diye sordu.

"Peki ya karın?" "O da bir kadın."

"Babam mı?"

İkimiz birbirimizin gözüne bakıp kahkahalara boğuluyoruz. Babam, evde annemi görmezden gelip paçayı kurtarabilen tek kişi. Annem konuşmayı sevdiği için babam bunu sık sık yapıyor. Tanrı onu seviyor, ama bu kadının yanında sözünü araya sokmak çok zor. Babam dışında, herkesin onu dikkatle dinlemesi bekleniyor.

"Cidden, bu acele ne? İş olduğunu söyleme sakın. Bir yalancıcıyı kandıramazsın. Bir erkek, değil mi?" diye sorar, başını yastığa yaslayıp ayaklarını yatağa uzatarak.

Conor'ı bu yüzden seviyorum. Dram yok. Yargılama yok. Sadece destek var. "Evet, bir erkek."

"Muhtemelen o da anlar." Cevap vermek yerine pantolonumu paketlediğimde, "Neden söylemiyorsun?" diye homurdanır.

"Kimseye söyleyemezsin."

Conor gözlerini devirdi. "Artık on iki yaşında değilsin, A."

"Biliyorum. Ama bu... Birkaç ay sonra önemli olmayacak, ama şu anda önemli."

"Şu anda..." Conor'un yüzü ciddileşti. "Profesörünle yatmadığını söyle bana."

"O benim profesörüm değil." "*Aiden*."

"Değil. O benim patronum. Ya da akıl hocam? Her ikisi için de bir argüman öne sürebilirsin sanırım."

Conor kafasını duvara vurur.

"Ve teknik olarak," diye devam ettim, "ilk seferinde o... Tek seferinde... bilirsin."

"Şunu bir netleştirelim." Conor iç çeker. "Tanımadığın bir adamla birlikte oldun ve sonra onun yeni patronun olduğunu mu öğrendin?"

"Teknik olarak, onu tanıyordum, ama o beni tanımıyordu. Ama evet, o zaman ikimiz de benim onun için çalışacağımdan haberdar değildik."

"Bir dakika." Conor, sanki bu şekilde parçalar yerine oturacakmış gibi başını salladı. "Seni tanımayan birini nasıl tanıyorsun?"

"O biraz ünlü. Bazı çevrelerde."

"Tamam, nasıl olduğunu anladım. Ünlü biri seni fark etti ve sonra talihsiz bir şekilde onun için çalışmaya başladın."

"Teknik olarak, onu ben seçtim."

Conor inler. "*Teknik olarak*, olmaması gereken biriyle çıkıyor musun, çıkmıyor musun?"

"Aslında hayır. Mezun olana kadar çıkmayacağız. Bu konuda çok net."

"En azından biri kafasıyla düşünüyor," diye mırıldanır Conor.

"Hey, bu..." Kayınbiraderim bana alaycı bir bakış atar, ben de itirazımı "...adil" diyerek bitiririm.

Kayınbiraderim bana kurnazca bir bakış attıktan sonra aniden sessizleşti.

"Bu adam kaç yaşında? Gri saçlardan bahsetmiyoruz, değil mi?"

"Hayır! Tabii ki değil."

"Eh, o bir profesör. Benden büyük mü, küçük mü?"

"Küçük. Otuz iki yaşında."

"Benden sadece üç yaş küçük." Conor, bu farkın çok az olduğu için rahatsız olmuş gibi yüzünü buruşturur.

"Ve benden sadece on yaş büyük, yani o kadar da çılgınca değil. Sanki benim babam falan olabilirmiş gibi."

"Bu, kafamda olması gerekmeyen bir düşünceydi." Vücudu titrer. "Bu adamın mezun olana kadar bekleyeceğinden nasıl emin olabilirsin? Alınma ama on yıl yine de büyük bir fark ve çalıştığın okulda bir öğrenciyle çıkmak, onun öğrencin olmasan bile, mesleki intihar gibi geliyor."

Gergin bir şekilde dudaklarımı ıslattım. "O ilk geceden sonra beni aramaya çalıştı. Beni bulamayınca, Denver'da tanıştığımız için Colorado'da olması aramayı kolaylaştıracağını umarak üniversitede bir işe girdi."

Conor'un kaşları havaya kalktı. "Yalan mı?" "Yalan değil."

"Tamam." Tamamen ikna olmuş gibi görünmüyor, ama yanıldığımı da söylemeye çalışmıyor. "Bana ondan bahset."

"O İrlandalı. En azından evlat edinen ailesi öyle ve o lanet olası bir bohem değil. Kontrol ettim." Conor gururla gülümsedi, ben de devam ettim. "Matrix onu bilgisayar okumaya yönlendirdi, ama o M. Night Shyamalan ve Coen kardeşleri seviyor."

"Adam kurallara uyar," diye tekrarlar Conor.

"Ben de öyle dedim. Guinness yerine IPA'ları seviyor, bana Şükran Günü yemeği pişirdi — hazır yemekti — ama yine de. Babası bir trafik kazasında bacağını kaybettikten sonra tekrar koşabilmesi için yapay zeka ile protezleri birleştiriyor ve tanıştığımızda onu tanımadığımı iddia ettiğim için beni affetti. Ooh, ayrıca ben sevdiğim için Into the Spider Verse'i izledi. Ve çok yakışıklı. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı, muhteşem."

"Vay canına, A. Bana en sevdiği yemek ya da en sevdiği renk gibi yüzeysel şeyler söylemeni bekliyordum, ama sen doğrudan derin konulara girdin."

Şu ana kadar yüzeysel şeyleri bilmediğim aklıma gelmemiştii. Derin şeyleri bilmek isterim, ama geri kalanını da bilmek iyi olur.

"Bu gerçek mi o zaman?" diye soruyor

Conor. Ciddiyetle başımı sallıyorum.

"Onunla ne zaman tanışacağız?"

Vay canına, bu hiç de beklediğim bir şey değildi.

"Çok hızlı ya da çok pervasız olduğunu söylemeyecek misin?" Conor bana her zaman doğruyu söylediği için cevabına hazırlandım. Bu bizim kuralımızdır.

"Her ikisi de olabilir ve yine de gerçek olabilir. Kız kardeşinle çıkmaya başladığım zamanları hatırlıyor musun bilmiyorum, ama biz uzun yoldan gitmedik. İlk üç ay içinde birlikte yaşamaya başladık - bu arada bu durum ailenizi çok kızdırmıştı - ve yaklaşık bir yıl sonra evlendik. Ama o ve ben başından beri neye sahip olduğumuzu biliyorduk, bu yüzden diğerlerine hızlı ve pervasız görünen şey bize doğru geliyordu."

"Kier hakkında da aynen böyle hissediyorum." "Güçlü bir İrlanda ismi," diyor Conor. "Beğendim."

"Sen de onu seveceksin. Mezuniyette tanıştığında." Çoraplarımı ve iç çamaşırlarımı valize tıktırıp kapatıyorum. "Beni otobüs terminaline götürür müsün?"

Conor başını sallar. "Annenin, gitmemen için seni ikna etmemi beklediğini biliyorsun, ama şimdi kaçışına ortak olmama neden oluyorsun. Bu

sana pahalıya mal olacak."

"Fiyatını söyle." "Çay partisi."

"Ne?"

"Duydun beni. Mezuniyete geldiğimizde yeğenini çay partisine götür. Tek istediği bu ve eğer o havaya benzeyen minik sandviçlerden bir tane daha yersem, yemin ederim ki bu beni öldürebilir."

"Tamam, tamam. Onu çay partisine götüreceğim."

"Güzel." Conor, büyük bir anlaşma yapmış gibi gülümsüyor, ama yataktan kalkmadan önce ciddileşiyor. "Dikkatli olacağına söz ver, A. Bu adam senin öğretmenin olmasa bile, ikiniz de bunu sakladığınız için hoş karşılanmayacağını düşünüyorsunuz gibi görünüyor. Geleceğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapma."

"Yapmayacağım."

Kampüse dönene kadar sözümü tutuyorum, ama valizimi boşaltır boşaltmaz laboratuvara gidiyorum.

Bu başlı başına büyük bir sorun değil, ama hediyelerle gitmem sınırları aşmak olarak görülebilir.

Neyse ki etrafta kimse yok.

"Bu ne?" Keir, ona büyük bir paket uzattığımda bana inanamayan bir ifadeyle bakar.

"Bu soruyu cevaplamak için paketi açman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye alaycı bir şekilde karşılık veriyorum.

"Yaramaz," diye mırıldanıyor ve kağıdı yırtarak hediyesini alırken biraz solgun görünüyor. "Bir kızak mı?"

"Snowboard yapabilmek için biraz çalışman gerekebilir diye düşündüm, bu şekilde kolların ve bacakların milyonlarca farklı yöne gitmesinden endişelenmeden dağın tadını çıkarabilirsin."

"Bu kızakta da olabilir. Gördüm." Kier kızaklara endişeyle bakar.

"Sadece atlayış yaparsan, ama biz onlardan uzak duracağız." "Biz mi? Bunu benimle birlikte mi yapmayı planlıyorsun?"

"Tabii ki."

Dudaklarını ısırđı. "Bu, durumu biraz daha katlanılabilir hale getiriyor. Isıtmalı ceket ne olacak? Ona da ihtiyacım var."

"Şey, onu alabilmek için maaşımın artması gerektiğı bir yana, dağların dışında ona gerçekten ihtiyacın yok. Tepeyi tırmanırken epey terleyeceksin. Ama eldivenlerin için el ısıtıcıları verebilirim."

Bana sert bir bakış attı. "Bu kadar sevimli olduğun için şanslısın, yoksa bunu asla düşünmezdim."

Dudaklarımı ıslak bir şekilde ıslattım. "Biliyorum."

Kier bir anlığına ağızma bakıyor, sonra zorla başka yere bakıyor. "Sana da bir şey aldım." Bana küçük, ağır bir hediye çantası uzatıyor ve içinden bir şişe Knappogue Castle çıkardığımda nefesim kesiliyor.

"Hatırladın mı?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"O geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum, Leanbh. Her şeyi."

Onu öpmek için o kadar yakınım ki, tırnaklarımın izi kalacak kadar yumruğumu sıkarak zorunda kalıyorum. *Ona dokunmadan mezuniyete kadar nasıl dayanacağım?*

"İçelim mi?" Sonunda sesimi bulduğumda sesim kısık çıkıyor. "Bence içmemeliyiz," diye kaçamak cevap veriyor.

"Sadece bir tane. Sana sormak istediğim birkaç soru var." Kier bana ihtiyatla bakar. "Tamam."

Yere çöküyoruz, bu bizim için rahatsız ama normal bir konuşma pozisyonu haline gelmiş. Şişeyi açıyorum ve bal gibi sıvıdan bir yudum alıp Kier'e uzatıyorum. "Senin hakkında bilmediğim bazı temel şeyler olduğunu fark ettim, bu yüzden küçük bir soru-cevap oyunu oynamalıyız. Aklına gelen ilk şeyi söyleyeceğın hızlı bir tur."

Kier kendi yudumunu aldıktan sonra elinin tersiyle ağzının köşesini silerek, likörün etkisini üzerinden atmaya çalışır. "Tamam," der boğuk bir sesle.

"Ben başlayayım. En sevdiğin renk," diye başlıyorum. "Yeşil. Seninki?"

"Mavi. En sevdiğin yemek." "Hamburger."

"Gerçekten mi?" Burnumu kırıştırırım. "Senin İrlandalı bir şey, mesela güveç gibi bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Güveç yemeğı temel temel gıdamdı. Hamburger yemek özel özel olarak diye mantıklı bir açıklama yapıyor.

"Mantıklı."

"Peki ya sen? En sevdiğin ne?"

Şişeyi bana geri uzatıyor ve ben bir yudum alıyorum.

"Biftek." "Demek pahalı randevular seven adamsın?"

Utangaç bir gülümsemeyle.

"İyi bir hamburgeri asla geri çevirmem, ama senin de dediğin gibi, sen özel günler için olan şeyleri seviyorsun. Bizim için o şey biftek. Sıradaki soru. Çikolata, vanilya veya çilek?"

"Vanilya."

"Aynı." İlk gecedan beri neredeyse hiç kullanmadığımız bir kelimeyi kullanıyorum, Kier'in gözlerindeki ateşli bakıştan da anlaşıldığı üzere, bu fark edilmeden geçmiyor. "Seyahat ettiğin en sevdiğin yer?"

"İsviçre."

Yine burnumu kırıstırıyorum. "Dağları sevmeyen adam Alpler'e mi gitti?"

"Alpler değil. CERN. Hadron Çarpıştırıcısını gördüm."

"Tamam, işle ilgili olmayan en sevdiğin seyahat." Ona şişeyi uzattım.

"Aynı cevap. Dağları sevmediğimi hiç söylemedim; soğuğu sevmiyorum. Dağlar inanılmazdır. Ya sen?" Kier viskiden bir yudum daha alır.

"Belize. Ama sadece ormanlık kısımları. Orada kelimelerle tarif edilemeyecek kadar eski mağaralar var."

"Belize mi?" Kier başını yana eğdi. "Daha önce Belize'ye giden birini hiç duymadım."

"Sanırım Denver'da popüler bir yer, çünkü dünyanın en büyük ikinci resifine dört saatlik direkt uçuşla ulaşılabilir."

"Huh," Kier hayretle. "Sen nereye gitmek isterdin?" "Japonya."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Robotik alanında çok ilginç şeyler yapıyorlar. Snowboard yapmak için harika bir yer. Suç oranı neredeyse sıfır, öğle uykusu teşvik ediliyor, kare şeklinde karpuzlar var ve penis festivali düzenleniyor."

Kier, yutmaya çalıştığı viskiyi öksürerek çıkarır. "Ne?"

"Teknik olarak doğurganlığı kutlayan bir festival ama tamamen penisle ilgili. Penis şapkaları, penis şekilli şekerlemeler var, insanlar kelimenin tam anlamıyla penisi tapıyorlar."

"Onlar... Onları dışarı çıkarıyorlar mı?" Kier son kısmı neredeyse fısıldayarak söylüyor.

"Sanmıyorum, ama biraz göz ziyafeti çekmeye itirazım olmaz. Ya senin?"

"Seninki bana yeter." Ne dediğini fark eder etmez, kekeleyerek domates kırmızısına döner ve gergin bir şekilde bana bakar.

"Aylardır görmedin." Fermuarımın arkasındaki ani ve yoğun baskıyı hafifletmek için hareket ediyorum, bu kadar uzun süren uzaklığın ardından birbirimize duyduğumuz arzuyu gösterme fikri her şeyi tüketiyor.

"Leanbh," diye inler. "Başka bir konuya geç."

"Bu konuyu seviyorum." Tavrımı değiştirmiyorum, bunun akıllıca olmadığını biliyorum ama dokunulmaya aç ve azgın olduğum için umursamıyorum. Ayrıca kampüs boş, bina terk edilmiş... Yılın en mutlu zamanında kendimize bu kısa mutluluğu neden yaşatmayalım ki?

"Burada tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diye uyarıyor

Kier. "Biliyorum." Tekrar yer değiştiriyorum.

Kier'in yanında penisim düzenli olarak sertleşiyor - nasıl sertleşmesin ki - ama genellikle yarı sertleşmeden öteye gitmiyor, çünkü ayartıcı sayılabilecek herhangi bir şey söylemekten veya yapmaktan çok dikkatliyiz. Birkaç ateşli bakış ve ara sıra parmaklarımızın birbirine değmesi dışında, aylardır olağanüstü iyi davranıyoruz. Neredeyse aziz gibiyiz. Ve ben bundan bıktım.

Üzgünüm Conor.

"Penisini çıkar," diyorum Kier'e.

"Ne?" Viski şişesini kapatıp kenara koyar, şüphesiz benim gevşek dilimden onu sorumlu tutar. Biraz haklı olabilir, ama onun sikini çıkarmasını istememin nedeni, azalmış engellemelerden çok cinsel ihtiyaçtır.

"Duydun beni. Dokunmayacağım. Sadece görmek istiyorum." Dudaklarımı yalıyorum, onu kasten kışkırtmaktan çok, beklentiyle, ama bu hareketin ona ne yapacağını çok iyi bilerek.

"Bu... Gerçekten yapmamalıyım." Kier'in eli kucağında seğiriyor, ama onun dışında heykel gibi hareketsiz.

"Pantolonunun içinde sıkışıp kalmak rahatsız değil mi? Benimki öyle." Hareketsiz kalmak için elimden geleni yapmama rağmen kalçalarım yukarı doğru geriliyor gibi.

Gözleri kasıklarına yapışmış halde, "Göster bana" diye fısıldar.

Fikrini değiştirmeden önce yaklaşık iki saniyem olduğunu düşünerek, pantolonumu açmak için acele ediyorum ve onu uyluklarımın üstüne iterek penisimin tüm kısıtlamalardan kurtulmasını sağlıyorum.

Kier gözlerini kapatarak iç çekiyor. "Çok güzel."

Bacaklarımın arasında gururla duran sikime bakıyorum. Hiç olmadığı kadar sert, ucu hafif pembe, sürtünme arayışında ara sıra sallanıyor.

"Şimdi sen." Sesim o kadar kısık ki, neredeyse tanıyamıyorum, ama Kier şehveti duyuyor ve talimatımı yerine getirmek için acele ediyor.

Pantolonu aşağı indirildiğinde, sikini koyu renkli bir kıl yumağından yukarı doğru çıkıyor, benimki kadar uzun. Parmaklarım onu tutmak, yumruğumla kavramak ve okşamak, gergin sapını saran pürüzsüz deriyi tatmak için can atıyor. Ama yapmayacağıma söz verdim, bu yüzden benimkini tutuyorum ve sınırlarım istedikleri sürtünmeyi elde eder etmez rahatlamış bir şekilde haykırıyorum.

"Leanbh," Kier yanımda inliyor, şişmiş başı hariç tüm penisini avuçlayarak okşuyor.

"Oh, Tanrım." Elimi penisin etrafında esnetirken iç çekiyorum. "Beni tuttuğunda nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. İlk başta nazikçe, uzun ve yavaşça pompalıyordun." Elim sözlerimle aynı ritimde hareket ediyor, penisin üzerinde yavaşça yukarı aşağı kayıyor. "Sanki beni hafızana kazıyormuşsun gibi."

"Öyleydi," Kier yanımda dişlerini sıkıyor.

"Elin çok iyi geliyordu. Yumuşak ama sıkı. Ne tür bir baskıdan hoşlandığımı görmek için beni sıkıyordun."

Bir kez daha, elimdeki hareket sözlerimi taklit ediyor. Beni taklit eden Kier, kendi penisini okşuyor ve sınırsız bir arzuyla inliyor.

Bu ses beni, tüm engellerin göz ardı edildiği ve birbirimize tamamen teslim olduğumuz o ilk geceye geri götürüyor. Şu anda bunu tekrar yaşamak için neler vermezdim. Onun ihtiyacını hissetmek. Onun uyarılmasını tatmak.

İzlemek aynı şey değil, ama koşullar göz önüne alındığında, idare etmek zorundayız. Ve sanırım bu tamamen boşuna değil. Bu, şaşırtıcı derecede güçlü bir samimiyet içeriyor. Başkasının gözetiminde kendine dokunmak, vücudunu ona tamamen teslim etmek kadar güven gerektirir, buna hafif bir tabu unsuru da eklenir. Bu şaşırtıcı derecede tahrik edici.

"Siktir, bu çok seksi. Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum. O da onaylayarak homurdanıyor.

"Göster bana."

Kier boş elinin parmağını yarık üzerinde gezdirir ve parıldayan parmağını incelemem için yukarı kaldırır. İçgüdülerim devreye girer ve ağzımı açarım, böylece damlayı dilimin üzerine silebilir. Dudaklarımı parmağının etrafında kapatıp nazikçe emdiğimde titrerim.

Tadı hafif ama onu hemen tanıyorum. Vücudum da öyle, yumruğumun içindeki penisim titriyor.

"Leanbh," diye fısıldayarak adımı söyler ve parmağını çeker.

"Tanrım, keşke şu anda senin her yerinin tadına bakabilsem." Ağrıyan sikimi çektiştiriyorum.

"Yapamayız. Bu bile..." diye nefes nefese, kendini okşarken. "Bu bile çok fazla."

"Hala sana dokunmadım," diye haklı çıkmaya çalışıyorum, kalçalarım yumruğumu takip etmeye çalışırken, onun içinde nasıl hareket etmek istediğimi taklit ediyorum.

"Bunu tekrar yapamayız. En azından..." "Biliyorum."

"Taşaklarınla oyna," diye yalvarır Kier. "Onlarla oyna ve tüm sikini görmeme izin ver."

Elimi hareket ettirmek fiziksel olarak bana acı verse de, Kier'in sikimi engelsiz bir şekilde görebilmesi için bacaklarımın arasına uzanıp testislerimi okşuyorum. O da aynısını yapıyor ve ne kadar şişmiş ve kırmızı olduğunu görmemi sağlıyor.

Bunun bir geciktirme taktiği olduğunu, bir sonraki zayıf anın ne zaman geleceğini bilmediğimiz için bu anı uzatmanın bir yolu olduğunu düşünüyorum, ama kasıklarındaki ağrıya rağmen itirazım yok. Ben de bunun çok erken bitmesini istemiyorum, bu yüzden onunla böyle daha fazla zaman geçirebilmek için boşalmayı memnuniyetle reddederim.

İkimiz de havaya doğru masturbasyon yaparken, çılgınca siklerimizdeki zonklamayı dindirecek bir şey arıyoruz. Bu, şimdiye kadar gördüğüm veya katıldığım en pis, en şehvetli şey, ama aynı zamanda en güzel şeylerden biri. Şehvetimizin, birbirimize duyduğumuz özlemin sembolü. Bunu çok seviyorum.

Birbirimiz üzerinde yarattığımız etki, coşku dolu bir şey. Ruhuma hayat veren ve bedenimi arzuyla titreten fiziksel ve duygusal bir bağ.

Şu anda böyle hissediyorsam, nihayet dokunabildiğimizde hayatta kalabilecek miyim?

Sikim sürtünme istiyor — elim, Kier'in sikini, ağzını — artan arzu ateşini sakinleştirebilecek her şeyi.

"Kier," diye inliyorum, baskı artarken. "Yumruğumu sikmem lazım."

"Yap," diyor o, sol elini sikine dolarken, sağ eliyle benimkini arıyor. Onu alıyorum, aylardır ilk kez parmaklarımızı birbirine bağlarken rahatlamış bir çığlık atıyorum. Sonra boş elim şişmiş sikime uzanıyor.

Penisimi kavradığımda çıkardığım iç çekiş, Kier'in kendi boğuk inlemesi kadar şehvetliydi. O iç çekiş, onun elinin penisi üzerinde öfkeyle gidip geldiğini, o kadar acil bir şekilde pompaladığını görünce hızla iniltiye dönüştü, onun boşalmasının çok yakın olduğuna hiç şüphem yoktu.

Onunla aynı anda boşalmak için çılgınca hızımı artırdım, böylece sadece şehvetimizle değil, nirvanamızla da birbirimize bağlanacaktık. Yumruğumun hızı mı, yoksa ucundan fışkıran menisi mi, bilemiyorum, ama o patladığı anda ben de patladım ve aylarca biriken acıyı elimle kapladım.

Vücudumuz titriyor, ikimiz de artçı sarsıntılar bizi sararken inliyoruz, birbirimizi tutabildiğimiz tek şekilde tutmanın gerginliğinden parmaklarımız beyazlaşıyor. Hem trajik hem de güzel bir his.

Duvara yaslanmış, bacaklarımızı genişçe açmış, yapışkan penislerimiz uyluklarımıza yumuşarken, Kier ve ben sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca hareket edemeyecek kadar güçsüzüz. Onun elini tutan elim uyuşuyor, ama onu hareket ettirmeye çalışmıyorum. Bırakmaktansa karıncalanmayı tercih ederim.

Kier sonunda kendine geldiğinde, bariz bir şekilde irkildi. "Leanbh. Kahretsin." Ayağa kalktı ve temizlenmemiz için ikimize de kağıt havlu aldı. "İnanamıyorum... Bu olamaz..."

"Biliyorum." Vücudumu kaplayan kanıtları siliyorum. "Ama bunun için pişman olmamı bekleme, çünkü pişman değilim."

"Ben de pişman değilim," diye fısıldadı, mavi gözleri ikimizin de adını koymaktan kaçındığımız bir duygu ile doluydu.

Hissetmediğim gücü toplayarak normal davranmaya çalışıyorum. "Yarın görüşürüz?" "Aslında hayır. Önümüzdeki birkaç gün şehir dışında bazı toplantılarım var."

"Daha fazla ayrıntıya girmez, bana detayları öğrenmek için can attığımı gizlemekten başka seçenek bırakmaz."

"Otuz birinci günü kar yağması bekleniyor." Ayağa kalkıp kendimi saklarım. "Yeni kızağınızı denemek ister misin?"

"Bu güvenli mi?"

"Biraz uzak yerler biliyorum. Önce burada buluşalım mı?" Kier'e kağıt havluları uzatıyorum, o da onları çöpe atıyor.

"Evet." Şişemi hediye çantasına geri koyup bana uzattı, parmak uçları kasıtlı olarak benimkine değdi. "Mutlu Noeller, Leanbh."

"Mutlu Noeller Kier."

Bir an birbirimizin dudaklarına bakıyoruz, gerçekten istediğimiz şekilde dudaklarımızla veda etme isteğiyle mücadele ediyoruz. Sonra laboratuvarı tek tek çıkıyoruz.

On Yedinci Bölüm

Kier

Bu kötü bir fikir. Soğuğu sevmediğim gerçeğini bir kenara bırakırsak, Aiden'ı okul dışında görmek tehlikeli bir durum.

Hatta, birkaç gün önce olanları düşünürsek, onu görmek bile tehlikeli, ki o olaydan beri mucizevi bir şekilde başka bir olay yaşanmadı, ama aynı odada bulunmadığımız için bunu bizim itidalimize bağlamak zor.

Tanrım, hala bunun etkisinden kurtulamadım. Sadece o karşılaşmanın inanılmaz derecede seksi olması değil, aynı zamanda inanılmaz derecede aptalca olması da. Mantıken, bunun tarihle çok ilgisi olduğunu biliyorum - Noel'den sonraki gün binada tek bir kişi bile yoktu - ama o köprüyü bir kez geçmek, Aiden diplomasını almadan önce bunu tekrar yapma olasılığımızı daha da artırıyor.

Onun gelmesini beklerken arabadaki ısıtıcıyı açıyorum, umarım bana o el ısıtıcılarını getirmeyi unutmaz, ama arabaya bindiğinde bana ne kadar yakın olacağını düşününce biraz korkuyorum.

Kendimi tutma gücüm azalıyor. Her gün ona dokunmamak daha da zorlaşıyor, ama ben kararlı kaldım, elinden başka hiçbir yerine dokunmadım, hatta onu da kararlılıkla önledim. Kelimenin tam anlamıyla, dokunmama kuralına hala büyük ölçüde uyuyorum, ama lanet olsun, dokunmak istiyorum.

O ecstasy'nin etkisindeyken bu kadar yakınımda olması, sürekli beni cezbetmemesi için bir kenara ittiğim türlü türlü anıları geri getirdi ve şimdi, sadece geri gelmekle kalmadılar, bunlara yenileri de eklendi.

O güzel penis, ağırlı ve şişmiş. Uzun parmaklar, kavrayışının gücünden eklemleri beyazlamış. Yumruğunu yumrukladığında titreyen uyluklar.

Lanet olsun, dikkatli olmazsam ereksiyonla kızak kaymaya başlayacağım.

"Merhaba." Aiden kapıyı açar, soğuk hava akımı sıcaklığı uzaklaştırırken o yolcu koltuğuna oturur.

Soğuğa rağmen, onu görünce göğsüm ısınır.

"Merhaba," diye cevap veririm.

"Eh, gelmemiş sayılmazsın. Sanırım bu, fikrini değiştirmedğin anlamına geliyor?" diye sorar ve gitmem gereken yönü gösterir.

"Bir sürü fikrim var. Soğukta oturmak isteyeceğim mi? Otuz iki yaşındaki bir adamın dağdan kayması akıllıca mı? Şu anda araba kullanmam doğru mu?"

"Yollar açık." Aiden beyaz caddeyi işaret ederek, açık kavramına çok farklı anlamlar yüklediğimizi düşündürür.

"Asfaltı göremiyorum."

"Sadece kar sıkışmış olduğu için. Sokakta neredeyse bir santim bile yok. Sanki daha önce hiç karda araba kullanmamışsın gibi davranıyorsun." Bir sonraki sağa dönmeme işaret ediyor.

"Uzun zaman oldu," diye mırıldanıyorum, kaymamayı umarak arabayı döndürüyorum. "O zaman bu iyi bir alıştırma oldu."

Konsantre olabilmek için cevap vermemeyi tercih ediyorum ve yaklaşık on dakika sonra seyrek dolu bir otoparka giriyorum. Yılbaşı gecesi alacakaranlık olduğu için kalabalığın çoğu çoktan dağılmış, bize saatlerce kullanabileceğimiz, ışıklarla aydınlatılmış, neredeyse tamamen boş bir tepe kalmış.

"Al." Aiden bana bir çift kar pantolonu uzattı. "Bunu giy."

"Burada çocukları olmayan tek insanlar olduğumuzun farkındasın, değil mi?" Bacaklarımı dışarı çıkarmak için yeterli yer açmak için kapıyı açmam gerekiyor.

"Sızlanmayı kes." Kendi pantolonunu giydikten sonra, bana uzattığı küçük beyaz bir paketi kurcalamaya başladı. "Bunları eldivenlerinin içine koy."

"Neden yapayım ki... Ooh, bunlar çok sıcak."

"Söylemiştim." Gülümsüyor. "Çok sıcak ve rahat olacaksın. Hadi."

Bagajdan kızıağı çıkarırız, uzun, ince plastik şeylerden biri, ve tepenin zirvesine doğru yola çıkarız. Aiden kızıağı nispeten düz olan

zemine koyar ve yerine sabitlemek için diz çöker. "Önde mi, arkada mı?"

"Birlikte mi kayacağız?"

"Tabii ki."

"Sığabilecek miyiz ki?" İkimiz de aşırı iri değiliz, ama ikimiz de 1,80 metreye yakın boylu ve atletik yapıyız, ve kızak tek kişi için yapılmış gibi görünüyor.

"Bana güven. Önde mi arkada mı?"

"Arkaya," diyorum, muhtemelen çarpacağımız engellerdense Aiden'in ensesini izlemeyi tercih edeceğimi düşünerek.

Aiden kızağın önüne oturur ve arkasına tırmanmam için işaret eder. Yerleşince, bacaklarımı kendi bacaklarının üzerine atar, böylece bacaklarım kızağın üzerinde kalır ve bana onu itmeme için yardım etmemi söyler.

Bir dakika sürer, ama tepenin zirvesine ulaştığımızda yerçekimi devreye girer ve yokuş aşağı hızla kaymaya başlarız. Hızla diyorum çünkü bu kızakta birlikte çok fazla ağırlık var ve düşmemizi engelleyecek hiçbir şey yok.

Aiden kollarımı gövdesine doladı, beni hareket eden nesnenin *içinde* tutmak için mi, yoksa tutunmam için mi, emin değilim. Her halükarda, ben tutunmamı gevşetmiyorum.

Soğuk rüzgar gözlerimi yaşırtıyor, ama düşme hissinin ilk aşamasını geçtikten sonra sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum. Bir nevi. Yani, tabii ki kışım hala yerde, ama aynı zamanda sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum. Ve tepenin dibine vardığımızda, gülüyorum.

Bu, yaş farkımızın bir avantajı, beni tekrar çocuk gibi hissettiriyor.

"Ee?" Aiden durduğumuzda soruyor.

Kollarımı açıp geriye doğru uzanıyorum, sırtım karın üzerinde, yüzüm gökyüzüne dönük, yokuş aşağı hızla inerken hissettiğim kadar hafif hissediyorum. "Çocukken bunun bu kadar eğlenceli olduğunu hatırlamıyorum."

"Muhtemelen biz senin yaptığından çok daha hızlıydık."

"Evet, olabilir. Ama ayakta o kadar hızlı gittiğimizi hayal edemiyorum."

"Biraz alışmak gerekiyor, ama bir kez alıştın mı, başka hiçbir şey bunun yerini tutamaz."

"Bunu yapmak için hipotermiye maruz kalmayı göze aldığını söylediğinden beri ilk kez, neredeyse anlayabiliyorum. Yine de elektrikli ceket istiyorum. Ve belki de burnumun üşümemesi için bir atkı."

"Bu ayarlanabilir." Aiden gülüyor. "Hadi, tekrar yapalım. Bu sefer sen önde ol."

Tepeye doğru ağır adımlarla yürürken, tırmanışın görüldüğü kadar kolay olmadığını hatırlayarak, neden yıllardır bunu yapmadığımı anlıyorum ve Aiden'in termosla getirdiği sıcak çikolatayı içmek için arabada mola vermeden önce birkaç kez daha kayıyoruz.

"Ellerin nasıl?" diye sorar.

"Hiç de soğuk değil. O sıcak şeyler harika."

"Yani, onları senin için ısıtmam gerekmiyor mu?" Neredeyse utangaç bir şekilde kirpiklerini kırıştırıyor, ama bu, bana inandırmaya çalıştığı kadar masum bir hareket değil.

"Leanbh." İç çekiyorum. "Sorun çıkarmaya mı çalışıyorsun?" "Suçluyum." Dolgun alt dudaklarını dişleriyle ısırıyor.

"Geçen gün birkaç ay daha idare etmez mi?" Cevabı bildiğimi varsayarak nefesimi tuttum.

"Öyle olması gerektiğini biliyorum," diyor Aiden, flört etme belirtisi göstermeden. "Ama hayır. Bu sadece işleri daha da kötüleştirdi."

"Aynı," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle. "Çabuk, sana dokunmamam gereken tüm nedenleri unutmadan başka bir şeyden bahsedelim."

Aiden gülümsemeye çalışır ama başaramaz, ancak başka bir konuya geçmeyi başarır.

"Toplantıların nasıl gitti?"

"Çok iyi."

Ayrıntılara girmedğim için Aiden iç çeker. "Başka bir şeyden bahsetmenin amacı *konuşmaktır*."

Ne söyleyeceğimi düşünürken dudaklarımı kıvırıyorum, çünkü bu bir sır değil, en azından Aiden'dan değil, sadece işler daha kesinleşene kadar ona anlatmak istemiyorum.

"Yeni bir kariyer fırsatı araştırıyordum..."

"Ne?" Ağzındaki sıcak çikolatayı tükürmemek için zar zor kendini tutar. "Gidiyor musun?"

"Bırak da bitireyim, Leanbh." Termosunu tutmayan elini tutup benim elimde tutuyorum. "Gelecekteki iş seçeneklerimiz hakkında birkaç fikrim olduğunu ve hangisinin en iyisi olacağından emin olmadığımı söyledığımı hatırlıyor musun?"

"Evet," diyor ihtiyatla.

"Şey, bizim uzmanlık alanımız o kadar niş ki, aynı yerde yaşamak istiyorsak aynı şirkette çalışmak zorunda kalacağız, bu yüzden ilişkimiz

her zaman işimizle çatışacak. Sonunda bir tür mentor veya süpervizör olacağım, bu da şirket için sadece bir insan kaynakları kabusu olmakla kalmayacak, aynı zamanda insanların senin kariyerindeki ilerlemeleri yanlış yorumlamasına da neden olabilir. Kimsenin benim niyetimi sorgulamadan birlikte alışabilmemizin tek yolu, eşit olmamızdır."

"Kendi kuralımı çiğniyorum, biliyorum, ama senin benim çalıştığım alanda on yıllık deneyimin varken asla eşit olamayacağımızı belirtmek zorundayım."

"Başkaları için çalışıyorsak bu doğru, ama kendimiz için çalışıyorsak, aynı unvanı, rtbeyi veya ne derseniz onu alabiliriz."

Aiden gözlerini kırparken dudakları hafifçe açılır, melek gibi yüzünde tek bir çizgi bile görülmez. Bu onu daha da genç gösterir, ancak bu düşünce, şok ve gurur duyduğunda ne kadar güzel olduğu gerçeğinin yanında ikinci planda kalır.

"Sen... Ama bu... Ben nitelikli değilim," diye kekeleydi.

"Tabii ki haklısın. Zaten benimle eşit olarak işbirliği yapıyorsun." "Sadece matematik yapıyorum," diye itiraz etmeye çalışır, ama ben kararlı bir şekilde başımı sallarım. "Hipotezler kuruyorsun, değişkenleri belirliyorsun ve algoritmaları test ediyorsun.

Bunlar, sen sadece bir asistan olsaydın sana öğretmem gereken şeyler. Oysa sen bunları kendi başına yapıp bulgularını paylaşıyorsun. Seni bir ortak dışında başka bir şey olarak görsem, ben egoist bir pislik olurum." Sözlerimi pekiştirmek için elini sıkıyorum.

"Ben... Ama... Yaptığımız iş için on milyonlarca dolarlık ekipman gerekiyor. Muhtemelen daha da fazla. Biz ylece..."

"Yapmıyoruz. En azından şimdilik. Toplantının konusu da buydu."

Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık belirdi. "Anlamıyorum."

"Birkaç yıl önce, benimle birlikte bir tıbbi araştırma şirketi kurmak isteyen bir adamla tanıştım. O zamanlar uygun bir zaman değildi, bu yüzden reddettim, ama içinde bulunduğumuz zor durumu çözmeye çalışırken, onun iyi bir kaynak olabileceğini düşündüm. Denver'da akşam yemeği yedik ve ona ne aradığımı anlattım. Buna karşı çıkmadı, ama ben reddettikten sonra bu konuyu takip etmediği için yeniden canlandırmak biraz zaman alacak. Senin mezun olana kadar iş veya yüksek lisans programını garantilememiz gerekiyorsa, bizim için zaman yok."

"Bu toplantının iyi geçtiğini söylediğini sanıyordum." Aiden, aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

"Henüz bitmedi," diyorum ona alaycı bir şekilde. "Her neyse, bu görüşme bana şunu fark ettirdi: kendi şirketimiz için ihtiyaımız olan malzemelerimiz olmayabilir, ama bilgimiz var ve bu da değerlendirebileceğimiz bir değer.

Hemen başlayabiliriz. Kendi danışmanlık şirketimizi kurup, araştırmamızı destekleyecek işletmelere kendimizi kiralayabiliriz. Onların tesislerini kullanırız ve işin fikri mülkiyet hakkı onlara ait olsa da, çalışanları değil ortakları olarak, yaptığımız işin mülkiyet hakkının bir yüzdesini müzakere edebiliriz. Ama tüm bunların en önemli faktörü, *bizim* şirketimizi, birlikte sahip olduğumuz şirketi kiralamalarıdır.

"Bu..." Aiden sözünü kesip bana inanamayan gözlerle bakıyor. "Ben bu işe ne katacağım? İşbirliği yapacağımız konusunu bir kenara bırakırsak, dış dünya için ben bir hiçim. Benim katılımım bu şirketin meşruiyetini zorlaştırmaz mı? İnsanlar senin erkek arkadaşını da işe dahil ettiğini düşünecek ve *seni* kullanabilecekken *bir danışmanlık ekibine* para ödemek istemeyebilirler."

Planımı eleştirmesine rağmen, onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım. Onu ortağım olarak istememin nedeni bu; zihni sürekli çalışıyor.

"Bazıları öyle düşünebilir, evet. Ama bu itirazı dile getirenlere iki cevabım var."

"Ve bunlar..." Aiden, fikirlerimi hemen söylemediğimde soruyor.

"Birincisi, bizi işe alan kişilere kişisel ilişkimizi açıklamak zorunda değiliz. Seni o kadar zeki bulduğum için seni iş ortağım yapmak zorunda kaldığımı düşünebilirler, ki bu yanlış olmaz. İkincisi, beni tanıyan herkes, birine kaprisle iş yapmayacağını bilir."

"Senin için kim olduğumu bilirlerse, öyle düşünebilirler." Dudaklarını ısırtıyor, ben de kendi dudaklarımla onu yatıştırmak istiyorum.

"Bunu bilseler bile, işimin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorlar, bu yüzden benim için mükemmel bir eş bulduğum sonucuna varırlar."

"Onun yanlış kafayla düşündüğünü söylemezler mi? Orta yaş krizini yaşıyor ve gençliğini geri kazanmaya çalışıyor. Şimdi neden yaşıam konusunda bu kadar endişelendiğini anlıyorum." Küçük bir tirada başlıyor.

"Bunu söyleyen varsa, beni gerçekten tanımıyor demektir. Ve seninle tanıştıklarında, sana neden aşık olduğumu anlayacaklar. Kişisel ve profesyonel olarak."

Aiden titrek bir nefes alırken dudağı titriyor gibi görünüyor. "Gerçekten benimle bir iş kurmak mı istiyorsun? Bu oldukça kalıcı bir adım."

"Biz öyle değil miyiz? Kalıcı?" İkimiz de aramızdaki son engeli aşmamışken bu soru pek adil değil, ama yine de soruyorum. Bu kadar genç yaşta özgürlüğünden vazgeçecek olan o, ve ben onun benim etkilenmeden emin olmasını istiyorum.

"Öyle olmasını isterim," diye fısıldıyor. "Ben de öyle isterim."

Sanki buna şaşırmış gibi, ya da itiraf ettiğim için şok olmuş gibi, hafifçe nefesini tutuyor. "Bu, artık saklanmamız gerekmediği anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Yüzü düştüğünde kalbim bir an durmuş gibi hissediyorum. "Hâlâ şirketi kurmamız gerekiyor ve resmiyet kazanmadan önce hakkımızda herhangi bir skandal çıkmasını istemem."

"Tamam." Cesur bir yüz ifadesi takınır. "Ama en azından beni sevdiğini kutlayabilir miyiz? Belki bir Yeni Yıl öpücüğüyle?"

Görünüşe göre artık son engel için endişelenmemize gerek yok.

"Ben öyle bir şey demedim." Ciddi bir yüz ifadesini korumaya çalışmam boşunaydı ve Aiden, benim yüzümü düzeltmeye çalıştığını fark edince neredeyse şeytani bir gülümsemeyle sırıttı.

"Söylemene gerek yoktu. Bunu her zaman hissediyorum, ama özellikle böyle bir jest yaptığında. Tıpkı senin de beni ne kadar sevdiğini hissettiğimi bildiğim gibi."

"Biliyorum, Leanbh." Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirip, boynunun arkasını kavrayarak ağzını ağzıma yaklaşıyorum.

Aylardır ilk kez dudaklarımız birbirine değdiğinde, hem yere basmış hem de ağırlıksız hissediyorum. Güvende ve özgür. Bu adam... Ona bu kadar çabuk ve derinden aşık olmamın mantıklı bir açıklaması yok, sadece onsuz eksik olduğumu biliyorum.

Her ikimiz de daha fazlasını arzuluyor olsak da, gelecek hakkında konuşmak ve karşılıklı itiraflarımız, bazı temel dürtülerimizi uzak tutuyor gibi görünüyor. Buna garip bir şekilde minnettarım, çünkü bedenim onu giderek daha acil bir şekilde arzularken, daha fazlasını beklemeden öpüşebilmemiz başlı başına güçlü bir itiraf. Arzumuz güçlü, ama aşkımız daha güçlü.

Daha sonra, saat gece yarısını gösterdiğinde kendi yatağında, Aiden'ın yumuşak dudaklarının benimkilere bastırdığı anı o kadar canlı ki gerçek gibi geliyor ve aptalca bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum.

On sekizinci bölüm

Aiden

OCAK

Sabahın ortasında güneş odamı ışıkla dolduruyor, ki bu, hayatımın en mükemmel gecesinden uyanıyor olmam göz önüne alındığında çok uygun görünüyor.

Belki de berabere sayılır.

Kier ile geçirdiğim ilk gece önceki rekorun sahibiydi ve onun otel odasında yaşadığımdan daha iyi bir seks deneyimi yaşamadığım için, hala bir numara olması gerektiğine dair sağlam bir argüman var. Ama dün gece bana beni sevdiğini söyledi, bu ailem dışında hiç duymadığım bir şeydi ve bu da en iyisi olabilir.

Vay canına! Kier beni seviyor. Ve benimle bir iş kurmak istiyor.

Yeğenimin izlediğı Disney filmindeki prenses gibi hissediyorum, o filmde yakışıklı prens kalabalığının içinden sıradan birini seçiyor, ama bu sefer peri anne yok.

Hayatım şu anda tam anlamıyla film gibi. Yani, ben her zaman arkadaş olan, asla erkek arkadaş olamayan adamım, ama AI topluluğunun en popüler eşcinsel bekarı *benimle* işini ve yatağını paylaşmak mı istiyor?

Ben kimim ve kimsenin çıkmak istemediğı eşcinsel inek ne oldu?

Kollarımı başımın üzerine kaldırıp sabah sertliğini gidermeye çalışıyorum, ama hiç de sert olmadığımı fark ediyorum. Bunun aşık olmaktan mı yoksa başımda asılı duran ödevlerden kurtulmaktan mı kaynaklandığını bilmiyorum, ama her halükarda kendimi harika hissediyorum.

Yatağında uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adam olsaydı daha da iyi hissederdim, ama onun beni sevdiğini bilmek yalnızlığımı telafi ediyor. Şimdilik.

Karnımın gurultusu, kahvaltıdan çok öğle yemeğine yakın olduğumu söylüyor, bu yüzden eşofmanımı giyip yemek için aşağı iniyorum. İşte orada iyi ruh halim buharlaşıyor. Boş bir mutfak yerine, Bennet'i mutfak adasında oturmuş, Damien ile sevgili olmadan önce ona baktığı gibi bana kaşlarını çatmış olarak buluyorum.

Onların durumunda bu, aşk/nefret kimyasının habercisiydi, ama benim durumumda bunun sadece nefrete yakın olduğundan eminim. Ya da bastırılmış öfkeye.

"Selam," diyorum zayıf

bir sesle. "Neredeydin?"

"Sana da mutlu yıllar."

"Sevimli numara yapma, Aiden. Bu senin tarzın değil. Dün gece neredeydin?"

"Neden?"

Bennet çenesini oynatır. "Neden mi? Çünkü sen benim en iyi arkadaşımın ve tek yaptığın çalışmak olduğu için seni uzun zamandır görmedim. Çünkü dün gece tatil günüydü ve ikimizin de üyesi olduğu dernekte bir parti vardı ama sen orada değildin. Çünkü artık benimle konuşmuyorsun."

Kızgın değil, endişeli mi?

"Bir arkadaşımın birliktedim." Buzdolabını açıp meyve suyu alıyorum. "Hangi arkadaş?"

"Onu tanıımıyorsun."

"Şimdi bunu düzeltmek için iyi bir zaman. Kim o?"

"Kimse. Endişelenmeyi bırak." Kendime bir bardak doldurup, Bennet'ten olabildiğince uzak, adanın karşı ucuna oturdum, bu da onun daha da somurtmasına neden oldu. Yüzü aniden yumuşayıp öne doğru eğildiğinde, neredeyse duman çıkaracakmış gibi görünüyordu.

"Damien'den sana bahsetmediğim için üzgünüm, ama bunun benim kafamdaki sorunlarla ilgili olduğunu biliyorsun, seninle alakası yok, o zaman neden beni sırlarınla cezalandırıyorsun?"

O benim... Oh tanrım.

"Benim yaptığım şey bu değil." Sözlerimi desteklemek için başımı sallıyorum.

"Arkadaşının adını bana söylemeyen adam diyor bunu." Bennet kollarını göğsünde kavuşturur.

"Bir tür intikam planı için onun adını saklamıyorum, onu koruyorum. Ve kendimi."

"Dur bir dakika." Elini *dur* işareti yaparak kaldırır. "Bu *koruma* meselesi mi? *Ben* bunun için varım. Ben ve diğer tüm oda arkadaşların. Bir sorunun varsa, biz çözeriz. Kim sana zorluk çıkarıyor?"

"Kimse."

"O zaman arkadaşına kim zorluk çıkarıyor?"

"Kimse yok," diye ısrar ediyorum. "Başım belada değil, Bennet.

Söz veriyorum." "O zaman tüm bu gizlilik ve koruma

konuşmaları ne için?" "Ben..." Ağzım kelimeleri söylemeye çalışıyor, ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Damien hakkında gizemli davranarak arkadaşlığımızı mahvettim mi?" Bennet, onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim, ACL'sini yırttıktan ve bir daha futbol oynayamayabileceğini öğrendikten sonra bile. Bir daha asla oynamasa da sorun olmayacağını söylediğinde sadece cesur davranmaya çalıştığını hep merak etmişimdir; şimdi ise kesinlikle öyle olmadığını söyleyebilirim. Ama *benim için* gerçekten bu kadar endişeleniyor mu?

Sanırım son birkaç aydır düşündüğümünden daha fazla dostluğumuza değer veriyor.

"Arkadaşlığımızı mahvetmedin. Ben..." Derin bir nefes alıyorum. "Olmaması gereken biriyle bir ilişkiye girdim ve kimse öğrenirse ikimiz için de kötü olacağı için hiçbir şey söylemedim. Ayrıca, kimseyi bu sırrı saklamaya zorlamak istemedim, çünkü bu onları zor durumda bıraktı."

Oda arkadaşlarımı korumak, şu ana kadar aklıma gelmemişti, ama sözler ağzımdan çıktıktan sonra, ne kadar haklı olduklarını anladım. Benim ve Kier'in ilişkisini bilmek, oda arkadaşlarımı suç ortağı yapardı ve onlara bunu yapmak istemiyorum.

Bennet ise bunu kabul etmiyor.

"Sır saklamak daha garip değil mi? Ben bunu yaptığımda olanlardan sonra bunu anlamış olacağını düşünmüştüm."

"Ne demek istiyorsun?"

Bana sanki kafamda bir tane daha çıkmış gibi bakıyor. "Damien'den sana bahsetmediğimi öğrendin ve birdenbire bir sürü proje falan çıktı ve hiç ortalarda görünmüyorsun. Belli ki benden kaçınıyorsun."

Kahretsin! Ona gerçeği söylersem, ona aşık olduğumu fark edemediği için kendini suçlayacak ve garip durum devam edecek. Yalan söylemek istemiyorum, ama bu durumda en iyi seçenek bu olabilir. Ya da belki sadece seçici bir şekilde gerçeği söyleyebilirim.

"Biraz incindim..." *Doğru*. "Ve daha önce fark edemediğim için kendime kızdım." *Bu da doğru*. "Ama sadece senden kaçınmıyordum, tek bekar erkek olarak çiftlerle dolu bir evden kaçınıyordum." *Tanrım, bu da doğru*.

"Kendi evinde seni garip hissettirdik mi?" Bennet kusacakmış gibi görünüyor.

"Garip değil, sadece... bekar." Daha iyi nasıl açıklayacağımı bilmediğim için omuz silkiyorum. "Ama artık değilim, bu yüzden farklı bir şey yapmanız gerektiğini düşünmeyin."

"Evet, ona geri dönelim." Bennet'in kaşları tekrar çatıldı. "Seninle çıkmaman gereken *biriyle çıkma* meselesi beni pek heyecanlandırmıyor. Bu ne anlama geliyor ki? Rakip bilgisayar bilimi programları mı var? Yoksa bu, senin inandığın her şeye karşı çıkan, senin Dünya'nın yuvarlak olduğunu söylerken onun düz olduğunu söylediği ve senin itibarını korumaya çalıştığın türden bir şey mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, öyle bir şey değil."

"Peki, o bir suçlu mu? Senin baban olacak yaşta mı? Üvey kardeşin yok, değil mi?"

"Hayır, iğrenç... Babam yetmiş beş yaşında ve hayır, kan bağı olmayan aile bağımız yok."

"Siktir et Aiden'ı. Eğer bu şeylerden biri değilse, neyin bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Yapabileceğin tek yasak şey bir profesörle çıkmak ve sen asla..." Bennet, son anda farkına vararak sözünü keser. "Kitapçı adam mı?" Ağzı açık bir şekilde bana bakar.

"Hmm?" Yüzümün beni ele verecek kadar kızardığını bilsem de, şaşkınlık numarası yapıyorum.

"O senin profesörün ve patronun. Konuşmasını dinlemeye gittiğin adam. O mu?"

"Teknik olarak, o benim profesörüm değil."

"Teknik olarak ben de eşcinsel değilim, ama yine de bir erkekle çıkıyorum," diye karşılık verir. "Ne demek istiyorsun?"

"*Teknik olarak* senin profesörün olmadığı için kimse umursamayacak." "Sence neden bunu sır olarak saklıyoruz?" Ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Tamam, haklısın." Bennet baş ağrısıyla mücadele ediyormuş gibi burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Böyle bir şey nasıl olur ki? Okulda çalışıyor, öğrencilere mi sarkıntılık ediyor?"

Bennet'e attığım bakış, onu sandalyesinde küçülmeye zorlar. "Hayır, öğrencilere sarkıntılık etmiyor. Denver'daki konuşmasından sonra tesadüfen tanıştık,

ikimiz de onun burada çalışacağını bilmeden önce bir araya geldik ve ben onun ofisine rapor vermeye gittiğimde onu orada görünce hayatımızın şokunu yaşadık."

Bennet, rahatlamış gibi olmasa da, sanki "*vay canına*" der gibi bir şekilde ıslık çaldı.

"Buradaki planın ne olduğunu sorabilir miyim? Yani, ciddi bir şey olmasa onu becermek için riske girmezsin herhalde."

"Onunla yatmıyorum. Şu anda değil." Bennet'in daha önce şok olmuş gibi görüldüğünü düşünüyorsam, şu anki ifadesi bununla kıyaslanamaz bile, çenesi yere düşmüş, boş boş bana bakıyor. "Birlikteyiz ama ben onun asistanıyken *birlikte* değiliz."

"Yani çalıştığın tüm zamanlarda gerçekten *çalışıyor* musun?"

"Çoğunlukla. Bazen sadece konuşuyoruz. Bana Şükran Günü yemeği hazırladı ve bilgisayar laboratuvarında piknik yaptık. Dün gece onu kızakla kaymaya götürdüm, çünkü şu anda Colorado'da yaşıyor ve karda oynamaya ihtiyacı vardı."

"*Birlikte ama birlikte olmadığımızın* işleri daha ciddi mi yoksa daha az ciddi mi hale getirdiğine karar veremiyorum." Bennet'in kafası gerçekten patlayacakmış gibi görünüyor. Gizli seks yapmayı anlıyor, gizli konuşmayı anlamıyor.

Aslında, böyle söyleyince ben de emin olamıyorum. Sadece *konusuyoruz*. Çoğunlukla. Yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi gizlice buluşuyorsak, belki de yanlış bir şey yapmalıyız.

"Daha ciddi. Kesinlikle daha ciddi," diyorum, çünkü aksi takdirde boşuna kaçınıyoruz demektir. Kariyerlerimiz önemsiz değil, ama şu anda bu konuyu pek umursamıyorum, çünkü kendi kurallarımızı koyabileceğimiz bir planı var.

"Evet, kuralları çiğnemek yerine birbirinizi bekliyorsanız, işler oldukça ciddi olurdu herhalde. Yine de, hangi kuralı çiğneyeceğinizi hala tam olarak anlamadım. Yani, o senin öğretmenin değilse."

Doğru kelimeleri ararken dudağımı ısırıyorum. "Daha çok, girmek istediğim alanda uzman biriyle çıkıyorsam, insanların benim kayırıldığımı veya özel muamele gördüğümü düşünebileceği algısı."

"Kiminle çıkıyorsun?"

Damien mutfağa girerken tam zamanında başımı çeviriyorum. Bennet'in arkasına geçip boynuna burnunu sürüyor, Bennet isteksizce gülümseyerek omuz silkip onu uzaklaştırıyor ve protein tozu ile sütü alırken kıkırdıyor.

"Ee?" diye sordu Damien.

"Evde kalacak," diye beni temin ediyor Bennet.

"Üniversitede çalışan bir adam," diyorum ona.

"Onun patronu," diye ekliyor Bennet.

"Karaokeden gelen seksi adam mı?" Damien süt dökmeyi yarıda keser ve neredeyse sütü döküyor. "Güzel."

"Onun patronum olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Anlamadım?" Bennet, Damien'e gözlerini kısarak bakar.

"Ne?" Damien ona sorduktan sonra bana döndü. "Bennet senin onun için çalıştığını söyledi."

"Diğer erkeklere bakamazsın." Bennet Damien'e sert bir bakış attı.

"*Bakmıyordum*, bakmıyordum. Gözlemliyordum. Ve o adamın seksi olduğunu gözlemledim." Bana dönüp göz kırptı. "Skandal."

"Gözlerini ondan ayır, Damien." Bennet çenesini sıkar.

"Çok sahiplenici." Damien gözlerini devirir, ama utangaç sırıtışı Bennet'i bu şekilde sevdiğini gösterir. "Peki..." bana döner. "Onu nasıl kaptın?"

"Ben..."

"Onu nasıl kaptın da ne demek? Not mu alıyorsun?" Bennet dişlerini gıcırdatmaya hazır gibi görünüyor.

"Aiden'in bir erkeğin kariyerini riske atmasına neden olan şeyi soruyorum," diyor Damien. "Harika bir çalışan mı? Adam onun zekasına mı hayran? Harika oral seks mi yapıyor? Bu tür şeyler."

"Bunu soramazsın," diyor Bennet.

"Neden? Bana seni nasıl kaptığımı sorabilir." Damien, ses tonu değişmese de, bana fısıldıyormuş gibi elini ağzının önüne koyar. "Onu eğlendiriyorum. Kabul etmekten nefret ediyor, ama öyle. Ve harika oral seks yapıyorum."

"Tanrım," diye mırıldanır Bennet.

"Uh, fazla bilgi Damien," derim yeni oda arkadaşıma.

"Burada hepimiz arkadaşız." Damien omuz silkiyor. "Ayrıca, muhtemelen ona oral seks yaptığımı duymuşsundur, yani sana bilmediğin bir şey söylemiyorum."

"Evet, ama ben sana seks hayatımı anlatmıyorum," diyorum Damien'e. "Ne seks hayatı?" Bennet, hiç yardımcı olmayan bir şekilde burnunu çekiyor.

"Yatmadığın biriyle mi çıkıyorsun?" Damien'in çenesi yere düşer.

"Çıkar çatışması var," diyorum. "Ve onunla yattım, sadece şu anda yatmıyorum."

"Hala hangi kuralı ihlal ettiğini anlamadım," diyor Bennet. "Ayrıca, erkek arkadaşın bu alanda uzman, eğer o senin bu konuda bilgili olduğunu söylerse, diğer insanlar dinlemez mi?"

"Belki?" Omuz silkiyorum. "Ama şu anda bu okulda benim bilgim hakkında konuşabilecek en nitelikli kişi o ve insanların onun yargısının bulanık olduğunu düşünmelerine neden olarak benim gelecekteki fırsatlarımı tehlikeye atmak istemiyor."

"Ama hala çıkıyorsunuz, değil mi?" Damien burnunu kırıştırır. "Bunu kimse bilmiyor. İkiniz hariç," diyorum onlara.

"Oh, sen de gizli bir erkek arkadaş mısın? O dönemi hatırlıyorum," Damien, Bennet hazır olana kadar onun gizli erkek arkadaşı olduğu için hatırlıyor. "*Senin bilmediğin bir şeyi bilmek* biraz eğlenceli."

"Onun erkek arkadaşı açıklandı, bebeğim," Bennet Damien'e söyler. "Ama Aiden'ın geleceği için, ikisi de gizli."

"Biliyorum," diyor Damien, Bennet'in yanındaki tabureye otururken. "Sadece bunun nasıl bir şey olduğunu hatırladığımı söylüyorum. Ben de sen çalışıyorsun dediğin zamanlarda gerçekten çalıştığını sanıyordum." Damien bana komplo kurarcasına göz kırpmıyor.

"Çalışıyorlardı," diyor Bennet.

"Cidden mi? Yani gerçekten onun evine gizlice gidip sevişmiyordun? Sadece hikayene sadık kaldığını sanıyordum."

"Onun evine gizlice gitmiyoruz," diyorum Damien'e.

"Neden?" Bana deliymişim gibi bakıyor. "Kimse bilmez ki."

"Ben..." Cevap veremedim ağızımı kapatıyorum. *Neden bunu yapmıyoruz? Damien haklı, kimse bilmez.*

"Görünüşe göre ona düşünecek bir şey verdin." Bennet kolunu Damien'in beline doladı ve onu yanına çekerek kucakladı.

Evet, öyle yaptın.

On Dokuzuncu Bölüm

Kier

"Burada ne yapıyorsun?" Aiden ofisime girdiğinde masadan geri çekildim. Ağustos ayında ilk kez tekrar karşılaştığımız o kader gününden beri ilk kez bu odaya giriyordu ve onu görmek her zaman beni mutlu etse de, alıştığımız düzenin bu ani değişimi kafamı karıştırdı.

Bu konuda bir kural falan koymadık ama ikimiz de bu odada yalnız kalmanın çok büyük bir cazibe olduğunu biliyoruz. Laboratuvarda durum farklı, orada yapılacak işler var ve başka birinin içeri girmesi ihtimali var. Ama ofisimin kapısını kilitleyebiliyorum, bu yüzden sözsüz bir anlaşma ile bu cazibeden kaçınıyoruz.

"Seni görmek istedim." Kapıyı kapatıyor ve emin olamıyorum, ama kapıyı kapatırken hafif bir tıklama sesi duyduğumu sanıyorum.

"Bu sabah laboratuvarda beni gördün."

"Evet, ama ondan önce kampüs kapalı olduğu için neredeyse beş gün boyunca seni görmedim ve bu sabah tek yaptığımız işti." Odayı boydan boya geçer, masamın etrafından dolanır ve kışını masanın kenarına, tam sandalyemin önüne oturtur, kasıklarını ağzımın hizasına getirir.

Boğazımı temizliyorum. "Laboratuvarda yaptığımız şey bu. Çalışmak."

"Doğru." Başını yana eğip beni şehvetli bir bakışla süzer. "Ama seni beş gün boyunca görmediğimde, *neden* seni görmediğimi merak etmeye başladım."

"Sen kendin söyledin; kampüs kapalıydı."

"Kampüs dışında seni görebilirdim." Dilini alt dudağına sürter, benim sevdiğimi bildiği şekilde.

"Bir kez kurtulduk, ama bunu tekrar yapmamız doğru mu bilmiyorum."

"Halka açık bir yerde buluşalım demiyorum. Kimsenin haberi olmayacağı senin evinde buluşalım diyorum."

Fermuarımın arkasında penisim şişmeye başlar, bu fikri açıkça destekler, ama henüz tüm kan aşağıya akmamıştır.

"Leanbh, evet demek istesem de, bu gereksiz bir risk."

"Ne şekilde? Kampüste mi yaşıyorsun? Oda arkadaşın var mı? Ön kapın üniversite tarafından izleniyor mu?"

"Benim endişelendiğim risk bu değil." Vücudumu kontrol altında tutmak için mücadele ediyorum, çünkü Aiden'in iddialı tavırlarını her zaman seksi bulmuşumdur ve şu anda, iş yerinde, kapının diğer tarafında herhangi bir sayıda iş arkadaşımın olabileceği bir ortamda, onun hakkında böyle düşünmemem gerekir.

Sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. "O zaman neyden bahsediyorsun? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, bugünden itibaren bu ızdıraptan kurtulabiliriz."

Ellerimi o kadar sıkı yumrukluyorum ki parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Ona diyorum ki, "Korkarım ki, kendimi daha fazla pes edersem, durduramayacağım. Seni her gördüğümde sana dokunmak, kimse bakmıyorken öpücükler çalmak, seni buraya sürükleyip dünyayı dışlayarak sana kirli şeyler yapmak isteyeceğim. Ama sana hiç dokunmazsam, belki bu arzularım daha da kötüleşmez."

Uyarı amaçlı söylenen bu sözler ters etki yaratır ve Aiden dudaklarını ısırarak kalçalarını sallar, kot pantolonundaki belirgin şişkinlikte sürtünme yaratır.

"Ben de tam olarak bundan bahsediyorum," diye tıslıyorum. "Sadece düşünüyorsun ve neredeyse masamda kıvranıyorsun."

"Çünkü çok uzun zaman oldu. Ya yanıliyorsan?" Pelvisini sabit tutmaya çalışırken gözlerini kapatır. "Ya evinin mahremiyetinde hesaplanmış bir risk, iş yerinde düzgün davranmamızı sağlarsa?"

Vücudum pes etmemi, Aiden'in hareketlerini taklit etmemi istiyor, ama hala endişelerim var.

"Ya gardımı indirdikten sonra tekrar kaldıramazsam? Şu anda, şehvetin beni ele geçirmeden sana zar zor bakabiliyorum. Düşündüklerimi belli etmeden önce gözlerimi senden fiziksel olarak ayırmam gerekiyor. Bu yüzden laboratuvar dışında senden uzak durmaya çok dikkat ediyorum."

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, laboratuvar dışında benden uzak durmaya devam edebilirsin, ama beni *tamamen* görmezden gelme."

Düzensiz bir nefes alıyorum. "Öyle mi hissediyorsun? Sanki senden kaçınıyormuşum gibi mi?"

Aiden hareketsiz kalır, başını hafifçe sallayarak gözlerini aşağıya doğru çevirir. "Hayır. Yani, kaçınmadığını biliyorum, ama bazen öyle hissediyorum."

Aiden'in, hayatımdaki en önemli şey olmadığını düşünmesini istemem. Onun geleceğini öncelikli tutarak ne kadar önemli olduğunu gösterdiğimi sanıyordum, ama belki de bu yeterli değildir. Belki de bunu bilmek yerine *hissetmesi* gerekiyordu.

Hassas tarafının ortaya çıkmasına şaşmamalı. Cesur bir şekilde, ama belki de bu bir savunma mekanizmasıdır. Hassasiyetini gizlemek için kendini göstermeye çalışıyor.

Avuç içimi uyluğunun dışına koyup bacağını nazikçe sıktım. O da içini çekip gözlerimi karşıladı.

"Burada hiçbir şey değişmez. Aksine, daha da dikkatli olmamız gerekiyor. Laboratuvar dışında hiçbir temas yok. Tüm iletişim sadece iş hakkında ve sadece e-posta yoluyla olacak. Ve kesinlikle hiçbir şekilde dokunmak yok, her şey yolunda olsa bile."

Aiden bacağıma koyduğum elime bakar ve ben şok olmuş gibi elimi geri çekerim, bu da onun sinirli bir homurtusuna neden olur.

"Damien, gizli erkek arkadaş olmanın bu kadar çok kuralı olduğunu söylememişti," diye mırıldanır ve bunu duymam gerekip gerekmediğinden emin olmasam da, duyarım.

"Damien mi? Sana gizli erkek arkadaşlarından ne anlatıyor? Ve neden?"

Aiden itiraf ederken biraz suçlu görünme nezaketini gösteriyor. "Bennet, Yeni Yıl partisine gelmediğim için çıldırdı ve bu durumu yatıştırmaya çalışırken, senin benim için sadece iş arkadaşşımdan biraz daha fazlası olduğun ortaya çıktı. Damien de, Bennet açığa çıkmadan önce kendisi de öyle olduğu için, gizli erkek arkadaşım olarak bana destek olmaya çalıştı."

Tanrım, sindirmek için çok fazla bilgi var. Ama aynı zamanda çok şeyi açıklıyor.

"Tamam, bir dakika. Bennet, Damien'le çıkarken eşcinsel olduğunu gizliyor muydu?"

Ve bizim durumumuzu onlarınkiyle eşleştiriyorlar mı? Doğru mu anladım?"

"Evet ve hayır. Tabii ki bizim durumumuz farklı, ama Damien, Bennet'in Damien'le ilişkisini düzeltmeye çalışırken heteroseksüel gibi davrandığı ve sadece Damien'in evinde gizlice buluştukları için gizli kısmına katılıyor."

"Şimdi nasıl bu noktaya geldiğimizi anlıyorum. Onlar başardılar, sen de bizim başarabileceğimizi düşünüyorsun.

Ama sanırım benim önerdiğim gibi kuralları vardı."

O ciddiyetle başını salladı. "Ev dışında sadece takım arkadaşlarıydılar. Ama iletişim kısıtlamaları yoktu."

"Şey, ikisi de kişisel sohbetleri birisi tarafından görülseydi okuldan atılmayacaklarını sanıyorum."

Aiden bana kıskanç bir bakış attıktan sonra, "Haklısın," diye mırıldandı. "Peki, kuralları kabul ediyor musun?" diye ısrar ettim.

"Ne zaman yürürlüğe girecekler? Çünkü burada ölmek üzereyim." Onun bakışını takip ederek pantolonundaki belirgin şişkinliği fark ettim ve gülmeme engel oldum.

Çoğu zaman çok olgun davranır, ama olgun davranmadığı zamanlar ise... *ferahlatıcı*.

"Hemen, Leanbh. Hemen yürürlüğe giriyorlar. Ama bu konuda yardımcı olabilecek bir şeyim var." Masamdaki kağıt yığınınına uzanıyorum.

"Evet, kağıt işleri kadar ereksiyonu öldüren başka bir şey yoktur." Bana alaycı bir bakış atıyor. "Sıradan kağıt işleri değil. İşimizle ilgili kağıt işleri. Elimden geldiğince dolduruyorum

ama isim olmadan iş kurmamız mümkün değil. Ne isim koyalım?"

Somurtkan yüzü geniş bir gülümsemeye dönüşür. "Şirketin adını belirlememe yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Veto hakkımı saklı tutuyorum, ama evet. Bence bunu birlikte yapmalıyız."

Aiden, beni öpmemek için dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırır ve "Senin ilham kaynağın olduğu için şirketi babanın adıyla adlandırmalıyız." der.

Ve ben onu daha fazla sevemeyeceğimi düşünüyordum.

"Bu fikri çok sevdim, Leanbh. Gerçekten. Ama Cormac'ın doğru seçim olduğundan emin değilim. Ayrıca, ilham kaynağı olarak bir isim seçecekseniz, seninkini de dahil etmeliyiz."

"Star Wars mı?" diye burun kıvırdı. "Bunun da doğru bir seçim olduğunu sanmıyorum. Peki ya isimlerimiz? Ya da baş harflerimiz?"

"Sıkıcı." Kafamı salladım.

"Soyadlarımız da? SinCal veya CalSin fena değil gibi."

"CalSin Danışmanlık?" Deneyim. "Fena değil, ama yapay zeka veya protezleri ifade etmiyor."

"CalSin Biomechatronics Consulting. Ya da CBC?"

"Kısaltırsak CSBC olmalı, ama evet. Olabilir." Dudaklarımın köşesinde hüzünlü bir gülümseme belirir. "Resmi geliyor."

"Sence bu, insanlar bizi ciddiye alacak mı? Hakkımızda her şeyi öğrendikten sonra bile?" Aiden endişeli değil, sadece meraklı.

"Bence şu anda yaptığımız iş bunun gerçekleşmesi için çok önemli bir adım olacak. Nasıl tanıştığımız veya ne zaman resmi hale geldiğimizden bağımsız olarak, bu yıl kaydettiğimiz ilerlemeler çok değerli. Unutma, işimizi kurana kadar kimse kişisel ilişkimizi bilmek zorunda değil."

"Yine de sonsuza kadar saklamak istediğimden emin değilim. İnsanların senin piyasada olduğunu düşünmelerini istemiyorum."

"Aynı şekilde." Aptal gibi sırtıyorum, ama bundan hiç utanmıyorum. Çünkü bu onu da gülümsetiyor.

"Peki, benim küçük sırrım..." Hala kol mesafesinde olan uyluğunu şakacı bir şekilde çimdikledim. "Bu hafta sonu seni evimde beklemeli miyim?"

"Bütün hafta sonu." Aiden, güzel bir melek gibi parıldıyor ve beni kahrolası bir süper kahraman gibi hissettiriyor.

"Tabii ki."

"Evet, lütfen. Bana mesaj at, yani adresini bir kağıda yaz, ben de ezberleyip sonra yok ederim." Sadece onun gibi genç görünümlü birinin yapabileceği şekilde kirpiklerini kırıştırıyor.

"Ukala," diye mırıldanarak kalemi alıp adresimi yazıyorum.

"Sen benim kışımı seviyorsun." Birkaç santim öne eğilir, ne yaptığını fark edince ağızından yaklaşık otuz santim uzaklıkta durur.

"Gördün mü, Leanbh. Bu tehlikeli bir yol," geri çekilmeye hiç niyetim olmamasına rağmen onu uyarırım. Onun dolgun dudaklarına o kadar odaklanmışım ki, mesafeyi kapatmak için beni baştan çıkarıyor.

Önerilenden çok daha uzun süre orada kalıyoruz, sonunda kendimize hissetmeye izin verdiğimiz kimyayı tadını çıkarıyoruz. Henüz harekete geçmemiş olsak da

—bu his çok belirgin. Aramızdaki bağ, varlığını görmezden gelmeye çalıştığımız aylarda daha da güçlenmiş gibi görünüyor. Elbette bu bağın hiçbir yere gitmediğini biliyordum, ama ona içimde serbestçe dolaşmasına izin vermek beni huzursuz bir enerjiyle titretmeye başladı. Önümdeki adama karşı kemiklerime kadar işleyen bir ihtiyaç.

Yakında.

Aiden baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarını ıslatıp ayağa kalkıyor, göğsü, kontrolünü korumasına yardımcı olmak için dikkatlice ayarladığı nefeslerle inip kalkıyor. Biliyorum çünkü ben de aynı şekilde nefes alıyorum.

"Cuma mı?" Elimdekileri alır, parmakları benimkine hafifçe dokunur.

"Cuma." Kapüşonlu gözlerimle onu kapıdan dışarı kadar takip ediyorum, ancak kalbimin atışı normale dönmesi birkaç dakika daha sürüyor.

Yirminci Bölüm

Aiden

Uber'in arka koltuğunda dizim düzensizce sallanıyor, Uber beni ilk kez Kier'in evine götürüyor.

Çok gerginim.

Neden gerginim? Bunu daha önce yapmamış değiliz ki. Doğru, bu neredeyse bir yıl önceydi ve o zamandan beri daha da yakınlaştık. Tanrı aşkına, birlikte bir gelecek planlıyoruz. Beni çıldırtan bu mu? Bunun sadece zevk için bir ilişki olmaması mı?

Yani, öyle de bir şey var. Birkaç hafta önce birbirimizi mastürbasyon yaparken izlediğimizden beri düzgün bir orgazm yaşamadım ve ondan önce de... Lanet olsun, ondan önce de ilk geceye kadar geri gider. Ama o zaman bile, şehvetle başlayan şey bir araya geldiğimiz anda daha derin bir şeye dönüştü. Kulağa klişe gelebilir, ama sanki ruhlarımız bedenlerimizin yeni farkına vardığı şeyi biliyordu ve her şey bir araya gelerek bu sihirli bağı yarattı.

Bu sadece banal değil, aynı zamanda hayalperestçe de geliyor.

Garip bir şekilde, bu değerlendirme beni tereddüt ettirmiyor. Evet, işler ı ışık hızında ilerliyor ve evet, bu bilimsel düşünen beynimin işleyişine tamamen aykırı. Ama bazen, bilimde bile, içgüdülerine güvenmek gerekir.

Ayrıca, ilk kalp kırıklığından sonra kendime, bir dahaki sefere birine ilgi duyduğumda kendimi tutmayacağımı söyledim ve buna sadık kalacağım. Kier ile ilk gecemize bu kararım yol açtı, yani bu kararın bana yararı olduğu açık.

Yine de, telefonumdaki noktanın hedefe yaklaşmasını izlerken endişeleniyorum.

Birlikte geçirdiğimiz o tek gece hayatımızı değiştirdi, sadece hayatımızın gidişatını değiştiren bir bağ kurduğumuz için değil, seksin olağanüstü olması nedeniyle de.

Cidden, bu kadar iyi olabileceğini hiç bilmiyordum.

Evimde neredeyse sürekli çalan müziklere bakarak bunu fark etmem gerektiğini söyleyebilirsiniz, çünkü üç çiftten biri her zaman sevişiyor. Ama başkalarının sevişmesini duymak, bunu kendiniz deneyimlemek için sizi tam olarak hazırlamaz.

Elbette istersiniz. Kimsenin, ev arkadaşlarımın sevişmesini duyup, boğazından insanlık dışı sesler çıkaran türden bir seks hayal etmemesi imkansız. Ve sıra bana geldiğinde... Aman Tanrım. Ev arkadaşlarımın neden *sürekli* seviştiği anında anlaşıldı. Eğer bu, dünyanızı düzenli olarak alt üst ediyorsa, kim istemez ki?

Ve her akli başında insan gibi, o günden beri her gün o deneyimi tekrarlamak istedim. Aynı zamanda, bu çok uzun zaman önceydi, bu yüzden şimdi durumun farklı olabileceğinden endişeleniyorum. Nasıl olacağını bilmiyorum, ama sekiz ay uzun bir süre, kim bilir.

Sözde sevdiğin biriyle seks yapmak en iyisidir, bu yüzden Kier ve benim endişelenecek bir şeyimiz olmamalı. Ama aşık olmak beni rahatlatmıyor. Sadece her şeyi mükemmel hale getirmek için daha fazla baskı yaratıyor.

Belki de seks için plan yapmak yerine, işlerin doğal akışına bırakmalıydım. Bunun olacağını bilmesem, kafamda tüm bu endişeleri biriktirecek vaktim olmazdı.

Evet, geriye dönüp bakınca muhtemelen öyle yapmalıydım. Ama artık değiştiremem. Bunu isteyen bendim. Aslında yalvardım. Korku ya da tereddütlerimi gösteremem. Kontrolü ele almalıyım. Oraya doğru yürüyüp işime bakmalıyım.

Sikim bacaklarımın arasında zonkluyor, bu fikre tamamen katılıyor.

Azgın piç.

Araba onun sevimli küçük bungalov tarzı evine yaklaşırken hala gerginim, ama bir planım olduğu için eskisi kadar değil.

Kendinden emin bir şekilde kapıyı çalıyorum, yüzüme aç bir ifade takınıyorum.

Kier kapıyı açtığında evden lezzetli bir koku geliyor ve bir an için planımı bir kenara bırakıp, fırından yeni çıkardığını söylediği yemeği yemek istiyorum, çünkü yemek pişirerek ne kadar tatlı bir jest yapmaya çalıştığımı biliyorum

Ama o, omzuna bir mutfak havlusu asmış, çıplak ayakla o kadar seksi görünüyor ki, ben de ilk fikrimi değiştirmiyorum.

Elimi göğsüne koyarak, onu nazikçe ama kararlı bir şekilde eve geri itiyorum, kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve onu duvara yaslıyorum, tıpkı beni otel odasına götürdüğünde yaptığı gibi.

"Şu anda ağzımda istediğim tek şey senin siki. Ve ondan sonra, benimkini senin kışına sokacağım. Ve ondan sonra, eğer istersen, sen de benimkini alabilirsin." Ağzımı ağzına yapıştırıp, cevabını çalıyorum. Ne cevap vereceğini bile bilmiyorum, sadece bunun önemli olmadığını biliyorum.

Ona ihtiyacım var.

Boğazından çıkan bir iç çekişle ağzını açıyor, dili benimkine, kemiklerimde hissettiğim aynı aciliyetle dokunuyor. Beş ay önce ofisine girdiğimden beri uyanık olduğum her anımı tüketen, kaybedilen ayları telafi etmek için aynı çaresizlik.

Kafamı eğip öpücüğü derinleştirmek için en ufak bir sakal kılı yüzümü çizdi, hafif yanma hissi bunun gerçek olduğunu hatırlatan hoş bir hatırlatmaydı. Ağzım Kier'in ağzına yapışmış, onun havasını paylaşıyor, onun penisi uyluklarıma sertleşiyordu.

"Leanbh." Parmakları saçlarımin arasına giriyor, yüzümü kendisinininkine yaklaştırıyor. "Bu sefer bir geceden fazlası var," diyor, beni kendine daha da yaklaştırırken.

"Umurumda değil. Çok azgıyım."

"Seninle hayatımız böyle mi olacak?" Ellerinden biri saçlarımdan ayrılıp penisimi kavrar, onu kaplayan kotun üzerinden nazikçe okşar. "Evimize girdiğinde ilk iş seks mi isteyeceksin?"

Dudaklarım, burnumu sürttüğüm çenesine yapışır. "Evimiz mi?" diye mırıldanırım. "Birlikte bir iş kuracağımızı ve ayrı yaşayacağımızı mı sandın?"

Yüzündeki rahatlatıcı gülümsemeyi görebilmek için geri çekildim, sikimdeki eli neredeyse unutmuştum. "Bunu düşünmemiştim."

"Ben düşündüm. Ve sonunda herkesin önünde seni benim olarak ilan ettiğimde, farklı yataklarda yatmayacağız." Bacaklarımin arasında hafif bir karıncalanma, onun sikimi avuçladığını hatırlatıyor ve kalçalarımin kendi iradesine sahip hale geliyor, onu tekrar okşamaya devam etmesi için şehvetle ona doğru itiyor. "Bu evet mi demek? Kapıdan her girdiğinde üstüme atlayacak mısın?"

"Belki." Alt dudağını yaladıktan sonra şakacı bir şekilde ısırdım. "Eğer ayak uydurabilirsen."

"Şimdiye kadar sorun olmadı." Keir parmaklarını kotun üzerinde gezdirip tekrar beni avuçladı.

"Bunu test etmeye hazırım. Sikini çıkar ve ağzıma sok." Ona uzun, şehvetli bir öpücük verip dizlerimin üzerine çöküyorum, dudaklarımı açgözlülükle yalıyorum.

Kier'in parmakları titriyor, pantolonunu açıp kalçalarından kıyafetlerini çıkarıyor ve güzel sikini serbest bırakıyor. Sikim birkaç kez baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor, sonra ağzıma doğru yöneldiğinde duruyor.

Avuçlarımı Kier'in uyluklarına koyup, yanağımı onun uzunluğu boyunca sürtmek için öne eğildim, ciğerlerimi onun kokusuyla doldurmak için derin bir nefes aldım. Bunu ilk seferinde yapamamıştım ve hep pişmanlık duymuştum. Ama şimdi, muhtemelen sabunundan gelen taze hava ve çam kokusu karışımı olan misk kokusunu içime çekerken, bunu şimdi keşfetmiş olmaktan aslında memnunum. Bu, aylarca süren zorluklarla kazandığımız bu ana ekstra bir samimiyet katıyor ve onu bir şekilde daha dokunaklı hale getiriyor.

"Leanbh." Kier'in sesi hem rahatlamış hem de yalvarır gibiydi, tıpkı ben konuşmaya çalışsaydım benim sesimin olacağı gibi. Bunu yapamadığım için, başının tepesine geri dönüp dudaklarımı yüzeyine hafifçe dokundurdum.

Kalın penisi tekrar sallanıyor, daha fazlasını istiyor, ama ben bunu aceleyle getirmek niyetinde değilim. Onu arzuyla deliye çevirmek istememin yanı sıra, penisi dikkatle ilgilenilmeyi hak eden bir sanat eseri. Hayranlığımı ifade eden yumuşak, sevgi dolu okşamalar, ardından o artık dayanamayacak hale geldiğinde çaresiz, acımasız emmeler gelecek.

Ona biraz merhamet gösteriyorum ve testislerini avucumun içine alıp parmaklarımla nazıkçe yuvarlıyorum, aynı zamanda ucuya şehvetli öpücükler yağdırıyorum.

Kier'in uyluk kasları ellerimin altında geriliyor, ben onun penisini tadarken onun hareketsiz kalmak için ne kadar çaba sarf ettiğini ele veriyor. Benimkiler de, penisimdeki sürtünmeyi artırmak için boşuna bir çabayla kalçalarımı döndürmemek için gösterdiğim kısıtlama nedeniyle titriyor, ama bu an tamamen onunla ilgili, bu yüzden daha sonra ağırlığımı taşıyamayacak kadar zayıf olsalar bile, onun boşalması boğazımı doldurana kadar diz çökmüş kalacağım.

"Leanbh," diye inliyor yine, parmakları saçımı daha sıkı tutuyor. Ağzımı, onun başını içine sığdıracak kadar açıyorum, yumuşak başını nazıkçe emiyorum, o sırada kalçaları hareketsiz kalma mücadelesini kaybedip hafifçe öne doğru itiyor, sessizce benden biraz daha almamı istiyor.

Alacağım, ama henüz değil.

Kapalı göz kapaklarımdan altından bakarak, Kier'in göğsünün düzensizce inip kalkışını izliyorum. Dolgun dudakları nefes almak için yeterince açılmış. Pembe yanakları, açık tenini renklendiriyor.

Daha seksi bir şey görmedim.

Bu adam nasıl benim olabilir?

Yumuşak bir sesle ağzımdan çıkardım ve kökünden ucuna kadar bir çizgi yaladım, dilimi onun odunsu, tuzlu tadı ile kapladım. Sonra onun aletini karnına doğru bastırdım, böylece testislerini emebilecektim.

Nazıkçe emerek, önce birini, sonra diğerini ağzıma alıyorum. Kier, onları kapladığımda yumuşak bir şekilde mırıldanıyor, dilimi etraflarında ve aralarında dolaştırarak her yerinde beni hissetmesini sağlıyorum. Sonra, iyice emin olmak için, dudaklarımı birinin etrafına kapatıp başımı geri çekerek onu çekiyorum.

Kier nefesini kesip inliyor, bu ses benim penisime o kadar güçlü bir tepki veriyor ki fermuarımı açıp onu dışarı çıkarmak zorunda kalıyorum. Ama ona tüm dikkatimi vermek istediğim için ona dokunmuyorum.

Kier'in penisini karnından düşürdüm ve dudaklarımı başının etrafına doladım, başı arkasındaki duvara bastırırken nazıkçe emdim.

"Daha fazla Leanbh," diye boğuk bir sesle söyler, kalçaları daha cesur hale gelir. "Daha fazla."

Onu yeterince tahrik ettiğimi düşünerek, burnum pelvisine değene kadar onun uzunluğuna batırıyorum. Yukarı bakıp, şehvetli sahneyi izleyen ateşli gözlerini görüyorum ve neredeyse boşalıyorum.

Kier'in gözlerinin geniş göz bebeklerinin etrafında canlı, neredeyse buz mavisi bir halka var, boğazı yutkunurken çenesi sıkı sıkıya kapalı. Dayanmak için tüm gücünü kullanıyor gibi görünüyor ve bu o kadar günahkar bir manzara ki, testislerim sıkışıyor, patlamak üzere. Sikimi elimde tutabilirdim - okşamadan, sadece hafifçe kavrayarak - ve boşalırdım. Bunun yerine parmak uçlarımı Kier'in uyluklarına gömdüm, sikimi tutma isteğine kapılmamak için onlara tutundum.

"Dudaklarının tekrar sikimi sarmasını ne kadar sık hayal ettiğimi biliyor musun?" Parmakları saçımı okşuyor. "Senin beni yutmanı izlemek. Ağzında *benim* sikim olmasına rağmen yüzündeki mutluluğu görmek, bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey."

Onun penisinin etrafında mırıldanıyorum, ona teşekkür etmek için mi yoksa sadece övgüsünü kabul etmek için mi, emin değilim, ama bu onu utanmaz bir arzu ile inlemeye zorluyor.

Sikinde sallanmak nefes almamı zorlaştırıyor, ama onu boğazımın arkasına almak beni boğuyor. Yine de pes etmiyorum. Bu adamı nirvanaya ulaştırmak ve o gittikçe yükselirken dudaklarından benim adımı duymak dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Çenem ağrıyor, gözlerim yaşıyor, her geçişte yanaklarımı çukurlaştırıyorum, tükenmiş ciğerlerimin izin verdiği kadar sertçe emiyorum. İlk sperm damlası boğazımın arkasına çarptığında

boğazımın arkasına çarptığında onu derinlemesine alıp tüm uzunluğu boyunca yutuyorum, o benim adımı inlemek için zorlanarak nefes alırken son damlasına kadar çekiyorum.

Ağzımda onun nabzını hissetmek, benim sikimin de onun sikine cesurca katılmaya çalışmasına neden oluyor, havada seğirirken ön sıvım yarıklarından sızıyor. Sonra aniden, Kier son bir uzun inilti çıkarırken, patlıyor.

Kier'in uyluğunu bırakıp elimle penisimi kavradım, sanırım kaçınılmaz olanı durdurmak için, ama bu hiç işe yaramadı. Penisim avucumda zonkluyor, elimi kendi boşalmamla dolduruyor ve boğazımdan dökülen vahşi inilti onun penisinin etrafında titreşiyor, onu yeniden titretiyor.

Onu son damlasına kadar emdiğimde, onu ağzımdan düşürdüm ve başımı uyluğuna yasladım, parmakları başımı şefkatle okşadı. İkimiz de nefes almaktan başka bir şey yapmaya cesaret edemedi uzun dakikalar geçti ve Kier, gözlerimi görebilmek için çenemden başımı kaldırdı.

"Titriyorsun," diyor.

"Ben... evet."

"İyi misin?" Buz mavisi halka hala göz bebeklerini çevreliyor, ama gözlerinde şehvet yerine sadece aşk var.

"Harika." Tembelce gülümsedim.

"Sen..." Sanırım bana emin olup olmadığımı sormak istiyor, ama kendi spermimle kaplı elimi fark ediyor.

"Ortalığı kirletmeden önce durdurmaya çalıştım." Omuzlarımı silkmek için kaldırıyorum ama bunu tamamlayacak gücüm yok.

"Bekle, bu... Benim sikimi emmek seni boşalttı mı?" İnanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor.

"Evet," diyorum rüya gibi, çünkü beynim düzgün düşünemeyecek kadar bulanık.

"Leanbh," diye mırıldanır, başparmağıyla yanağımı okşayarak. "Bu çok seksi. Ve güzel. Beni seni aynı anda hem tahrip etmek hem de kucaklamak istememe neden oluyor. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum." Ağzım hala onun sikinin hemen yanında olduğu için, ona iffetli bir öpücük veriyorum, dudaklarımda onun boşalmasının kalıntılarını tadarken, benimkinin hala elimde olduğunu hatırlıyorum.

Boşa gitmesine izin vermenin anlamı yok.

Kaygan parmaklarımı kalçalarının arasına kaydırıyorum, daha sonra içine gireceğimi söylediğim deliği nazikçe yokluyorum.

Kısa bir süre sertleşir, sonra gevşer. "Ne yapıyorsun?"

"Hazırlanıyorum. Ben... oh, lanet olsun." Elimini geri çekiyorum, orgazm sonrası sersemlikten 0,2 saniye içinde yüksek alarm durumuna geçiyorum. "Üzgünüm. İçine hiç girmedim, yemin ederim."

yemin ederim. Ve ben temizim. Denver'dan sonra test yaptırdım ve senden sonra kimseyle birlikte olmadım."

"Leanbh," diyor yatıştırıcı bir sesle. "Onun için endişelenmiyorum. Yorgun görünmen beni endişelendiriyor."

"Sadece mutluluktan, yorgunluktan değil. Bak, şimdiden toparlanmaya çalışıyorum." Gözlerimi takip ederek kasıklarına bakar, orada penisim tam olarak toparlanmamıştır, ama ellerimin az önce nerede olduğunu merak etmektedir.

Kier bana zayıf bir gülümseme attı. "Yetişmem biraz zaman alacak. Benimle olunca böyle olur."

Sanırım bu da yaşla ilgili bir espriydi - sanki daha fazla iyileşme süresi onun aleyhine bir işaretmiş gibi - ama ben endişelenmiyorum. "Bu sadece ön sevişmeye daha fazla zaman bırakır. Beni kaldır da kanepeyi deneyelim."

İşlerin eskisi kadar büyüülü olmayacağından endişelendiğime inanamıyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

Kier

Benden on yaş küçük bir erkek arkadaşımın olması hem canlandırıcı hem de iç karartıcı.

Bir yandan, benim yardımım olmadan boşaldı, tabii ağzına aldığım penisi saymazsak, ve bu beni bir rock yıldızı yapmazsa, ne yapar bilmiyorum. Ama diğer yandan, o zaten sertleşmiş durumda, ben ise yarı sertim.

En azından, benim bir tur daha atmam için gereken ekstra süre onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Hatta bundan hoşlanıyor bile olabilir, çünkü o süreyi benim vücudumun her santimini iyice keşfederek, nelerden hoşlandığımı kataloglamak için harcıyor. Ve ben onun yaptığı her şeyi seviyorum. Her şeyi. Sadece vücudum bunu istediğim kadar çabuk ifade etmeme yardımcı olmuyor.

Yine de şikayet etmiyor ve bunun için minnettarım. Onsuz bir hayat düşünemediğim için minnettarım, nokta.

Onun yalanını aramıza sokmasına neredeyse izin verecektim. Kızmaya hakkım olduğunu biliyorum, ama bunu kötü idare ettim, tüm suçu ona yükledim, oysa o sadece benim zihnimi okumaya çalışan başka bir hayran olsaydı, ne kadar yakışıklı olursa olsun, ona hiç zaman ayırmazdım. Tanrıya şükür, Denver'da aramızda açılan duygusal kapıyı kilitlemek yerine, fikrimi değiştirip bu hatayı düzeltmem için bana zaman tanıdı.

Şu anda başka hiçbir yerde olmak istemem, burada, oturma odamda, çıplak Aiden'in üzerinde çıplak otururken, ellerim onun vücudunda dolaşıyor.

"Neden en sevdiğin renk mavi?" Ellerim onun köprücük kemiği boyunca kayıyor. "Gözlerini gördün mü?"

O gözler onun gözlerini bulduğunda kaşlarımı kaldırıyorum. "Tamam, başka bir şekilde sorayım. Mavi *ne* zamandır en sevdiğin renk?"

"Yıllardır. Ama sen gelmeden önce sadece maviydi, şimdi ise çok özel bir mavi tonu. Ya da tonları. Safir ve kobalt arasında bir yerde, tıpkı senin gözlerinin farklı ışıktaki değişmesi gibi. Senin en sevdiğin renk neden yeşil?"

"İrlanda. Orası o kadar yeşil ki... nefesini kesiyor."

"Beni bir ara götürür müsün?"

"Tabii ki. Sen beni Japon penis festivaline götürürsen." Onun meme uçlarından birini hafifçe çimdikledim, bu da onun penisinin benimkinin yanında seğirmesine neden oldu.

Merhaba, bunu seviyor gibiyiz.

"Hiç gitmedim bile. Sadece eğlenceli olacağını düşündüm." Aiden'ın yanakları hoş bir pembeye dönüyor ve bu da en sevdiğim rengi yeniden gözden geçirmem gerektiğini düşündürüyor.

"Eğlenceli görünüyor. Seninle her yere gitmek eğlenceli görünüyor." Öne eğilip öpülesi dudaklarına dudaklarımla dokunduğumda, onun tekrar titrediğini hissettim. Bu sefer ben de titredim.

Aiden'ın baştan çıkarıcı gözleri, geri çekilirken beni takip etti, göğsümden aşağı kayarak yan yana duran penislerimize geldi. "Bu manzarayı gerçekten çok seviyorum." Dudaklarını ısırdı, tabii ki bu da beni tekrar titretmeye yetti.

Sonra bunu tekrar yaptı. Ve tekrar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bir teoriyi test ediyorum."

"Ve?" diye soruyorum.

"Dudaklarımı ısırdığımda seni tahrik ediyor." Kapalı göz kapaklarının altından bana bakar.

"Bu teori değil, gerçek."

"Şu ana kadar doğrulayamadığım bir gerçek." Dudaklarını ısırarak için o kadar çaba sarf ediyor ki, dişlerinin arasına sıkıştırmak zorunda kalıyor.

"Peki, o gücü akıllıca kullan da iş yerinde ereksiyon olmam."

Başını sallıyor ve bizim siklerimize uzanıyor, ikisini de eline alıyor ve tembelce okşuyor.

"Daha önce benim spermimin içine girmesinden endişelenmediğini söylediğini hatırlıyor musun?"

"Evet." Bana verdiği zevkten dolayı iç çekiyorum.

"Ciddi miydin?"

"Beni korunmadan sikmek mi

istiyorsun?" "Evet." Uzun

kirpiklerini kırıştırır.

"İstemeseydin kırılırdım."

"Gerçekten mi?" Kehribar rengi gözleri büyüdü.

"Leanbh, bir daha asla başka bir erkeği içime almaya niyetim yok. Orası senin zevkine, kullanımına, izini bırakmana ait. Senin içini doldurmak istediğim gibi, benim içimi de doldurmanı istiyorum, böylece kime ait olduğumuz konusunda hiçbir şüphe kalmaz."

"Tanrım, Maoin." Siklerimizi bırakıp, sikinin ne kadar şiştiğini bana gösterdi. "Yemin ederim, sadece sözlerinle beni boşaltabilirsin."

"Maoin?" O yine o dudağını ısırırken, *lanet olsun*, başımı yana eğiyorum.

"Bu İrlandaca '*benim*' anlamına gelmiyor mu?" Solmaya başlayan kızarıklık hemen geri geliyor.

geri. "Bunun mülkiyet anlamına geldiğini biliyorum ve sen açıkça benim mülkiyetim değilsin, ama sen zaten bebeği aldın ve bunun için süslü bir isim bulmuş olsan bile, birbirimize aynı şekilde hitap etmek aptalca geliyor. Bence bu da bebeği eliyor, çünkü ikisi çok benzer ve ikimizin de baba fetişi olduğunu sanmıyorum

—"

"Aiden." Dudaklarımı dudaklarına bastırarak sözünü kestim. "Bunu seviyorum."

"Öyle mi?" Yine ellerini penislerimizin üzerine koydu ve birbirine bastırdı.

"Evet, Leanbh. Seninki."

Onu tekrar öptüm, uzun, yavaş ve şefkatle, onun tadında kendimi kaybettim. Dokunuşunda. *Onda*. Yeterince doyamıyorum, bu tamamen yabancı ama istenmeyen bir duygu değil.

Yirmili yaşlarıma başında epey seks yaptığım için, yolculuktan çok varış noktasıyla ilgileniyordum. Öpüşmek çok zaman alıyordu ve belki de biraz fazla samimi bir şeydi, bu yüzden onları seksin zorunlu başlangıcı olarak kullanmak dışında, onlarla uğraşmıyordum. Ama Aiden'ı öpmek o kadar tatmin edici ki, durmak istemiyorum. Dudaklarım kızarmaya başladığında ve çenesi, günün sonunda yüzümde kaçınılmaz olarak ortaya çıkan sakallardan dolayı hafifçe pembeleştiğinde bile. Sanırım... takıntılıyım.

"Maoin?" Aiden, sonunda ayrıldığımızda tereddütle sordu.

"Evet, Leanbh?"

"Sanırım şimdi sana damga vurmam gerekiyor. Yağın nerede?"

Yanıdaki sehpayı karıştırarak, önceden oraya sakladığım şişeyi çıkarıyorum. Evdeki her köşeye koyduğum birkaç şişeden biri,

sadece ne olur ne olmaz diye.

Aiden penislerimizi bırakıp parmaklarını yağladı, sıvıyı ısıtmak için parmaklarını birbirine sürttü, sonra arkama uzanıp deliğimi yokladı.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, inanılmaz derecede gerginim ve daha hazır olmak için başından beri kendimi çalıştırmam gerekip gerekmediğini kısa bir süreliğine merak ediyorum. Ama Aiden olmadan kendimi tatmin etmenin boş bir duygu olacağını fark edince bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Üstelik vücudum, doldurulmanın nasıl bir şey olduğunu çabucak hatırlıyor ve ona nazik bir itmeyle giriş izni veriyor.

O beni doldururken boğazımdan hoş bir uğultu yükseliyor, aylardır uyarılmamış sinir uçları parmağıyla uyandırıldıkça ateşleniyor. Zevk dalgaları omurgamdan uzuvlarıma yayılırken, penisim daha da sertleşiyor, yaklaşan mutluluğun bir ipucu tabanında kıvrılıyor.

Parmağı daha derine inerken, vücudum onun dokunuşuyla ritmik bir şekilde hafifçe dalgalanır. Hafif hareket penislerimizi birbirine bastırır ve onun daha önce söylediği gibi, bu baş döndürücü bir manzardır. İki penisimiz birbirine sürtünür, ön sıvının izi penislerin başlarını parlatır ve Aiden'ın düz karın kasları bu hedonistik görüntünün arka planını oluşturur... Bu, müstehcen olduğu kadar erotiktir de.

Parmağının prostatıma ilk dokunuşu, beni memnuniyet ve ihtiyaç karışımıyla inlemeye başlattı. O kadar iyi hissettiriyor ki, ona bastırarak daha derine girmesini sağlamaya çalışıyorum. O hassas düğmeye baskı yapmayı artırmak için.

"O sesi rüyamda gördüm." Parmağını kıvrarak boğazımdan bir tane daha çıkarır. "Her gece. Asla unutmamak için zihnimde tekrar tekrar oynattım."

"Bir daha asla duyamayacağını düşündün," diye fısıldıyorum. "Evet," diye onaylıyor.

Öne eğilip dudaklarına fısıldıyorum. "O senin, tıpkı benim diğer her şeyim gibi. Onu duyacak tek kişi sensin."

Aiden, dudaklarımız tatlı, şefkatli bir öpücükle birleştiğinde titrek bir nefes alır. Bir parmak daha eklerken, birbirlerinin havasını paylaşarak birbirlerine yapışık kalırlar. Bu sefer, çıkardığı iniltiyi yutar.

Ekstra baskı muhteşem hissettiriyor, parmaklarının kaygan kayışı kalçalarımı biraz daha hızlı hareket etmeye teşvik ediyor. Biraz daha derine gir.

"Leanbh." Onun adı bir yalvarış, ama ne için yalvardığımı bilmiyorum. Bana verebileceğini bildiğim nirvanayı bulmak istediğim kadar, oraya varmak için zamanımı almak istiyorum. Vücudum izin verdiği sürece, şu anda yarattığı hislerin tadını çıkarmak istiyorum. Bu yüzden daha fazlasını istemiyorum, ama aynı şeyin daha fazlasını istiyor olabilirim.

Alnımı onun alnına dayayıp gözlerimi kapatıyorum, onun yakınlığını tadını çıkarıyorum. Vücudunun benim vücudumun altında olduğunu hissediyorum. Bu güzel adamın beni benim onu istediğim kadar istediğini hissediyorum.

"Neye ihtiyacın var Maoin?" Parmakları abartılı bir özenle ileri geri hareket ederken, ustaca prostatımı vuruyor ve vücudumda dalga dalga ecstasy hissi yaratıyor.

"Sadece seni."

"Ben seninim." Alnlarımız birbirine değdiğinde, Aiden'in kehribar rengi gözleri biraz bulanıklaşıyor, ama bakışlarının yoğunluğu sanki netmiş gibi aynı derecede güçlü.

Bu, sonsuzluğun başlangıcı.

Doğru, birlikte geleceğimizi konuştuk, bunu gerçekleştirmek için planlar yaptık, ama şimdiye kadar bunlar sadece laftı. Bu an, bunu gerçeğe dönüştürüyor. O rüyanın teyidi.

O kadar genç birine aşık olmanın delilik olup olmadığını, çok hızlı ilerleyip ilerlemediğimizi, onun için gerçekten her şeyi riske atıp atmayacağımı kendime sorduğum onca zaman... Hepsi yok oldu. Bunların önemi yok, çünkü kalbimde bizim birbirimize ait olduğumuzu biliyorum.

Aiden genç olabilir, ama diğer her açıdan benimle eşit. Ve gençliği, iş düşüncelerimi tamamen kapladığında uzun zamandır unuttuğum bir canlılığı hayatıma getiriyor. Birlikte, birbirimize eğlenmeyi hatırlatarak tutkularımızın peşinden gidebileceğiz. Mutlu olmayı.

Olağandışı bir çift olabiliriz, ama birbirimiz için yaratılmışız. Bundan hiç şüphem yok.

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirip, "Beni işaretle, Leanbh," diye fısıldıyorum, sonra dilimi içine daldırıyorum.

O parmaklarını çekince, ağızımdan iniltiyle homurtu arasında bir ses çıkar. Elini yanımdaki yastığa vurarak titreştirir ve elime sıkacağı kayganlaştırıcıyı arar. "Beni hazırla."

Ellerim titriyor, sıvıyı sıkarken, gerginlikten değil, heyecandan da değil. Onun isteğinde çok samimi bir şey var, zaten duygusal olan bu ana başka bir derinlik katıyor. Biliyorum, bu aptalca - onun penisini kayganlaştırmaktan bahsediyoruz - ama sanki bana vücudunun kontrolünü veriyor gibi hissediyorum, bir tür altta olanın üstte olduğu senaryo gibi, ve bu bana bizim bağımızı ve birbirimize olan güvenimizi gösteriyor.

Ellerimi ovuşturarak kayganlaştırıcıyı ısıttıktan sonra, Aiden'in penisini sağ elimle tutup tabandan ucuna doğru sürüklerim ve hemen sol elimle aynı hareketi tekrarlarım. Her iki elimle de penisini tekrar tekrar okşayarak, onun içime girmesine yardımcı olacak sıvıyla kaplarım.

Başını kanepenin arkasına dayayan Aiden, ben onu okşarken gözlerini kapatıyor, sanki dokunuşumun zevkine kapılmış gibi. Ellerimin, sadece şefkatli bir özen ve bir parça şehvetle onun penisini okşammasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

"Bunu özlemişim," diyor yumuşak bir sesle. "Ellerin üzerimde, beni güzel hissettiriyor."

"Sen güzelsin, Leanbh." Başparmağımla onun tepesini okşuyorum. "Aslında muhteşemsin, pembe meme uçlarına uyan pembe yanaklarınla." Ben birini nazıkçe çimdiklediğimde nefesini içeri çekiyor, sonra penisini yağlamaya devam ediyorum.

"Bana böyle dokunduğunda sana inanıyorum."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, onu öpmekten başka, bu yüzden ağzımı onun ağzına yaklaştırırken onu girişime hizalıyorum. Dudaklarımız zar zor birleşiyor, şehvetle havada asılı kalıyor, ben onun uzunluğuna batarken ikimiz de birleşirken inliyoruz.

Uyum mükemmeldi — Aiden'in güzel, kalın bir penisi vardı — ve uzun bir süre öylece oturduk, birleşmiş halde, vücutlarımızın uyum sağlamasını beklerken nefesimizi paylaştık.

İlk baskı, gelme isteğine karşı koymamıza gerek kalmayacak kadar azaldığında, Aiden o zengin karamel rengi gözleriyle bana bakar ve "Sikimi sık, Maoin. Seni iyi hissettirecek şekilde kullan." der.

Zaten iyi hissediyorum, ama onun sözlerini ciddiye alarak, dik oturup bacaklarımı biraz daha açıyorum, böylece bedenlerimizin izin verdiği kadar derine alabiliyorum. Bu hafif ayarlama, onun penisinin neredeyse hiç çaba harcamadan prostatıma sürtünmesini sağlıyor. Onun penisi üzerinde zıplamama gerek yok, sadece onun uzunluğu üzerinde sürtünerek göz kapaklarımın arkasında havai fişekler görebiliyorum.

Gözlerimizi birbirine kilitleyip, hiç hareket etmiyormuşum gibi hafifçe kalçalarımı sallıyorum, ama bu ince hareket ikimizi de ecstasy içinde inlemeye başlıyor. Sonra Aiden'in dudaklarının mırıldanıyormuş gibi hareket ettiğini fark ediyorum, ama ses çıkmıyor.

"Sayıyor musun?" diye soruyorum.

"Çok erken boşalmamamı garanti etmenin tek yolu bu. Gülme," diyor, yüzümde beliren gülümsemeyi fark edince. "Kıçın... Ve neredeyse hiç hareket etmemenize rağmen karın kaslarınızın gerginliği..."

Aynı zamanda penisin çok büyük, sert ve muhteşem ve... Sanırım bu benim yeni favori pozisyonum."

Onu daha derine alabilmek için pelvisimi döndürürken aynı anda aşağı doğru itmeye çalışıyorum ve bir kez daha ikimiz de coşkuyla inliyoruz. Aiden benim sikime uzanıyor ve ben onun sikini nazıkçe sürtünürken o da yavaşça okşuyor.

"Vay canına, böyle çok seksisin." Parmakları vücudumu okşuyor.

"Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum."

"Benim solgun, masum yüzüm seksi değil. Senin karanlık, gizemli görünüşün gibi değil."

"Soluk, masum yüzün melek gibi görünüyor." Eli benim şaftımda dururken gözleri büyüdü ve ben sözümü bitirirken utangaç bir gülümsemeyi zorla bastırdım. "Seni yozlaştırmak istiyorum, ama sen zaten yozlaşmışsın, değil mi?" Ben onun meme uçlarından birini parmağımla okşarken o tısladı.

"Beni yozlaşmış mı buluyorsun?"

"Senin sikinde kendimi sikmem senin fikrindi." Bilmiş bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum.

"Doğru. Bu kadar yavaş olacağını beklemiyordum." Başparmağı penisimin başını okşadı.

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Bayılıyorum. Ama o kadar uzun zaman oldu ki, beni sertçe sikmeni bekliyordum. Bu farklı bir tür işkence." Eli penisimin üzerinde kayıyor.

"Nasıl yani?"

"Sert ve hızlı olunca nefesimi tutup kendimi tutmam gerekiyor. Ama yavaş olunca ne olacağı belli olmuyor. Son derece erotik, ama zevk birdenbire doruğa çıkıyor." Ben pelvisimi döndürdüğümde dişlerini sıkıyor ve ben gururlu bir gülümsemeyi zorla bastırıyorum.

"Bana kendimi iyi hissetmemi söylemiştin."

"Biliyorum," diye dişlerini sıkarak yağlayıcıya uzanır, parmaklarına bolca damlatır ve tekrar penisimin gövdesine koymadan önce parmaklarını birbirine sürter. "Ve bunu seviyorum. Çok fazla."

Kaygan parmakları boynum boyunca yukarı aşağı hareket ediyor, hafif bir dokunuşla kendimi kalçalarımı öne doğru eğerek onu takip ederken buluyorum.

Küçük bir alay.

Onun eline sikimi sokma dürtüsüyle mücadele ediyorum, bunun yerine onu sertçe sikmek kadar etkili görünen rafine hareketlere konsantre oluyorum. Bu sırada parmakları sikime tarif edilemez şeyler yapıyor. Onu okşuyor, üzerinde daireler çiziyor, ara sıra iyice pompalıyor. Prostatıma uyguladığı

Prostatıma uygulanan sürekli baskı ile birlikte, henüz ulaşmak istemediğim bir uçuruma hızla tırmanıyorum, ki bu, şimdiye kadar yaşadığım en tembel, en sade seks olduğunu düşünürsek akıl almaz bir şey.

Ama sanırım bu beni hiç olmadığım kadar sertleştiriyor. Birbirimize dokunmak, acele etmeden birbirimizi okşamak, kasıklarım da gerginliği giderek artırıyor, bu yüzden bitişe ulaşmaya çalışmasam da, oraya varabilirim.

"Leanbh," diye inliyorum, o sihirli parmaklar benim uzunluğumu okşarken. Bir kez daha, daha fazlasını mı yoksa aynı şeyin devamını mı istediğimi bilmiyorum, sadece bu kadar mutlu bir durumda sessiz kalamıyorum.

"Ne istiyorsun?"

Bunu sormasını seviyorum. Vermeye bu kadar istekli olmasını seviyorum. Keşke ne istediğimi bilseydim.

"Sikim seni mutlu ediyor mu Maoin?" diye soruyor.

"Evet."

"Seninkini de iyi hissettirmemi ister misin?" Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, istediğim şeyin bu olduğunu anlıyorum. Şu anda, doymuşum ama aynı zamanda eksik hissediyorum, o da bunu benden önce hissetmiş gibi görünüyor.

Tanrım, bu adamı seviyorum.

"Evet, Leanbh. Buna ihtiyacım var."

Aiden sikimi yumrukluyor, sıkı tutuşuyla bizi gerçekten bir yapan döngüyü tamamlıyor ve ben şimdiye kadar çıkardığım en şehvetli iniltiyi çıkarıyorum.

Penisimdeki sürtünme anında hareket etmemi tetikliyor ve kalçalarım uyarı vermeden öne doğru itiyor, her itişte penisim onun yumruğuna saplanıyor ve ben onun uzunluğunu sıkıca kavriyorum.

"Tanrım. Siktir." Aiden'in başı yastığa çarparak, pelvisi yukarı doğru sıçrayarak benim dar kanalımın sınırlarını kovalıyor.

Sol elinin parmaklarını benimkilerle birleştirirken, sağ eli benim penisi sıkıca kavradı, daha önce oraya sürdüğü kayganlaştırıcı, onun yumruğunu pervasızca sikkemi mümkün kıldı.

"Beni senin yap Leanbh," diye bağıyorum, onun eline vurarak, onun penisini sıkıca kavrayarak.

Son iznimle, ya da emrimle, Aiden patlar, sıcak boşalması beni o kadar hızlı ve sert doldurur ki vücudum onu tutamaz ve testislerimin üzerine ve uyluklarımın aşağısına dökülür. Bu zihinsel görüntü beni de boşaltır ve ben de ona katılırım, içimde derinlere gömülü olan uzunluğu etrafında titrerken, sperm iplikleri onun pürüzsüz, güzel göğsünü boyar.

Artçı sarsıntılar anında ve şiddetli, muhtemelen saniyeler sürmesine rağmen dakikalar gibi hissedilen bir süre boyunca içimizi sarar. Her ne olursa olsun, doymuş bedenlerimiz, Aiden'ın bizi boyuna kaydırarak kramp girmiş uzuvlarımızı ayırmadan esnetmemizi sağlamak için yaptığı cesur girişim dışında hareket edemeyecek kadar yorgundur.

"Kalbim göğsümden çıkmaya çalışırken hissedebiliyor musun?" diye soruyor, tıpkı ilk seferinde yaptığı gibi.

"Benimkini hissedebiliyor musun?"

"Sanki senkronize çalışıyorlar gibi." Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum ve ben de gülümsüyorum.

"Öyle."

"Gerçekten öyle mi, yoksa ben mi duygusal davranıyorum?"

Başımı göğsünden kaldırıp ona tatlı, nazık bir öpücük veriyorum. "Bence gerçekten senkronize, Leanbh. Tıpkı bizimle ilgili her şey gibi."

Hızlı bir duş ve fazla pişmiş bir akşam yemeğinden sonra, yakışıklı erkeğim kollarımda uykuya dalıyor, tam da her zaman olmasını istediğim yerde. Bu sefer, ertesi sabah hala yatağымda. Ağzında benim sikim.

Yirmi İkinci Bölüm

Aiden

"Sen odamdan gizlice çıktığında kaçırdığım şey bu muydu?" Kier nihayet uyandığında boğuk bir sesle sorar.

Odanın içinde yankılanan bir sesle onun penisini ağzımdan çıkarırım.
"Söylemesi zor. Muhtemelen yapmak isterdim ama çok gergin olurdum."
Tekrar dalarım.

"Her zaman azgın uyanır mısın?" Emmeye devam ederken başımı sallarım.

"Beni becermek mi istiyorsun? Öyleyse, başlasan iyi olur."
Tekrar başımı sallıyorum.

"Konuşmayı kesmemi mi istiyorsun?" Başımı sallıyorum.

Sadece bir dakika daha sürer - onu en iyi şekilde uyandırmak için birkaç dakikadır ona oral seks yapıyorum - ve o boğazıma boşalır. O boşaldığında vücuduna tırmanırım, kendime birkaç kez kuvvetli bir şekilde pompalarım ve göğsüne boşalırım.

Oral seks yapmanın bu kadar tahrik edici olabileceğini kim bilebilirdi?

"Hemen dönerim." Yatağın üzerinden atlayıp bir havlu alıp onu temizlerim, nemli havluyu yere düşürürken, Aiden battaniyesi gibi onun üzerine uzanırım.
"Günaydın." Dudaklarına küçük bir öpücük kondururum.

"Evet, öyle."

"Alarmımı begeneceğini umuyordum."

"Bu sabahı güzel yapan bu değil. Acıtmadı," diye ekler aceleyle. "Sadece burada olman yeter."

Beni sevdiğini zaten söylemişti ama hala beni bayılttıran şeyler söylüyor.

"Bugün ne yapalım?" Kaşlarını oynatıyorum.

"Giyin." Popomu okşadı, ama beni kendinden uzaklaştırmak yerine elini orada bıraktı.

"Gerçekten mi?" Burnumu kırıstırıyorum. "Hiç kıyafet getirmedim."

"Hafta sonu için buradasın ve kıyafet getirmedin mi?" Kier kaşlarını kaldırarak burnunun ucuyla bana bakar, azarlamıyor ama şu anda benden ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyor.

"Hafta sonu boyunca çıplak olacağımızı düşünmüştüm." Gece çantamın olmadığını savunuyorum. "Gerçekten kıyafete ihtiyacımız var mı?"

"Evet. Onlar olmadan benden ellerini çekemeyeceğini hissediyorum."

"Elini kıcıma koyan adam böyle diyor. Ayrıca, ellerimin üzerinde olmasını sevdiğini sanıyordum?"

"Ellerinin beni okşamasına bayılıyorum, ama penisimin ara sıra dinlenmeye ihtiyacı var." Arkamı hafifçe sıkıyor. "Boylarımız hemen hemen aynı, sana benimkinden bir tane vereceğim."

Beş dakika sonra, beyaz tişört ve lacivert eşofman giydikten sonra, Kier kahve yaparken masada oturuyorum ve onun kendi alanında olduğu zamanki kedi gibi zarafetiyle hareket etmesini izliyorum. Sahnede dersler veriyor, laboratuvarıda koşturuyor... *Onun alanı her yer olmalı.* Ama ben kendi özel gösterimi seviyorum.

"Mezun olduktan sonra iş hayatına atılacağını ailene söyledin mi?" diye sordu kahveyi dökerken.

"Hayır."

"Onlara benden bahsettin mi?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Hayır.

Ama Conor'a söyledim." *Eşofman ve tişört giyen Kier Caldwell kesinlikle günahkar. O eşofmanın kıcını nasıl sardığına bak.*

"Kim?"

"Kayınbiraderim." *O kalçaları ayırıp yüzümü içine gömmek istiyorum.*

"Demek erkek arkadaşımın adı buradan geliyor." Kıkırdar. "Merak ediyordum."

"Hangi erkek arkadaş?" *Erkek arkadaş mı?*

"Kıcıımı süzmeyi bırak. Daniel'ın bana mesaj atmasını engellemek için bana verdiğin erkek arkadaş."

"Çok güzel bir kış. Ve işe yaradı, değil mi? Artık telefonunun çaldığını neredeyse hiç duymuyorum."

"Evet, artık eskisi kadar mesaj atmıyor. Conor'ın nasıl olduğunu ve ne zaman tanışabileceğini soruyor."

"Ayrılabilirsin." Masaya koyduğu kruvasanlardan birini alırken omuzlarımı kayıtsızca kaldırıyorum. "Daniel'a mesafenin çok fazla olduğunu, ama üzgün olduğunu ve başka bir şeye hazır olmadığını söyle."

"Bir yalan yeter, bence." Bir fincan doldurup bana uzattı ama ben başımı salladım, o da fincanı kaldırıp yanıma oturdu. "Demek kayınbiraderine benden bahsettin ama ailene söylemedin."

"Sen ailene benden bahsettin mi?"

Kier, kahveyi ağzına bir santim kala durdurur. "Hayır." "Neden?"

"Onlara on yaş daha genç bir erkekle çıktığımı söyledüğimde, benim öğretim görevlisi olduğum üniversitede öğrenci olmasan daha iyi olur diye düşündüm."

"Aynı."

"Neden Conor'a söyledin?"

"O ders vermiyor. Yani, veriyor ama çok fazla değil. Ayrıca, durumu anlıyor. O ve kız kardeşim tanışıp bir yıl içinde evlendiler, bu yüzden benim ailemin onlara karşı olduğu gibi paniğe kapılmıyor."

"Conor ne dedi?" Kier kahvesinden bir yudum aldı.

"Adam kabul etti."

"Cidden mi?" Kier bir kruvasan alır. Ben sadece omuz silkerim.

"Her zaman film replikleriyle mi konuşur?"

"Alıntı uygunsu." Bir ısırık alıyorum.

"Benim dönemimdeki filmleri bu kadar iyi bilmen şaşırtıcı değil."

"Conor aslında bir mühendis, birçok yönden süreç odaklı biri, ama aptalca bir tarafı ve altın gibi bir kalbi var." Pastadan bir parça daha koparıp düşünceli bir şekilde çiğniyorum ve ekliyorum. "Seninle ne zaman tanışabileceğini sordu."

"Ona ne dedin?"

"Mezuniyette. Sanırım sen de orada olacaksın." Neden nefesimi tuttuğumu bilmiyorum - Kier veya birlikte geçireceğimiz gelecek hakkında hiçbir şüphem yok - sanırım sadece kötü bir şey olmasını bekleme alışkanlığım var.

Önce Bennet başka birini seçti, sonra Kier'i bulduk ve veda etmemiz gerektiğini anladık, ardından onu tekrar bulduk ama Kier'in üniversitede çalışmasıyla bir çatışma yaşandı. Bunlar geçmişte kalsa da, işlerin resmiyet kazanmasına birkaç ay varken, gerçekten sonsuza kadar mutlu yaşayacağımıza inanmak zor.

"Öyle olmak isterim." "Bu bir evet değil."

Kier masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Mezuniyete gelirim, senin akıl hocan olarak değil, erkek arkadaşın olarak orada olmak isterim."

"Ben de öyle istiyorum."

"Emin misin?" Başparmağıyla parmak eklemlerimin arkasını okşadı. "Çünkü erkek arkadaşın olarak orada olmak bazılarının kaşlarını çatmasına neden olacak."

"Kendi şirketimizi kurduğumuz için bu şaşkınlıkları görmezden gelmeyecek miyiz?"

"Evet ve hayır. İnsanlara benim tavsiyemi sorgulama fırsatı vermiyoruz çünkü ben tavsiye mektubu yazmayacağım. Ama bu dedikoduları durdurmayacak ve çoğu, sana o kadar aşık olduğum için mantıklı düşünemediğim konusunda olacak."

"Seni gerçekten tanıyan herkesin bunun böyle olmadığını bildiğini söylediğini sanıyordum. Ve benimle tanıştıklarında anlayacaklarını."

"Bu doğru, ama beni gerçekten tanımayan insanlar konuşacak. İnsanların seninle çalışmaya başladıklarında senin parlaklığını göreceklerinden eminim, ama bu gerçekleşene kadar, neden işimi bırakıp seninle bir şirket kurduğumu sorgulayabilirler."

Midem rahatsız edici bir şekilde ters dönüyor. "Bunu bana neden söylüyorsun?" "Böylece insanların neyi ne zaman bilmesini istediğine karar verebilirsin. Ben

Yeterince tanınmış biriyim, bu yüzden alışılmadık bir kararım insanlara garip gelebilir ve çabucak unutulur. Sen ise bu damgayla biraz daha uzun süre yaşamak zorunda kalabilirsin. Bunu önlemek için elimden geleni yapacağım, ama bu olasılığa hazırlıklı olmanı istiyorum. Bu yüzden mezuniyete gelip gelmeyeceğime senin karar vermen gerekiyor."

Başımı sallamaya başlıyorum. "Gerekenden daha fazla saklanmamızı istemiyorum."

"Ben de istemiyorum, Leanbh. Ama aceleci bir karar vermeni istemiyorum. Ne olursa olsun, ben senin geleceğinin bir parçası olacağım, bu yüzden, olası bir incelemeyi önlemek için kamuoyuna açıklamadan önce kendini bu alanda kanıtlamak için zamana ihtiyacın varsa, benim için sorun yok. Mezuniyet törenini atlayıp

ve sonra ailenle tanışırım. Düşün, tamam mı?" Elimi sıkıyor.

İlk içgüdüm, ne olursa olsun onun orada olmasını istediğimi söylemek, ama bir yanımda onun ne demek istediğini anlıyor. Sınıfımın en iyi öğrencisi olarak ün kazanmak için çok uğraştım ve bunu Kier gelmeden önce başarmış olsam da, en ufak bir skandal bile olsa insanlar bunu unutacaktır. Bu okulda bir yıl boyunca birlikte okuduğumuz için, ilişkimizden fayda sağlamadığımı kanıtlasak bile, akıllarına müstehcen senaryolar gelecektir.

"Tamam." Başımı sallıyorum. "Düşüneceğim."

"Peki, bu hafta sonu neredeydin?" Damien, pazar gecesi eve geldiğimde masumiyet numarası yapma cüretini gösteriyor.

"Eminim sen de tahmin edebilirsin." Kendime bir meşguliyet bulmak için buzdolabına gidip bir Gatorade alıyorum.

"Anlayabilirim, ama sen söylersen çok daha tatmin edici olur. Gizli erkek arkadaşından gizli erkek arkadaşına, sırlarını paylaşabilirsin."

"Benim ilişkiyi ilham kaynağı olarak kullanmadan kendi başına yeterince seks yapmıyor musun?"

"Demek yine seks yapıyorsun. Aferin sana."

"Bennet'in yatak odası dışında seks yapmama kuralı seks hakkında konuşmaya da geçerli mi? Değilse, geçerli olmalı. Bu arada o nerede?" Beni bu sorgulamadan kurtarabilir mi diye görmek için oturma odasına bakmaya çalışıyorum.

"Ona yaptığım oral seksin etkisinden uyuyor." Bennet ağzına yapışkan bir karışım tıktırıyor. *Hile günü olmalı.*

"Kim oral seksin etkisinden uyuyor?" diye soruyor Jagger. "Bennet," diyor Damien.

"Oh, ben Aiden'in erkek arkadaşından bahsettiğimizi sanmıştım. Onunla ne zaman tanışacağız?"

"Söyledin mi?" Damien'i suçluyorum, yüzümün solduğunu hissediyorum.

"Adil olmak gerekirse, sırrının evde kalacağını söyledik, Bennet ve bana değil. Ama hayır, söylemedim."

"Erkek olduğunu nereden biliyorsun?" diye Jagger'a soruyorum.

"Hiç burada değilsin ve o kadar çok çalışamazsın." Omuz silkiyor ve benden Gatorade'i alıyor.

"Hey," diye itiraz ettim, aslında istemediğim halde.

"Mavi, Cam'in en sevdiği tadı ve ben ona içecek almam gerekiyordu, sonra..."

"Sakın söyleme," diye onu durdurmaya çalışıyorum, çünkü bu cümlelerin sonunda *onun yüzünün* ne hale geleceğini biliyorum.

Jagger omuz silkiyor. "Peki, adam kim ve ne zaman tanışacağız?"

Damien bana yalvarırcasına bakar ve ben *devam etmesini işaret etmek* için elimi sallarım.

"Aiden geçen yıl çok seksi bir bilim adamıyla tanıştı ve onunla birlikte oldu, şimdi o adam burada öğretmen. *Onun* öğretmeni değil, ama bir nevi birlikte çalışıyorlar, bu yüzden mezuniyete kadar bu çok gizli tutuluyor."

Bu... aslında gerçekten iyi bir açıklamaydı.

Jagger'ın gözleri beni değerlendirircesine geziyor. "Bende bu yetenek olduğunu bilmiyordum. *Güzel.*"

"Ne yeteneği?"

"Yaşlı bir adamı baştan çıkarmak. Ne kadar yaşlıdan bahsediyoruz?"

"On yıl," diye mırıldandım.

"Ona baba mı diyorsun?" diye sordu Jagger.

"İğrenç, hayır," diye cevap veriyorum. Damien, "*Ben de tam bunu soracaktım,*" diyor ve Jagger'la yumruklarını çarpıştırıyor.

"Ben yaşlı bir adama baba derim," diyor Damien.

"Fazla bilgi," diyorum ona, ama o umursamadan omuz silkiyor. Görünüşe göre, filtre eksikliği sınır tanımıyor.

"Önemli konulara geri dönelim. Onunla ne zaman tanışacağız?" diye sorar Jagger.

"Tanışmayacaksınız. Mezuniyetten sonraya kadar. Teknik olarak kurallara aykırı olmasa da öyle görünebilir, bu yüzden hiçbir şey söylemiyoruz."

"O zaman sütü bedavaya veriyorsunuz." Jagger başını sallar. "Ben... ne?"

"Bu, bağlılık olmadan sevişmek anlamına geliyor," Damien pek yardımcı olmayan bir şekilde açıklıyor.

"Ne demek olduğunu biliyorum, neden böyle söylüyorsun?" diye Jagger'a soruyorum.

"YouTube'daki bir twink, insanlar ona buluşmak için mesaj attığında böyle diyor."

"YouTube'da twink izliyor musun?" Jagger ve twinkler... bu hiç mantıklı gelmiyor.

"Bir sürü takipçisi var, ben de fikir arıyordum. Ayrıca çok komik."

Jagger, ürünleri hakkında videolar yayınlaması karşılığında onu sponsorlayan birkaç şirketten oldukça fazla NIL parası alıyor, bu yüzden diğer başarılı influencer'lardan ipuçları araması mantıklı. Yine de, yanılıyor.

"Ben hiçbir şeyi bedavaya vermiyorum. Kier ve ben, mezun olduktan sonra birlikte çalışacağımız bir şirket kuruyoruz."

Jagger onaylayarak ıslık çalar. "Akıllıca. Onu kendine bağla. Bu..." Jagger elindeki içkiye bakar. "Gitmem gerek."

Damien, "On dolara bahse girerim, Cam'i yukarıda bağlamıştır," derken, o merdivenlere doğru koşar.

"Kaybedeceğim bir bahse girmeyeceğim."

O bunu bekliyormuş gibi başını sallar. "Peki, dedikoduları yayma konusunda ne karar verdik?" "Bence sen ve Bennet rakipken ve konuşmalarımızın çoğu onunla nasıl geçineceğimizle ilgiliyken daha çok hoşuma gidiyordu," diye mırıldanırım. "Sadece bu konuda utangaç olmana gerek olmadığını söylüyorum."

konusmalarımızın onunla nasıl geçineceğimizle ilgili olduğu zamanları daha çok seviyordum," diye mırıldanıyorum.

"Sadece bu konuda utangaç olmana gerek olmadığını söylüyorum."

"Utangaç değilim, ben... Tamam, peki. Bildiğin gibi tüm hafta sonu Kier'deydim, ama aramızda olanlar sadece bize ait. Bu... bizim."

"Haklısın," diye kabul eder Damien. "COC'umu görmek ister misin? Bennet seks sonrası bayıldıktan sonra oynuyorum, bu yüzden bir sürü mücevherim var." Cevabımı tahmin ederek telefonuna uzanır.

"Evet, Damien. Klanını göster bana."

O çok zor bir adam, ama Bennet için mükemmel. Birbirlerini buldukları için mutluyum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kier

MART

"Sırada ne var?" Aiden, ben tavuğu kızartırken, bir kasede doğranmış domates, zeytinyağı ve bir sürü baharatı karıştırırken bana soruyor.

Yeni başlayanlar için en kolay 24 tariften biri olan tavuk bruschetta yapmaya çalışıyoruz, böylece her zaman dışarıdan sipariş vermek veya hazır yemek kitlerinden yemek yemek zorunda kalmayız. Bunun hazır yemek kitlerinden daha iyi olup olmayacağına henüz karar veremedik. Malzemeleri marketten almak yerine kapıma gelmesini tercih ederim, ama şimdilik kokusu güzel.

Tarifi kontrol ediyorum. "Tavuğun üzerine sosu kaşıkla dökün, üzerine parmesan peyniri serpin ve iç sıcaklığı 165 dereceye ulaşana kadar pişirin."

"Bu fena değil," diyor Aiden, tavuğu domates sosuyla kaplarken. "Yemek yapmayı öğrenmemiz gerektiğini söylediğinde biraz endişelenmişim, ama bu hiç de fena değil. Ev annesinin yaptığı kadar zor değil."

"Ev annesi mi?"

"Evet, kardeşlik için yemek yapan kadın. Onlarca kişiye yemek yapıyor ve işini bitirdiğinde mutfak her zaman savaş alanı gibi oluyor." Başını çevirip yaptığımız hasarı kontrol ediyor, ama çok fazla bir şey yok. "Neredeyse hiçbir şey dökmedik."

"Üç çiftle birlikte yaşadığını sanıyordum?"

"Öyle, ama çoğu akşam yemeğimi kardeşlik evinde yiyorum. Kendime yemek pişirmekten daha kolay. Ayrıca, oda arkadaşlarımdan hepsi sporcu, bu yüzden diyetlerine çok dikkat ediyorlar ve ben yemeğimin lezzetli olmasını seviyorum."

"Bir kardeşlik kulübüne üye olduğumu bana hiç söylememiştin." Peyniri kızartmak için tarifte yazdığı gibi tavayı ızgaranın altına koydum.

Aiden dalgın dalgın başını salladı. "Birinci sınıfta katıldım. Babam da üyeydi ve benim de onun izinden gitmemi istiyordu. Bennet de aynıydı. Böyle tanıştık. İkimiz de ilgilenmiyorduk ama babalarımızı gururlandırmak zorunda hissediyorduk. Sonunda beklediğimden çok daha iyi bir deneyim oldu."

"Nasıl yani?"

"Birincisi, eşcinsel bir inekle sorunları yok. İyi partiler veriyorlar ve evin annesi bize çok iyi yemekler yapıyor."

Tavayı çıkarıp Aiden'in bana uzattığı tabaklara bir parça tavuk koyuyorum. "En son ne zaman bu partilerden birine gittin?"

Aiden omuz silkiyor ve tabakları masaya götürüyor, ben de şarabı alıyorum. "Sonbahar döneminin başında olabilir mi?"

Başlangıcı... Bu yaklaşık altı ay önce. Son sınıfta ve hayatının tadını çıkarmak yerine, yaşlı erkek arkadaşıyla evcilik oynuyor.

"Leanbh, benimle takılmak için arkadaşlarıyla partilere gitmemelisin."

"Onları kaçırdığımı hissetmiyorum." Yemeğini kesiyor. "Ve yanlış bir fikre kapılmadan önce, bunun seninle bir ilgisi yok. Sen ortaya çıkmadan neredeyse bir yıl önce ucuz bira ve gürültülü müzikten bıkmıştım. Ayrıca, akşam yemeği için uğradığımda birçok arkadaşımı görüyorum, yani saklanmıyorum."

"Peki ya oda arkadaşların? Onlarla ne zaman takılıyorsun?"

"İki gün önce hep birlikte Liam'ın lakros maçını izlemeye gittik." Ağzına bir lokma atıyor ve *mmm* diyor. "Bu gerçekten çok lezzetli."

Ben de bir ısırık alıyorum, gerçekten fena değil, ama tüm vaktini benimle geçirerek kaçırdıklarından endişelendiğim için başarıyı tam olarak tadını çıkaramıyorum.

"Ne olursa olsun burada olacağım dediğimi hatırlıyor musun?" Bana merakla bakıyor ama en azından başını sallıyor, ben de devam ediyorum. "Birlikte akşam yemeği hazırlamak ve geceleri kanepede vakit geçirmek için önümüzde koca bir hayat var. Okulda kurduğün hayatın tadını çıkarmak için sadece birkaç ayın kaldı. Hayatının geri kalanını erken başlatmak için bu fırsatı kaçıрма."

"Üniversitenin son yılında ne yaptın?" Bir lokma daha çiğniyor. "Ders çalıştım. Çok içtim. Gereğinden fazla seks yaptım ve sadece

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum, çok fazla içki içme kısmı hariç." Şarabından bir yudum alır ve ekler, "Ve belki seks kısmı da,

"Ben de aynen öyle yapıyorum, çok fazla içki içme kısmı hariç." Şarabından bir yudum alır ve ekler, "Ve belki seks kısmı da, çünkü bence bizde o kadar çok yok."

"Leanbh, tüm hafta sonlarını bu evde geçiriyorsun." Etrafımızı çevreleyen duvarlara işaret ediyorum. "Son sınıfını böyle geçiremezsin."

"Aslında, önümüzdeki hafta bahar tatili olduğu için tüm haftayı burada geçirebilirim diye düşünüyordum."

Tanrım, bu çocuk iflah olmaz.

"Bir geziye çıkmalısın. Eminim oda arkadaşların bir şeyler yapıyordur."

"Snowboard yapmaya gidiyorlar." Bir ısırık daha alır.

"Bu yıl hiç yaptın mı bunu?" Kafasını sallayınca, "Onlarla gitmelisin," diyorum.

"Onlarla birlikte yaşıyorum. Dersleri ve antrenmanları olmadığı için bana huzur vermeyecek üç azgın çiftle bir hafta boyunca aynı evde kalmak isteyeceğimi mi sanıyorsun? Ayrıca, tatilde tek başına kalan tek erkek olmak istemem."

"Snowboard yapma fırsatını kaçırmak istemez misin?"

Aiden'in gözleri biraz şakacı bir şekilde kısılr, ancak bakışlarında bir parça tedirginlik vardır. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sadece bu zamanı geriye dönüp baktığında, hayatının geri kalanında benimle olacakken benimle olmak için bazı şeyleri kaçırdığını düşünmeni istemiyorum."

Onsuz bir hafta geçirme fikri gerçekten hiç hoşuma gitmiyor, ama onun hayatındaki bu zamanı tek başıma işgal etmek bencillik olur. Onun arkadaşlarıyla geçireceği bu son birkaç ayı keyifle geçirmesini sağlamak için doğru olanı yapıyorum.

"Ya benimle gelersen?"

Göğsümü yumruklayarak orada takılan duyguyu atmaya çalışıyorum. "Ne?" Şarabımı alıp boğazımı temizlemek için "Bir grup öğrenciyle tatile çıkamam." diyorum.

"Onlar *senin* öğrencilerin değil." Aiden dudağını ısırır. *Küçük yaramaz, bunun bana ne yaptığını biliyor.*

"Snowboard yapmayı bile bilmiyorum." Kafamı sallıyorum. "Sana öğretirim."

"Ya tanıdığımız biri beni tanırsa?"

"Soğuğa o kadar dayanıklı değilsin ki, tanınmayacak kadar kalın giyinirsin. Ayrıca dağa gitmek dışında evden çıkmayacağız."

Aiden'in gözlerinde, söndürmek istemediğim bir ışık parıltıyor, bu yüzden mantığa aykırı olsa da kendimi "Ne zaman gidiyoruz?" diye sorarken buluyorum.

Tepenin üstünde durup aşağıya bakarken midem şiddetli bir şekilde bulanıyor, ama beni bu kadar heyecandıranın tepenin eğimi olduğunu sanmıyorum.

Aslında o kadar dik değil, kızak tepesi daha kötü olabilir, bu yüzden endişem tepeden kontrolsüz bir şekilde aşağı kaymakla ilgili değil. Aiden'in arkadaşlarının önünde kendimi rezil etmekle ilgili, hepsi de tepeden aşağı inmeme yardım etmek için buradalar.

Daha ileri düzey bir arazide olabilecekken buraya gelme isteklerini takdir etmediğimden değil, ama başarılı sporcuların önünde bir spor öğrenmek biraz ürkütücü. En azından hepsi biraz olgunlaşmamış olsa da iyi insanlara benziyorlar.

"Umarım işini halletmişsindir, çünkü o kadar katmanın altında penisini bulmak en az otuz dakikanı alacak," diyor Jagger gülerek.

"Kollarını indirebiliyor musun?" diye Cam da söze karışıyor.

"Onları hissedebiliyorum, yani donma tehlikesi yok," diye büyük beden paltomu haklı çıkarıyorum.

"Aslında bence oldukça sıcak, ve ben Arizona'lıyım," diyor Liam.

En azından beni kendilerinden biri gibi davranıyorlar.

"Bağlamalarını ayarlarken hangi ayağınla başlayacağına karar verdik mi?" diye soruyor Aiden, tahtamı yere koyarken.

Evde, botlarımın üzerindeki kayışları ayarlamak için tahtanın üzerine çıkmamı istemişlerdi — doğru ağırlık merkezini bulmakla ilgili bir şeydi — ama kimse hangi ayağımı önde kullanacağım konusunda bir şey söylememişti.

"Ne demek olduğunu bilmiyorum," diyorum ona.

"Hangi ayağın önde istiyorsun?" diye açıklıyor.

"Hangi ayağın önde tutuyorsun?"

"Öyle olmaz," diyor Cam. "Kendine doğal gelen ayağınla başla."

"Bunu nasıl anlayacağım?"

Arkadan gelen sert bir itmeyle öne doğru savruluyorum, düşmemek için bir adım atmak zorundayım.

"Sol ayak," diyor Jagger, muhtemelen düşüşümü engelleyen ayak olduğu için.

"Onu uyarabilirdin, Kitcat," diyor Cam erkek arkadaşına, Aiden'in bana çok gizli bir anlamı olduğunu söylediği bir takma ad kullanarak. Sanırım adamın bu çikolataya bir zaafı var.

"Uyarılmak, içgüdüyle hareket etmenin amacını bozar," diyor Liam. "Aynen öyle," diyor Jagger.

Aiden kaskının altından bana özür diler gibi bakar ve önümde diz çökerek ayağımı içeri sokmama yardım eder. O da aynı pozisyona geldiğinde, yukarı çıkarken gondolda konuştuğumuz ipuçlarını hatırlatır.

"Ön bacağın yönlendirmeyi, arka bacağın hızı kontrol eder. Ağırlığını ön tarafta tut."

İleriye doğru eğiliyorum, bu bir lunge hareketi olmalı ama aslında değil çünkü her iki ayağım da tahtaya bağlı. Henüz bir santim bile hareket etmeden, Aiden beni dik durmam için yönlendiriyor.

"O kadar eğilme, sadece ağırlığını ön bacağına vermeye çalış."

"Eğilmeden bunu nasıl yapacağım?" diye soruyorum.

"Tek ayak üzerinde duruyormuş gibi davran," diyor Cruz. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum — ikisi de kayığa bağlıyken bunu yapamam — ama o sözümü kesiyor. "Öne eğilerek dengelemeye çalışma, sadece o bacağına ağırlığını ver. Bu, kayığın önündeki basıncı artıracak ve gerisini yerçekimi halledecek."

Çoğunlukla dik durmama rağmen, biraz öne doğru kayıyorum.

Etrafımda "*aferin*" ve "*iyi iş*" sesleri yankılanıyor, ama en çok anlam ifade edenler Aiden'in "*işte bu*" ve *Maoin*'in "*iyi iş*" sözleri.

Tepenin eğiminin arttığı bölüme geldiğimizde, Aiden bana durmamı söyler. "Ağırlığını öne vermeye dikkat et. Geriye yaslanırsan hızlanırsın."

"Bu olduğunda," diyor Jagger, "çünkü olacak. Ağırlığını ortalamaya çalış ve topuklarına yaslan. Fren yapar gibi."

Tekrar yola çıkıyorum ve birkaç saniye her şey harika gidiyor. Dengede hissediyorum, güzelce kayıyorum ve aslında eğlenceli bile. Sonra birdenbire rahat hissedemeyecek kadar hızlanıyorum, bu yüzden topuklarımın üzerine yaslanıyorum, biraz sola dönüp popomun üstüne düşüyorum.

Aiden yanıma kayarak gelir ve dizlerinin üzerine çöker. "İyi misin?"

"Damien'le evde kalmamamın nedenini tekrar söyler misin?" Grupta bunu hiç yapmamış tek kişi o, ama drafttan önce sakatlanmak istemediği için serbest bırakılmış.

Çünkü draft öncesinde sakatlanmak istemiyor. "Bennet orada."

Sol omzumun üzerinden Liam'a bakıyorum. "Ee?"

"Yani, muhtemelen boş evden yararlanıyorlar." Sağ omzumun üzerinden Cam'e bakmak için döndüm.

"Ah," diyorum.

"Tamam, tekrar deneyelim." Aiden, Cam'in yardımıyla beni ayağa kaldırır, böylece tekrar deneyebilirim. Ve hemen düşerim.

"Bu boşuna," diye mırıldanıyorum, grup bana ayağa kalkmamda yardım ederken.

"Bir fikrim var." Cruz, ellerini uzatarak tam önümde durana kadar tahtasına atlar.

Erkek arkadaşı Liam'a gergin bir bakış atarak, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

"Bir tahminim var," diye cevaplar.

Bunun izin vermekle aynı şey olduğunu düşünerek ellerimi Cruz'un ellerine koyuyorum.

"Ben sağ ayağım önde kayarım, yani aynaya benziyoruz ve seni kontrol altında tutacak kadar glym. Kaymayı ğrenmene yardım edeceğim."

Cruz hızımızı kontrol edip dnşlerimizi yönlendirirken, durmadan tepenin geri kalanını aşığıya iniyoruz. Ve itiraf etmeliyim ki, Aiden haklıydı. Bir kez hareket etmeye başıladığınızda soğuğu hissetmiyorsunuz.

Cruz'un gücü, benim beceri eksikliğimi telafi ediyor ve onunla bir tur daha kayıyorum. Günün son turunda Aiden onun yerini alıyor, ancak o beni pozisyona sokacak kadar güçlü olmadığı için biraz daha az verimli oluyor, ama ikimiz birlikte olduğumuz için yine de eğlenceli.

Daha sonra, çok ağrımız olduğu için hepimiz kanepelere uzandığımızda, Aiden diğer çiftlerin yaptığı gibi bana sokulup yanıma yaslandı. Bir keresinde  mutlu çiftle yaşıadığını ve yalnızken tüm bu sevgiyle çevrili olmanın ne kadar iç karartıcı olduğunu söylediğini hatırlamadan edemiyorum. Bu geziye gelmesinin şartı benim de ona eşlik etmem olduğu için, bu anlarda dışlanmadığı için biraz rahatlıyorum.

Sırf yapabileceğim için, başının üstüne bir öpücük konduruyorum.

"Sadece söylüyorum, Kier hayatta kaldı ve Aiden'ın babası olacak kadar yaşı," diyor Jagger, Cam'in kucağındaki yerinden Damien'e.

"Hey," diye itiraz ediyor Aiden. "On yıl, benim babam olacak kadar yaşı değil."

Jagger ona küçümseyen bir el hareketi yapar. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Damien'e döner. "Bir şeyleri kaçırıyorsun."

"Kariyerini kaçırmamasından iyidir snowboardu kaçırmaması." Bennet, Jagger'a gözlerini devirdi.

"Ben ikisini de yapıyorum," diyor Jagger.

"Çünkü hayatın boyunca snowboard yaptın," diye karşılık verir Bennet.

"Profesyonel olursan, takımın sözleşmene gereksiz riskler almana izin vermeyecek bir madde ekleyebilir." Cam, Jagger'ın boynunun arkasına öpücük kondurur.

"O zaman çift siyah elmas yerine siyah elmasta kalacağım," diye mantıklı bir açıklama yapar Jagger.

"Peki ya bacağını kırarsan?" diye sorar Bennet.

"Liam bandajımı yapar, Cam da beni tekrar forma sokar," diyor.

"Liam tıp öğrencisi, Cam ise fizik tedavi öğrencisi," diye fısıldar Aiden kulağına.

"Benim uygulamak istediğim tıp bu değil." Liam, Jagger'a söyler.

"Evet, ama temel bilgileri öğrenmen gerekmez mi? Kemikleri yerine oturtmak oldukça temel bir şey gibi görünüyor." Jagger diyor.

"Sadece şanslıysan," diyor Damien. "Takım arkadaşım bir maçta bacağını kırdı; o günden beri düzgün yürüyemiyor."

"Belki de profesyonel olmak isteyen sporcular kırık kemikler hakkında konuşmamalı," diyor Cruz, gözle görülür bir titremeyle.

Herkes "evet" diye bağırır.

"Nerede seçilmeyi umuyorsun?" diye Damien'e soruyorum. Görünüşe göre, bu yıl profesyonel olmaya çalışan tek kişi o. Jagger ve Cruz bir sonraki yıl deneyecekler.

"Nerede olduğu kadar ne zaman olduğu da önemli. Erken seçilmek istiyorum," diye cevaplıyor. "Evet, ama erken seçilirsen boktan bir takıma gidersin," diyor Bennet.

"Belki ben de olunca daha iyi olurlar," diyor Damien ve o kadar samimi ki, buna gerçekten inandığını düşünüyorum.

"Damien sürekli bardağın yarısı dolu olan bir adamdır," diye fısıldıyor Aiden.

"İşte bu ruh, bebeğim." Bennet, Damien'in bacağını okşar, ancak Damien göremeyince gözlerini devirir.

"Hissettim," der Damien.

"Dizine attığın o destekleyici okşama. Umarım öyledir." Bennet bilmiyormuş gibi davranır.

"Erken seçilenlerin hangi takıma gideceği umurumda değil. Erken seçilmek, en iyilerden biri olduğun anlamına gelir, bu yüzden erken seçilmeyi tercih ederim," der Jagger.

"Ben de," diye onaylar Cruz.

"Sen de oynuyorsun, değil mi?" diye Cam'e sorarım. "Neden profesyonel olmuyorsun?" "Jagger'dan ayrılmak istemiyorum."

"Biz birbirimize gülünç derecede bağımlıyız." Jagger ikisi arasında bir çizgi çizer.

"Bu iyi mi, kötü mü?" Gerçekten merak ediyorum, çünkü bazı insanlar bizim hakkımızda öğrendiklerinde Aiden'a sağlıksız bir bağ kurduğumu düşüneceklerini biliyorum ve inandırıcı bir cevapla donanmak istiyorum.

"Bizim için işe yarıyor," diyor Jagger.

Bu... harika bir cevap. Onu çalacağım.

"Peki, Aiden kurduğunuz bu şirketin eş CEO'su olacak mı?" diye soruyor Liam.

Aiden'ın evinde yaşayanların birbirlerinin sırlarını sakladıklarını, ancak ev sakinleri arasında sır olmadığını öğrendim. Artık değil.

"Unvanlar hakkında konuşmadık. Seninki ne olsun istersin, Leanbh?"

"Danışmanlık firmalarında hukuk firmaları gibi ortaklar var mı? Varsa, o senin ortağın ve senin ortağın olabilir." Damien gülümser.

Bardağın yarısı dolu. Anlıyorum.

"Bu fikir hoşuna gitti mi?" diye soruyorum Aiden'a.

Alt dudağını ısırmadan hemen önce kendini durdurur ve benim onurumu incitmez. "Evet, beğendim. Böylece iş hakkında konuşup konuşmadığımızı belirtmemize gerek kalmaz, sadece ortak olabiliriz."

"Mükemmel." O muhteşem dudakları öpüyorum ve tuvalete gitmek için izin istiyorum, çıktığımda Bennet'e rastlıyorum. O tuvaleti kullanabilsin diye kenara çekilmeye çalışıyorum, ama o elini göğsüme koyarak beni durduruyor.

"Sen onun için iyisin," der ve elini indirir. "Başta senin için çalışmak konusunda emin değildim, ama şimdi anlıyorum."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Zor bir dönem geçirecek, değil mi?" Bennet kaşlarını çatıyor. "Bütün bunlar ortaya çıktığında, insanların ilk tepkisi onun senin başarısından faydalandığını düşünmek olacak, değil mi? Bunu laboratuvarda değil, yatak odasında kazandığını düşünecekler."

"Evet, benim de korkum bu."

"Bunu engellemenin bir yolu var mı? O, bu saçmalığa kapılmayacak kadar zeki."

"Bunu engelleyebileceğimizden emin değilim, ama bunu en aza indirmek için elimden geleni yapacağım. Ve o zeki olduğu için, insanların sonunda bunu göreceğini biliyorum."

"Bu ne kadar sürer?" Bennet dudaklarını sıkıca kapattı.

"Bilmiyorum. Ama benim deneyimim olsa da, o entelektüel olarak benimle eşit. İnsanlar bizim birlikte çalıştığımızı, birbirimize fikirlerimizi aktardığımızı gördüklerinde, konuşmalar onun ne kadar değerli bir varlık olduğuna kayacak. Müşterilerimiz olur olmaz, onun bu rolü laboratuvarı hak ettiğini savunmaya başlayacağız."

"Onun için endişeleniyorum, biliyorsun." Bennet, koridorda durduğumuz yerden zar zor görebildiğimiz oturma odasına doğru döner. "Her şeyi çok derinden hissediyor."

Bennet haklı, ama Aiden'ın ona karşı daha önce beslediği duygulardan tamamen habersizken, bu özelliğinin farkında olması ironik geliyor bana. İyi niyetli olduğunu biliyorum, o yüzden bir şey söylemiyorum.

"Onu sevmemin nedenlerinden biri de bu. Ama görüldüğünden daha güçlü ve başkalarının fikirlerinin, istediği hayatı yaşamasına engel olmasına izin vermeyecek."

Bennet başını sallar ve elini uzatır. "Duymak istediğim de buydu. Teşekkürler."

Elini sıkarken garip bir şekilde rahatlamış hissediyorum. Bennet'in onayını almakla hiç ilgilenmemiştim, ama yine de aldığına sevindim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Aiden

NİSAN

Kier'in nefes alış, loş sabah ışığında yavaş ve düzenli, yüzü huzurlu. Son birkaç aydır her hafta sonu bu manzarayı görmeme rağmen, hala hayranlık duyuyorum. Bu güzel adamı benim olarak adlandırabildiğim için hala hayranlık duyuyorum.

Sonsuza kadar.

Bu gerçekten benim hayatım mı? Gerçekten mezun olup, aynı zamanda erkek arkadaşım olan bu alanın devleriyle iş yapmaya mı başlıyorum? Disney, bir erkeğin başına böyle şeyler gelebileceğine beni asla inandırmadı, ama sanki onların filmlerinden birini yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Kier'e onu ne kadar takdir ettiğimi göstermek için bir şeyler yapma isteği duyuyorum. Bana verdiği her şey için, kendisi de dahil, ne kadar minnettar olduğumu.

Kahvaltı.

Mümkün olduğunca gizlice, onun kollarından kurtulup yerden boxerımı alıp banyoya giriyorum. Dişlerimi fırçalamayı bitirirken, iki kol belime dolanıyor ve aynada arkamda uykudan dağınık haliyle beliriyor.

"Neden benim yatağında değilsin?" Boynuma burnunu sürter, nane kokulu nefesi tenime yayılır. *Her sabah beni öpmeden önce komodininin üzerindeki nane şekerlerinden birini ağzına atması çok sevimli.*

"Sana kahvaltı hazırlamak istedim."

Parmak uçları kalça kemiklerimin ve alt karın kaslarımın üzerinde dolaşıyor, hem masum hem de şehvetli, neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif bir dokunuş. "Kahvaltıda istediğim şey sensin."

"Dün gece beni tatlı olarak yedin."

"Hayır, sen beni yedin." Kier'in dudakları boynumun kulağıma değdiği yeri okşuyor. "Şimdi sıra bende."

O yaramaz parmaklar meme uçlarıma doğru kayıyor ve her birine hafifçe çimdik atıyor, bu da beni diğer şeylerin yanı sıra hafifçe inlemeye zorluyor.

"Gördüm." Kier boynumun arkasını öper ve omurgamdan bir titreme geçer.

"Neyi gördüm?" Sesim utanç verici bir şekilde nefes nefese.

"Penisinin seğirmesini." Göğüs ucumu tekrar sıkıyor ve penisini örten kumaş, onun dokunuşuna tepki vererek hareket ediyor. "Bunları çıkaralım." Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor, boxerımın bel kısmının altına giriyor ve onu kalçalarımın çıkarıyor.

Tamamen uyanmış sikim, onu serbest bıraktığında karnıma çarparak sıçrar ve onun aç gözlerinin bu hareketi takip ettiğini izlerken tekrar titrerim.

"Böyle daha iyi." Meme uçlarımı çekiştirir ve penisim sanki onun çağrısına cevap veriyormuş gibi itaatkar bir şekilde sallanır.

Sağ elim, dudakları köprücük kemiğimin üzerinde dolaşırken, ipeksi saçları parmaklarımın arasından kayarken, onu bana doğru çekiyorum.

"Bu güzel sikini seviyorum," diye mırıldanır Kier, ona dokunmadan onu tahrik etmeye devam ederken. "Ne kadar pembe ve pürüzsüz. Ne kadar uzun ve kalın. Ve benim dikkatimi çekmek istediğinde nasıl titriyor." Göğüs uçlarımdan etrafında daireler çizer ve onları sıkıca çimdikler, sikimin sürtünme arayışında sallanışını aynadan izler.

"Maoin," diye memnuniyetle mırıldanıyorum.

"Doğru, Leanbh. Ben seninim." Elleriyle gövdemden aşağı doğru kayıyor, kalça kemiklerimin üzerinden uyluklarımın üstüne ve tekrar geriye doğru kayıyor, onun dokunuşunu bekleyen sikimi özenle kaçınıyor.

Kier bunu görmezden geliyor, en azından elleriyle, ellerini sırtıma ve omurgama doğru kaydırıp kalçalarımı yoğuruyor. Gözleri ise ona sabitlenmiş durumda, sanki vücudumu nasıl işlediğine nasıl tepki verdiğini kataloglar gibi.

Spoiler uyarısı, bana nasıl dokunduğu önemli değil, benim aletim tepki veriyor.

O sihirli ellerden biri kıkımdan kayarak testislerimi avuçlar, avucunda yuvarlar ve ara sıra çeker. Testislerimi okşarken vücudumda kıvılcımlar

ve ben kendimi hafifçe kalçalarımı öne doğru sallayarak çekmeyi teşvik ederken buluyorum, o lezzetli gerginlik, ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettiğim küçük bir zevk patlaması.

"Ne kadar seksi olduğuna bak," Kier kulağıma fısıldıyor. "Benim için ne kadar güzel hareket ettiğini gör. Vücudun ellerimin altında nasıl hareket ediyor." Söz konusu ellerden biri karın kaslarımın üzerinde oynuyor. "Bana bu kadar çaresizsin. Günahkar."

Haklıydı, seksi ya da günahkar olduğumdan değil, onun dokunuşuna çaresiz olduğumdan. Bundan asla bıkmıyorum. Aslında, o bana ne kadar çok verirse, ben o kadar çok istiyorum.

O ilk geceden itibaren, benim ne kadar dokunulmak, şımartılmak istediğimi anlamış gibiydi ve bana bunu vermek için özel bir çaba gösteriyor. Çoğu zaman benim için daha doğal bir rol olduğu için üstte olduğumda bile, her zaman liderliği ele almak istemiyorum. Bunu hiç açıkça söylemedim, ama Kier bunu hissediyor ve her fırsatı değerlendirerek, onun da benim için hissettiği gibi kendimi değerli hissetmemi sağlıyor.

Hafif bir dokunuşla beni her yerimden okşuyor. Parmakları meme uçlarımı, göğüs kaslarımı, oblik kaslarımı okşayarak arkalarında bir ecstasy izi bırakıyor. Ayaklarım yere basıyor olabilir, ama onun şefkatli dokunuşları altında ağırlıksızlık hissine varacak kadar tahrik oldum. Sanki beni yeryüzüne bağlayan tek şey Kier'in elleri ve çıplak tenimin her santimini okşarken uyandırdıkları zevk.

"Hem sert hem de pürüzsüz olmanı seviyorum." Köprücük kemiğimi iz bırakacak kadar sert emiyor. "Ve cildinin benim için güzel ve pembeye dönmesini." Bıraktığı izi nazik bir öpücükle kapattığını hissediyorum.

"Ellerinin üzerimde olmasını seviyorum."

"Biliyorum," diye fısıldıyor parmakları aşağıya doğru inip, penisimin dibindeki tüyleri okşarken. Tahmin edilebileceği gibi, o bu kadar yakınken penisim isyan etmeye çalışıyor, bu da onu güldürüyor.

"Ne kadar çaresizsin." Penisini gevşekçe avucuna alır ve uzun, yavaşça çeker.

Kafam birden ağırlaşır, omzuna yaslanarak derin bir nefes veririm.

Kier'in eli benim sikimi nazikçe okşarken sonsuza kadar yaşayabilirdim.

"Gözlerini aç, Leanbh. Sikini okşadığımı izle."

Böyle bir zevk içindeyken sahip olduğum güce şaşırarak, başımı Kier'in omzundan kaldırıp aynada bizi izliyorum.

Sikimin üst kısmı, heyecandan kızarmış bir şekilde onun yumruğundan dışarı çıkarken, alt kısmı ise onu nazikçe masaj yapan parmaklar tarafından gizleniyor. Elini öne doğru hareket ettirdiğinde, sikimin ucu yavaş yavaş kayboluyor ve boğazımdan zoraki bir inilti çıkıyor.

Hareketi tekrar tekrar tekrarlar ve elinin işkence gibi yavaş kayması, boynum boyunca küçük elektrik çatlakları oluşturur. Ama bu çatlaklar sadece bir alaydır, zevkin tam kapsamını ele geçirmeden sinirleri farkındalığa ikna eder. Ve bu şefkatli okşamayı ne kadar sevsem de, daha fazlasını istiyorum.

Kalçalarım sırayla öne doğru iterek elini takip ediyor ve geriye doğru iterek kızımlı onun sert penisine sürüyor.

"Sabırlı ol, Leanh." Kier boynumun dibine bir iz daha bırakır. "Bu güzel penisi bitirdiğimde sana istediğini vereceğim."

Erkek arkadaşımı aceleye getirmemenin daha iyi olduğunu biliyorum - bu sadece onun benimle daha uzun süre oynamasına neden olur - ama vücuduma bakıp benim sikimi okşamasını izlemeye alışkınım ve bunu aynada görmek yeni bir erotizm düzeyi.

Kier'in sağ eli vücudumda dolaşmaya devam ederken, sol eli penisimi okşuyor, meme uçlarımı çimdikliyor, karın kaslarımı okşuyor, testislerimi masaj yapıyor ve tüm bunlar beni memnuniyetle inlemeye zorluyor. Ancak parmağı kıvrımımı bulduğunda, bu inilti belirgin şekilde daha şehvetli hale geliyor.

"İstediğin bu mu?" Kulak mememi ısıyor.

"Evet."

"Ben de. Burada kal."

O beni bırakıp duşta sakladığı kayganlaştırıcıyı almaya giderken dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor. Geri döndüğünde sol eliyle tekrar penisimi tutarken, sağ elinin kaygan parmakları girişimi yoklamaya başlıyor.

Vücudum sarsılır, sikimdeki eli mi yoksa beni doldurmaya çalışan eli mi kovalayacağımı bilemem. Her ikisi de tarif edilemez bir zevk veriyor ve vücudum hangisini seçeceğine karar vermeye çalışırken pelvisimin sallanması, heyecanımı daha da artırıyor.

O benim kanalımın daha derinliklerine doğru ilerlerken, onu sıkıştırmamak için kendimi zor tutuyorum. Onu dışarıda tutmak için değil, içeri çekmek için. Onu daha derine almak için.

Eskiden her girdiğinde hissettiğim yanma hissi artık neredeyse yok. Penisini kullandığında hissediyorum ama o da çabucak geçiyor. Onun kadar çok pasif olmuyorum ama yeterince yaptım ki vücudum ne olacağını biliyor ve bunu memnuniyetle karşılıyor.

O daha derine girip prostatıma giden hassas dokuya sürtündükçe gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum. O noktayı nazikçe yoğuruyor, vücudumda dalga dalga yayılan bir coşku hissi yaratıyor ve penisimin ihtiyaçtan titremesine neden oluyor.

O hassas sinirleri yoklarken sırtım kamburlaşıyor, dizlerim güçsüzleşmeye başlarken kıcımdaki kaslar kasılmaya başlıyor. Arkama uzanıp, kendimi sabitlemek için onun kıcını tutuyorum. Aynada ikimizi izlemeye çalışırken başım bir yandan diğer yana sallanıyor, o beni parmaklarken hedonistik bir şekilde sikimi yumruğuna itiyor.

Kier ikinci parmağını da eklediğinde, başka bir nirvana dalgası beni sararken gözlerimin titrediğini izledim. Hafif bir ter parlaklığı, odanın sert ışığında gövdemin ışıldamasını sağladı ve cildime ruhani bir nitelik kazandırdı.

*Hiç bu kadar seksi
hissetmemiştim. Ya da
ahlaksız.*

Kier boynuma burnunu sürtünce göğsüm inip kalkıyor, bu hareketler sikimi okşayan elin ritmiyle uyumlu. Dudakları pembe ve aralık, göz kapakları şehvetle kapanmış.

Sanki kendi özel filmimizin yıldızları gibiyiz ve zevk dalgaları gözlerimi kendiliğinden kapatmaya çalışırken, aradaki anlarda ikimizden ve yarattığımız şehvetli görüntüden gözlerimi ayıramıyorum.

Bu nasıl benim hayatım olabilir?

Kier uyarı vermeden çekilir ve ben boş kalırım. Boğazımdan bir başka inilti çıkar.

"Sikime çok açsın, Leanbh." O, sikini kayganlaştırıcıyla kaplarken, kayganlaştırıcının sesini duyuyorum ve dönüp duran kalçalarımın gözlerimi kaldırdı aynada onun bakışlarını arıyorum.

Tanrım, o çok güzel.

Koyu saçları günahkar bir şekilde dağınık. Yanakları arzuyla kızarmış. Gözleri aç.

Benim için.

Aniden onu tatma ihtiyacı duyuyorum. Her şekilde bağlantı kurmak istiyorum. Başımı sola çevirip dudaklarını arıyorum, benimkilerle buluşuyorlar ve öpücük umutsuz bir şekilde başlıyor ama hızla şefkatli bir hale dönüşüyor, sanki nihayet temas kurduğumuzda ruhlarımız tatmin olmuş gibi.

Kier'in boğazından yumuşak bir hırıltı yükseldi, birbirimizin nefesini soluyarak birbirimize yapıştık. Ve o içime girip tamamen birleşirken, öylece kaldık.

O içime girerken nefesim kesildi, zevk ve acı birbirine karışarak, Maoin'in vücudumun içinde olduğunu hissetmekten başka her şeyi engelledi. Onun uyarılmasını ve sevgisini hissetmek ve bunun sebebinin ben olduğumu bilmek.

O anın yoğunluğu beni neredeyse uçurumun kenarına getirir ve nefes almadığım için boşalmanın titremelerini engelleyebiliyorum.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kramp giriyor, Kier'in yumuşak dudaklarının benimkilere bastırıldığı hissine odaklanarak bırakma dürtüsünü bastırıyorum. Bu his, dikkatli bir nefes almam için bana yeterince destek oluyor ve saymaya başvurmak zorunda kalmadan vücudum yavaşça dünyaya geri dönüyor.

Arkamda Kier titriyor. "İyi misin?" diye fısıldıyor ağzıma. "Mmm."

Dilini benimkine nazıkçe sürterken, neredeyse fark edilmeyecek şekilde kalçalarını döndürerek hazır olup olmadığımı test eder. Ben de istemsizce karşılık veririm, ama buna eşlik eden ihtiyaç dolu inilti, ona daha fazla beklemesi gerekmediğini gösterir.

O geri çekilirken kanalımda kıvılcımlar patlar, ileri doğru ittiğinde yeniden alevlenir. Ve onun başı prostatıma sürtündüğünde, benim sikimin açgözlülükle seğirmesine neden olan bir mutluluk patlamasıyla yanarlar.

Kier'in kıcını hala sıkın ellerim, o dilini benimkine sürtünce, ritmine uyarak yavaşça içime girerken gerilir.

Hiçbir kelime söylenmese de, yine de ne dediğini duyuyorum.

*Seni
istiyorum.*

*Sana
ihtiyacım
var. Seni
seviyorum.*

Her zaman olduğu gibi, birlikte olduğumuzda kalbim de vücudum kadar tahrik oluyor ve hem fiziksel hem de duygusal bir boşalmaya doğru ilerliyor. Şu anda müstehcenliğin somut örneği olabiliriz, kendimizi sevişirken izleyebilecek şekilde pozisyonlanmış durumdayız, ama bu şehvetli gösteride ruhumun derinliklerinde yankı bulan bir samimiyet var.

Sanırım hem fiziksel hem de duygusal olarak açığa çıkmış olmama rağmen tamamen rahat hissetmem, göğsümü en iyi şekilde ağrıtıyor. Sanki kalbim o kadar dolu ki bedenim onu barındıramıyor, ama Kier'e bağlı olmak, onun beni bir bütün olarak tutacağı anlamına geliyor.

Korunmuş

·
Sevildiği
mi.

Onunla tanışmadan önce, bu tür düşünceler beni kendimde bir sorun olup olmadığını sorgulamaya itiyordu. Fiziksel seks eyleminde bu düzeyde bir duygu olabileceğini düşünmüyordum. Şimdi ise başka türlüünü hayal edemiyorum.

Kier homurdanarak öpüşmemizi keser, gözleri aynaya kayar, orada benim serbestçe sallanan sikimi mükemmel bir şekilde görebilmektedir. Bakışlarını onun bakışlarını takip eder ve itiraf etmeliyim ki bu baş döndürücü bir manzaradır. Kendimi bu kadar kızarmış ve sert görmek, ve bunun onun yüzünde yarattığı neredeyse vahşi ifade, beni daha da boşalmaya muhtaç hale getirir.

"Daha fazla," diye nefes nefese yalvarıyorum.

Kier'in sağ eli benim sikime doğru ilerlerken, sol eli de taşaklarımı bulur. Ön kollarını kullanarak beni kendine doğru çekiyor, kalçaları ileri doğru hareket etmeye başlıyor ve her seferinde yumruğu penisimin tabanına çarpıyor, bu sırada sol eli testislerimi masaj yapıyor. Sıkma, çekme ve ovma hareketlerinin karışımı o kadar yoğun ki, vücudum neye odaklanacağını bilemiyor ve ben de onun istediği gibi davranmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyorum.

Vücudum bulutlara doğru gittikçe yükselirken, boğazımdan neredeyse vahşi inlemeler çıkıyor. Onun beni götürdüğü nirvanayı fark edecek kadar uzun süre dik durmaya çalışmanın yorgunluğuyla kaslarım kramp girerken, görüşüm bulanıklaşıyor.

"Evet, Kier. Evet."

"Oh, Tanrım, Leanbh. Oh Tanrım." Penisimi sıkıca kavrar, başını koyu mor bir renge çevirir.

Zevk o kadar yoğunlaşır ki artık ona karşı koyamam ve kığım Kier'in penisi etrafında kasılırken, spermim yarıklarından fışkırır ve önümdeki aynayı kaplar.

Kier son bir kez daha itti ve hareketsiz kaldı, yumruğu penisimin üzerinde kaymaya devam ederken omzumu ısırdı, benden verebileceğim her şeyi sağdı. Orgazm içimi kapladığında tüm vücudum titredi ve sallandı, coşku o kadar yoğun ki görüşüm beyazlaştı ve ağırlıksız hissettim.

Görüşüm geri geldiğinde, Kier'in yumruğu içindeki penisim hala titriyordu, karşılıklı boşalmamız o kadar güçlüydü ki, artçı sarsıntılar saniyeler yerine dakikalar sürmüş gibi geldi. Sonunda sarsıntılar dinince, vücudum o kadar doymuştu ki, nasıl hala ayakta durduğumu tam olarak bilemiyordum, ama hala Kier'inkine bağlı olduğum için öyle kalmaya kararlıyım.

"Leanbh." Derin fısıltısı kulağımda yankılanıyor.

Onaylamak için başımı sallamaktan başka bir şey yapmaya gücüm yok. Neyse ki Kier ikimiz için de yeterince güce sahip gibi görünüyor, çenemi avuçlayıp yüzümü kendine çevirerek nazikçe öpüyor.

Bu beni yeterince canlandırıyor ve gözlerimi, sevgi ve hayranlığın karışımıyla parıldayan güzel mavi gözlerine çeviriyorum. Onun ifadesinde gördüklerimden dolayı kelimelere gerek olmasa da, yine de söylüyorum. "Seni seviyorum, Maoin."

"Ben de seni seviyorum."

Hızlıca duş alıp temizlendikten sonra, nihayet mutfağa gidip kahvaltı yapıyoruz, ama sürekli öpüşüp durduğumuz için kahvaltı hazırlamak normalden çok daha uzun sürüyor. Garip, bu benim onda kaldığımdan sonra ilk kez yemek yaptığımız zaman değil, ama nedense bu sefer daha dokunaklı geliyor. Belki de okul yılı neredeyse bittiği ve artık saklanmak zorunda kalmayacağımız için. Bu da aklıma bir şey getirdi...

"Mezuniyet töreninde seni istiyorum," diye patladım, tabaklarımızı masaya koyarken. "Her halükarda benim geleceğimin bir parçası olacağını biliyorum, ama sen benim şimdiki zamanımın da bir parçasısın. Önemli bir parçası. Ve bunu seninle paylaşmak istiyorum, bu alanda kendimi kanıtlamak için biraz daha fazla çalışmam gerekse bile."

"Emin misin? Buraya gelmek için çok çalıştın, ilişkimizin başarılarını gölgelemesini istemem."

"Öyle değil. Benim için değil. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Ayrıca, eninde sonunda onların yanıldığını kanıtlayacağım."

Kier elini başımın arkasına doladı ve beni kendine çekti, böylece alınlarımız birbirine değdi. "Evet, kanıtlayacaksın Leanbh. Ve içimden bir his, bunun sandığın kadar uzun sürmeyeceğini söylüyor."

Yüzünü görebilmek için geri çekildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Babam bu hafta beni aradı. Yeni protezinin ilk testi şimdiye kadarki en umut verici sonuçları verdi. Henüz koşmayı denemedi ama normal yürüyebildiğini hissediyor. Testi denetleyen doktorlar bacağın ne kadar iyi çalıştığından övgüyle bahsediyorlar. Buna bir dönüm noktası diyorlar."

"Başardık mı?" Kier'in babasına kaybettiğini sandığı bir parçayı geri verdiğimiz düşüncesi kalbimin atışını hızlandırdı.

"Öyle görünüyor. Ve bulgularımızla ilgili yayınlayacağımız makalede ikimizin de adı geçecek, bu da hak etmeyen insanlarla paylaşmayacağın bir onur. Makale yayınlandığında, bu alanda ne kadar yetkin olduğunu herkese kanıtlayacak. Bu ve benim iş ortağım olman sayesinde, insanların senin ne kadar zeki olduğunu anlamaları çok uzun sürmeyecek." Kier

alnımdaki inatçı saç telini eliyle çekip, bana uzun bir öpücük verdi. "Babam şimdiden seni övüyor."

"Senin... Ne?! Neden benim övgülerimi söylüyor ki?"

"Çünkü ona araştırmamda bana yardım edenin erkek arkadaşım olduğunu söyledim."

Yüzümdeki heyecanlı gülümsemeyi saklamak imkansız. "Ailene benden bahsettin mi?"

"Neden şaşırmış görünüyorsun?"

"Mezun olana kadar bunu yapacağını düşünmemiştim."

"Asıl planım buydu." Kier elimi kucığımdan alıp parmaklarımı öptü. "Ama babam bacağın ne kadar iyi çalıştığını övünerek anlatırken, tüm övgüyü kendime alamazdım. Ayrıca, hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve nedenini onların da bilmesini istedim."

"Peki? Aklını kaçırdığını mı düşündüler?"

Kier başparmağıyla alt dudağımı kaldırdı. "Hayır, Leanbh. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmadığımı biliyorlar."

Kier'in dudakları benim dudaklarıma değmeden önce, aileme ondan bahsetme zamanının geldiğine karar vermek için yarım saniyem var ve onu ne kadar sevdiğim dışında her şeyi unutuyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kier

MAY

"Mavi gömlekle birlikte gri olanı giy." Aiden arkamdan kollarını belime doladı ve başını omzuma yasladı. "Gözlerini ortaya çıkarıyor."

"Neden *senin* mezuniyet gününde gözlerime neyin yakışacağı konusunda endişeleniyoruz?"

"Çünkü gözlerin öne çıktığında, bana baktığını daha kolay anlıyorum."

"

"Gözlerim her zaman *senin* üzerinde, Leanbh." Seçtiği takımı alıp giyinmeye başlıyorum, o da benimkine uyan mavi gömlekle vurguladığı, soluk mavi desenli şık bej renkli takımını giyiniyor.

"Bu gömleklerle çok uyumlu değil miyiz?" Onunkine bakmadan önce kendi göğsüme bakıyorum.

"Biz ortağız." Omuzlarını silkiyor.

"Evet, ama *senin* ailenle ilk kez tanışacağım, o yüzden belki de, bilmiyorum, sanki birlikte giyinmiş gibi görünmemeliyiz?"

"Sadece gömlekler."

"Aynı tişörtler. Onları birlikte aldık."

"Seninle yattığımı bildiklerini biliyorsun, değil mi?" Aiden şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Yüksek lisansa başvurmak yerine erkek arkadaşım ile iş kuracağımı söylediğimde konu bir şekilde açıldı."

"Hatırlıyorum. Tam da okulun patronuyla ilişki kurmana izin verdiği için okulu dava etmekle tehdit ettikleri zamandı."

Bu iki hafta önceydi. Aiden, mezuniyete yeterince yakın olduğumuzu düşünerek, ailesini korkutmadan gelecek planlarını anlatabileceğini düşündü. Conor, benim okula işe alınmadan önce nasıl tanıştığımızı açıklamak için araya girdi ve kitap kapağındaki resmimi göstererek hikayeyi doğruladı, ancak o zaman ikna oldular.

Conor, ilişkimizin herhangi bir kuralı çiğnemediğini onlara kabul ettirdi, ama yaş farkından pek hoşnut olmadıklarına eminim, bu yüzden oğullarının düzenli olarak bizim evde kaldığını duyurarak ortalığı karıştırmak istemiyorum.

Erkek arkadaşım benimle aynı fikirde değil.

"Evet, sana saklanmadığımı söyledim, bu ailemden de saklanmadığımı anlamına geliyor. Ayrıca babam moda ile ilgi duymuyor ve annem neye baktığını anlayacak kadar iyi görmüyor, bu yüzden fark edeceklerini sanmıyorum. Nasıl görünüyorum?" Bana dönerek soruyor.

Bej renkli takım elbise, ince vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyor, toprak tonları ile açık saçları ve kehribar rengi gözleriyle mükemmel bir uyum oluşturuyor. Mavi gömlek, ceketin keskin hatlarını yumuşatarak ona samimi ama yine de klasik bir hava katıyor.

"Muhteşemsin." Ona yaklaşıp yüzünü ellerimle kavradım ve dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırdım. "Beni bu güne dahil ettiğin için teşekkür ederim."

"Beni hayatının geri kalanına dahil ettiğin için teşekkür ederim." O da beni öper, basit bir öpücüğe mümkün olandan daha fazla duygu katar.

Tanrım, onu seviyorum.

"Sana bir şeyim var," diyorum, ayrılırken.

"Gerçekten mi?" Dudaklarını ısıtır, ama benim uyarıcı bir homurtumla hemen bırakır.

Ceketimin cebinden bir zarf çıkararak, "Tebrikler, ortağım," diyorum.

Aiden zarfı yırtıp açar, kağıdı açar ve birkaç saniye sonra bana bakar. "Ne?" Gözlerini kırpar.

"Şirket kuruluş belgelerimiz. Artık resmi olarak iş hayatındayız. Boston'daki eski şirketime ulaştım ve onlara öğretime veya eski pozisyonuma dönmeyeceğimi, ancak ortağım ile birlikte araştırmalarını ilerletmek için nasıl yardımcı olabileceğimizi görüşmekten memnuniyet duyacağımızı bildirdim."

"Ne dediler?" Nefesini tutar.

"İlk başta pek heyecanlanmadılar, ama onlara, herkesin konuştuğu yeni protez üzerinde benimle birlikte çalışan kişinin ortağım olduğunu söylediğimde, belki bir toplantı yapmamız gerektiğini söylediler."

Aiden, benimle elindeki kağıtlar arasında bakışlarını gezdirirken ağzı açık kalır. Sonra aniden kaşları çatılır ve başını yana eğirir.

"Bu kağıtları nereden buldun?" diye sorar.

"Cebimden."

"Hayır, demek istediğim, nasıl cebine girdiler? Giyinirken seni izledim, oraya bir şey koyduğunu görmedim."

"Çünkü onları dün gece oraya koydum." Ona hızlıca bir öpücük veriyorum. "Gri takımını seçeceğini biliyordum."

Aiden, boynuma sarılmadan önce bana en içten gülümsemesini gösterir. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Leanbh. Şimdi kepini ve cüppeni al da gidelim. Ailenin gözünde puan kazanmam lazım, geç kalmak istemiyorum."

Arabama atlayıp kampüse on dakikalık bir yolculuk yapıyoruz ve iyi bir izlenim bırakmak için bolca vaktimiz var.

Mezuniyetin yapılacağı stadyumun dışında birkaç grup insan sohbet ediyor ve Aiden elimi tutup, etrafta daireler çizerek koşan küçük bir kızın olduğu gruba doğru yönelir. Kız bizi görünce birden durur, sonra kollarını açarak bize doğru koşar.

"Ağabey A!" diye bağırarak yerden sıçrar, Aiden ise onu yakalamak için tam zamanında elini çeker.

"Merhaba prenses." Onu bir kez döndürüp beni selamlaması için kaldırır. "Bu benim yeğenim, Prens Isabella. Prens, bu Kier. Erkek arkadaşım."

"Merhaba," diyorum.

Aiden dirseğiyle bana hafifçe vurur ve ağzının köşesinden fısıldayarak, "Selam ver" der.

Kraliyet ailesi için uygun olduğunu düşündüğüm selamlamayı en iyi şekilde taklit ediyorum — bu konularda hiçbir bilgim yok — ve Isabella kıkırdıyor.

"Prens gibi görünüyor," diyor.

"Öyle," diye onaylar Aiden, "Ama o benim, yani ona sahip olamazsın." Kıçına hafifçe vurarak onu yere indirir, ailesinin yanına dönmesini söyler ve sanırım onun ailesi olan iki kişiye döner.

Aiden'in anne babası da gri saçlı, bu yüzden saçlarının nereden geldiğini anlayamıyorum. Gözleri babasına benziyor, ten rengi ise daha çok annesine. Ama gülümsemesi tamamen kendine ait. Ya da belki de anne babası beni dikkatle izlediği için öyle görünüyor.

"Kier, bunlar benim ailem. Robert ve Bonnie. Anne, baba, bu Kier."

"Merhaba." Elimi uzattım, ikisi de elimi sıktı, ama gülümsemek ve başını sallamaktan başka bir şey yapmadılar. *Sanırım ben başlangıcı yapacağım.* "Oğlunuzla olan ilişkim hakkında endişeleriniz olduğunu biliyorum ve endişelerinizi anlıyorum. Daha uygun bir zamanda sizinle bu konuyu konuşmaktan memnuniyet duyarım ve zamanla onun iyiliğini düşündüğümü göreceğinizi umuyorum."

"Tanrım, tıpkı Aiden gibi konuşuyor," der iri yarı bir adam, hemen ardından bir kadın elinin tersiyle adamın göğsüne vurur.

"Ben öyle konuşmuyorum," diyor Aiden.

"Resmi davranmaya çalıştığında öyle konuşuyorsun," diye cevaplar adam.

Aiden derin bir nefes alır ve onu işaret eder. "Kier, bu Conor ve kardeşim Amanda."

Onların ellerini sıkarken, Aiden anne babasına dönüp onlara sarılır ve ben de Conor'a kayınvalidesiyle kayınpederiyle olan sorunları çözmesine yardım ettiği için teşekkür ederim. Bu sırada karısı kızlarını sakınleştirmeye çalışmaktadır.

"Onlar iyi insanlar. Sadece koruyucu davranıyorlar," diyor Conor. "Başka türlüünü beklemezdim."

"On yıl daha yaşlı görünmemen de yardımcı olacaktır." "Kaç yaşında görünüyorum?"

Beni bir kez baştan aşağı süzer. "En fazla yirmi sekiz."

"Teşekkürler?"

"Önemli değil. Peki, hangi takımı tutuyorsun?"

Aiden'la ilk tanıştığım zamanı ve onun İrlanda sporları hakkındaki sorusunu hatırlıyorum. "Bohemians değil."

"Aferin sana." Conor'un ağzı geniş bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Onun için çalıştığını sanıyordum," Aiden'in annesinin sesi hava da yankılanır.

"Evet, şimdi onunla çalışıyorum. Yeni şirkette." "Seni işe mi aldı?" diye soruyor.

Conor bana dirsek attı. "Sonunda anlayacaklar. Şu anda biraz şokta bunu şok oldularbaşlayacak başlamasibir başlamadan bir işgücüne"

işgücüne girmeden bir şey başlatmak. Ama Aiden'ın zekası her zaman beklenmedik kapılar açmıştır, bu yüzden sadece biraz yetişmeleri gerekiyor."

"Kimse kimseyi işe almadı," diyor Aiden.

"İzninizle..." Daha önce Aiden'a gösterdiğim ve cebime geri koyduğum şirket kuruluş belgelerini çıkarırım. "Şirketi ortaklaşa kurduk. Her birimizin yüzde elli hissesi var, yani biz ortak ve meslektaşız, yönetici ve çalışan değiliz."

Aiden kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Gördün mü? Eşitler."

"Ama..." Bonnie kekeliyor. "O... o daha bugün mezun oluyor. Nasıl olur da şimdiden bir şirketi olabilir?"

"Çünkü o başkası için çalışamayacak kadar zeki," diye cevap veriyorum. "Ve biz iyi bir takım oluşturuyoruz." Kolumu omzuna atıp şakağına öpücük konduruyorum.

Bu hareket Bonnie'yi biraz rahatlatmış gibi görünüyor, ancak Aiden'ın babasını anlamak daha zor. Onun kızgın olduğunu hissetmiyorum, daha çok kayıtsız gibi. Sanki karısı endişelenmeyi kontrol altında tutuyor ve o da bu işi ona bırakıyor gibi. Bu ilginç bir dinamik, bana biraz kendi ailemi hatırlatıyor, çünkü annem daha çok endişelenen taraf, ama babam hiçbir şeye kayıtsız kalmaz.

Bu biraz sakin anı değerlendirmek için, ailenin fotoğraflarını çekmeyi teklif ediyorum ve Amanda, Isabella'yı fotoğraf çekimi ile cezbedince, küçük prenses koşuşturmayı bırakıp kameraya gülümsüyor. Aiden, ikimizin de olduğu bir fotoğraf çekilmesinde ısrar ediyor ve ben gururla kolumu sevgilimin omuzlarına atıp ona sarılmak için birkaç poz veriyorum.

Fotoğrafları bitirirken Bennet ve Damien bizi bulur, biz de üç mezunla bir tur daha fotoğraf çektiririz. Aiden'ın gülümsemesi o kadar parlaktır ki kalbim kabarıyor, ama artık onu yeterince tanıyorum ve mutluluğuna rağmen hayatının bu bölümünün sona ermesinden dolayı biraz da üzgün olduğunu anlayabiliyorum.

Damien ve Bennet birkaç gün içinde New York'a gidecekler — Damien ikinci turda oraya seçildi — ve Bennet babasının finans şirketinde uzaktan çalışmayı planlıyor. Danışmanlık yapabileceğimiz birkaç şirket o bölgede olduğu için Aiden ve ben çok uzaklaşmayabiliriz, ama henüz kesinleşen bir şey yok, bu yüzden bugünden sonra onları ne zaman tekrar göreceğimiz belli değil.

Yine de, herkes poz verirken gülümsüyor, neşe melankoliyi gölgede bırakıyor.

"Bu gece kardeşlik evinde parti var. Son partiye de geliyorsun, değil mi?" Bennet, bana şüpheyle bakan Aiden'a soruyor.

"Bu gece senin gecen, Leanbh. Ne istersen yapacağız."

"Yani benimle bir üniversite partisine gider misin?" Gözlerini hızla kırıştırır.

"Eğer istediğin buysa, tabii ki."

Bana temkinli bir gülümsemeyle, "Veda etmek için bir süreliğine uğramak güzel olurdu."

"O zaman öyle yapalım."

"Parti için geç saatlere kadar ayakta kalabilir misin?" Bennet koluna dirsek atıyor. Aiden ve ben yaş farkımıza odaklanamayabiliriz, ama aynı şey onun oda arkadaşları için geçerli değil. Erken yatmam, eklemlerimin gıcırdaması gibi şeylerle benimle dalga geçmeyi seviyorlar — ki bunlar ilk kez bir tahtayla tepeden aşağı atlamaya çalıştığınızda genellikle olan şeyler — ve benim ayak uydurabileceğimi sorguluyorlar. Ayrıca Aiden'ın bana gizli bir şekilde "baba" dediğine inanmaya kararlı görünüyorlar.

"Bence bira pongunda sana zor anlar yaşatacağım," diyorum ona. "Ya sen?" Bennet bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Bu sadece geometri ve benim alanımdan dolayı bu konuda uzmanım."

"O zaman neden bu konuda bu kadar kötü?" Damien başını erkek arkadaşına doğru eğdi.

"Baskı altında gergin oluyorum." Aiden bize utangaç bir bakış attı. "Bunu hiç görmedim," dedim ona.

"Akademik baskı, spor baskısından farklıdır." O, somurtkan bir şekilde omzunu kaldırır. "Ayrıca, bilgisayarlarda silme tuşu vardır, ama bir kez vuruş yaptın mı, şut attın mı, ya da başka bir şey yaptıysan, geri dönüşü yoktur."

"Haklısın." Kolumu omzuna doladım ve onu kendime çekerek alnına bir öpücük daha kondurdum.

Aiden'ın annesi, törenin başlama vaktinin yaklaştığını hatırlatarak parti sohbetini keser ve herkes stadyuma girmeye başlar; öğrenciler sahaya, konuklar tribünlere geçer. Conor ve Aiden'ın babasının arasında otururken, okulun rektörü ve mezuniyet konuşmacısının okul, mezun olan sınıf ve mezuniyet sonrası başarıya ulaşma yolları hakkında konuşmalarını dinlerim.

Öğrenciler şu anda diplomaları almıyorlar; bu, öğrencilerin sınıflarına göre değil, fakültelerine göre gruplandırıldıkları ayrı bir etkinlikte gerçekleşecek.

binlerce ismi okumak yerine liste birkaç yüze indirgenmiştir. İlk program bittikten sonra, öğrenciler ve aileleri, diploma töreninin yapılacağı kampüs çevresindeki çeşitli binalara çekilirler ve burada her biri tek tek sahneye çağrılır.

Bennet ve Damien farklı fakültelerde oldukları için, Aiden'in ailesiyle yalnız kalıyorum ve onlar beni bir kez daha yanlarına oturmaya davet etseler de, öğretim üyesi olmanın avantajlarından yararlanarak sahnenin hemen yanındaki kulise geçiyorum. Profesörlerin törene yardım etmek zorunda oldukları hikayeme inandıklarını sanmıyorum, ama bu, diplomayı aldıktan sonra onu ilk tebrik etmek istediğimi söylemekten daha iyi bir bahane olduğunu düşünüyorum.

Bilgisayar bilimi bölümünün dekanı, isimleri okumaya başlamadan önce öğrencilerin mezun olmak için başarımları gerekenleri bir kez daha özetliyor ve alfabetik sırayla ilerledikleri için Aiden'in sırası gelene kadar neredeyse bir saat geçiyor. Adı okunduğunda, kalabalığın arasından gülümseyen yüzünü görüyorum ve onun koridordan sahneye doğru zıplarken, kendim de gülümsemeyi zor tutuyorum.

Dekanın elini sıkıp diplomasını aldığı anda, kimse benim ne kadar mutlu olduğumu görse de görmese de, gülümsemeyi engellemeyi bıraktım. Ne kadar gururluyum. Onu sevmesem bile, kararlılığı, işine olan bitmez tükenmez hevesi ve insanlara yardım etme tutkusu karşısında hayranlık duyardım. Ondan daha iyi bir adam yok ve onu benim olarak adlandırabildiğim için gurur ve onur duyuyorum.

Aiden benim kanatların arkasında saklandığımı bilmiyor ve beni gördüğünde parıldayan gülümsemesi bir şekilde daha da büyüyor, bu da kalbimin göğsümde yankılanmasına neden oluyor. Adımları hızlanıyor ve kol mesafesine kadar yaklaşıyor, sonra birbirimize sarılıyoruz, nefes alacak yer kalmayacak kadar sıkı sarılıyoruz.

"Seninle gurur duyuyorum, Leanbh." Ellerimle yüzünü kavrayıp, sağımdan gelen bir korodaki nefes kesici sesler eşliğinde, ciğerlerindeki havayı öpüyorum.

"Leanbh? O mu?" Daniel'ın gözleri Grace'in ağzı kadar açılmış.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslar, Daniel'ın onun bilmediği bir şeyi bildiğini fark etmeden. "Siz ikiniz birlikte olamazsınız."

Aiden'in yüzünü bırakıp elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. "Neden olmasın?"

"Sen onun profesörüsün," diye kekeliyor.

"Aslında değilim. Hiçbir dersime katılmadım ve ben de onun notlarına hiçbir zaman müdahale etmedim."

"Yine de onun danışmanı sensin," diyor Daniel. "Bu da senin tüm tavsiyelerini geçersiz kılıyor."

"Ona hiçbir şey yazmadım," hissettiğimden daha sakın bir sesle söylüyorum. Birlikte olduğumuzu bilseler bile hiçbir şey yapamayacaklarını bilsen de, mümkünse ilişkimizin tüm geçmişine girmek istemiyorum, bu yüzden temel bilgilere sadık kalmaya çalışıyorum.

"Sen... ama onun geleceği..." Grace öfkeyle gözlerini kırıştırır. "Bu sektörde kendini kanıtlamış herkes, ikinizin aynı anda Front Range Üniversitesi'nde okuduğunuzu bilecek ve senden tavsiye mektubu almazsa, bu onun için kötü bir izlenim yaratacaktır. Ona bunu nasıl yaparsın?"

"Bayan Bowers," Aiden nazikçe koluna dokunur. "Endişenizi anlıyorum, gerçekten. Ama Keir'in tavsiyesine ihtiyacım yok. Hiçbir yere başvurmayacağım."

"Başvurmuyorsun... ama ne... nerede... ne?" Grace, Aiden, ben ve Daniel'e bakıyor.

"Aiden ve ben birlikte bir danışmanlık şirketi kurduk." Cebimde hala duran şirket kuruluş belgelerini ona verirken, birleşmiş ellerimizi kaldırdım. "Hem iş hem de hayatımızda ortağız."

"Ama sen... o senin için çalışıyordu," diye itiraz etti Daniel. "Onun profesörü olmasan bile, ikinizin bu işe karışması etik değil."

Aklında önceki konuşmaları hatırlayarak düşünceleri dolaşıyor. Her ne kadar sonunda herhangi bir suçtan aklanacağımıza kesin olarak inansam da, geçmişimizi yüksek sesle spekülasyon yaparsa, müdahaleci bir soruşturmaya boğulmak istemem.

"Normal şartlar altında sana katılırdım, Daniel. Ama Aiden ve ben aslında üniversiteye gelmeden önce tanışmış ve kısa bir ilişki yaşamıştık. Burada birbirimizi bulmayı beklemiyorduk ve bulduğumuzda, birlikte olmak istediğimizi fark ettik. Kişisel ve profesyonel olarak. Bu yüzden işimizi kurduk ve bu yüzden ona herhangi bir tavsiye mektubu yazmadım."

"Teknik olarak herhangi bir kuralı çiğnememişsin." Grace evrakları bana geri verdi. "Yine de, birbirinizi önceden tanıdığınızı açıklasaydınız, işler çok daha az karmaşık olurdu."

"Özür dilerim, Grace. Kendi şirketimizi kurmaya karar vermeden önce, kimsenin benim niyetimi yanlış anlayarak Aiden'in zekasını sorgulamasını istemedim."

Aiden'in çıkarlarını gözetdiğime ikna olmuş gibi görünüyor ve bana kısa bir baş sallama ile cevap veriyor.

"Burnumun dibinde mesajlaşıyor," diye mırıldanır Daniel.

"Özür dilerim, Profesör." Aiden sevimli bir şekilde kızarır, ama gözlerini kaçırmaz ve ben onun ince sahiplenici tavrına gülmeme engel olamam. Ama Daniel cevap vermediğine göre, erkek arkadaşımın başından beri haklı olduğu ve o mesajın beni çok daha garip bir konuşmadan kurtardığı sonucuna varmak zorundayım.

"Bu kurallara aykırı olmayabilir..." Grace benimle Aiden'ın arasına bir çizgi çizer "...ama okulda birbirinize dokunmamanızı tavsiye ederim. En azından bugünün geri kalanında."

"Anlaşıldı." Ona nazikçe başımı salladıktan sonra, elini bırakmaya niyetim olmayan Aiden'a döndüm. "Arkadaşlarına New York'a gitmeden önce bir bira pong maçı kaybettirmeli miyim?"

"Bu hoşuma gider, Maoin."

"Bu İrlandaca ne demek?" diye sorar Daniel.

Aiden gözlerimin içine bakarak parmaklarımı sıktı. "Benim."

Epilog - Aiden

BEŞ YIL SONRA

"İzleyemem." Ellerimi gözlerimin üzerine koyarak ekranı engelliyorum, ancak o anda sesin engellenmediğini fark ediyorum.

"Gözlerini kapatman sonucu değiştirmez." Kier yanımda gülüyor. "Evet, ama göremezsem ne bir tarafı ne de diğer tarafı destekleyemem."

Damien ve Jagger, Superbowl'da birbirlerine karşı yarışıyorlar ve bu benim kalbimin çarpmasına neden oluyor. Ne olursa olsun, ikisinden biri yıkılacak ve bunu görmeye dayanamıyorum, özellikle de diğerinin sevincine ortak olacağım için. Bu yüzden, hala smokinim içinde, ellerimi yüzüme kapatarak televizyona karşı yatak kenarında oturuyorum.

"En azından biz orada değiliz. Zavallı Cruz ve Liam'ı düşün."

"Onları kıskanmıyorum." Titriyorum.

Talihsiz bir tesadüf eseri, Edison Ödülleri Superbowl ile aynı zamana denk geldi ve Kier ile ben, yapay zeka destekli protezlerimizle tıbbi teknolojide inovasyon ödülünü aldığımız için maça katılma davetini kabul edemedik. Başlangıçta arkadaşlarımla buluşmayı kaçıracağım için üzülmüştüm, ama şimdi orada olmamak için bir bahanem olduğu için minnettarım.

Ve mazeretler söz konusu olduğunda, Super Bowl'u kaçırmak için işimizle ilgili bir ödül kazanmaktan daha iyi bir neden olamaz.

Elbette asıl amaç bu değil, ama bu noktaya gelmek için yaptığımız onca şeyden sonra, bu iyi hissettiriyor.

Babasının protezi için yaptığımız araştırma hakkındaki makalede adımın geçmesi, bu alanda kabul görmemi hızlandırdı, ancak spekülasyonları tamamen ortadan kaldırmadı. Yaşım ve hem kişisel hem de profesyonel ortaklar olmamız, bazı kişilerin tereddüt etmesine neden oldu.

İlk iki yıl boyunca tek müşterimiz, Kier'in Front Range Üniversitesi'ne gelmeden önce çalıştığı Boston firmasıydı ve bu iyi bir düzenleme olsa da, şirketi kurduğumuzda hayal ettiğimiz şey bu değildi. Elbette, çalışmalarımıza devam etmek için gerekli kaynaklara sahiptik ve Kier'in babası için yapabildiklerimizin ötesinde ilerlemeler kaydettik. Ama sadece o firma beni ciddiye aldı.

Kier'in görüştüğü yatırımcı kendi şirketini kurmak için gerekli kaynakları bir araya getirene kadar işler nihayet yoluna girmede. Onun için özel olarak çalışma teklifini reddettik, ancak birkaç projede danışmanlık yaptık ve o ikimiz hakkında övgüyle bahsedince, daha fazla kişi beni ciddiye almaya başladı.

Hâlâ bu alandaki en genç uzmanlardan biriyim, ama meslektaşlarımın saygısını kazandım, bu ödül de bunu gösteriyor.

"Ooh, çok yakındı." Kier, spiker Jagger'ın yakaladığını söylerken ıslık çaldı, bu da Damien'in oyunu neredeyse bozduğunu gösteriyor.

Sanırım gizlice Damien'i destekliyor. Boston'da yaşamak, batı kıyısında yaşayan Cam ve Jagger'dan daha sık görüşmemiz anlamına geliyor. Buna ek olarak, Damien'in en iyi arkadaşımınla evli olması, New York'taki komşularımıza daha yakın olmamızı sağlıyor. Sadece fiziksel olarak değil, ayda en az bir kez bir araya gelmeye çalışıyoruz, bu yüzden genel olarak onlara daha yakınız.

Ama diğerlerini görmüyoruz diye bir şey yok. Yılda bir kez hep birlikte tatile çıkıp hasret gideriyoruz ve çoğumuzun işi seyahat gerektirdiği için, başka biriyle aynı şehirde bulunmak da sık rastlanan bir durum. Yıllar boyunca hepimiz birbirimize oldukça yakın kaldık, bu yüzden Damien ve Bennet'e en yakın olsak da, grubun geri kalanından uzak olduğumuz söylenemez.

Taraf seçme konusunda ise, yıllar önce, oda arkadaşı olmadan hemen önce, Cam okulda çalıştığım laboratuvarı gezdi ve benim ne iş yaptığımı gerçekten öğrenmeye çalıştı. Bugüne kadar tüm arkadaşlarımız arasında benim işimi anlamak için en çok çaba gösteren kişi o ve bu yüzden ona karşı bir zaafım var. Jagger'ın kocası olduğu düşünülürse...

Bir arkadaşımı diğerine tercih etmek istemiyorum.

"Belki de kapatmalıyız," diyorum. "Törenin geç bittiğini ve biz de tüm olayı kaçırdığımızı bilmeyecekler."

Sözlerim daha ağızımdan çıkmadan oda birden sessizliğe büründü. "Sen ne istersen, Leanbh."

"Teşekkürler." Gözlerimi kapattığım elimi kaldırdım ve erkek arkadaşımı net görebilmek için gözlerimi hızla kırıştırmak zorunda kaldım. "Ne yapıyorsun?"

"Bunun cevabını bildiğini umuyorum," diyor diz çökmüş halde, elinde kadife bir kutu tutarak.

Kier daha önce iki kez bana evlenme teklif etmişti ve her iki seferinde de reddetmişim.

Onunla evlenmek istemediğimden değil, zamanın uygun olmadığından.

Mezuniyetten hemen sonra çok erkendi. Kurmamız gereken bir işimiz vardı, ondan bağımsız olarak kendime bir isim yapmam gerekiyordu ve sonsuza kadar birlikte olacağımızı bildiğim için aceleyle evlenmeye gerek duymadım. Şimdi biraz pişmanım, ama o zamanlar doğru karar olduğunu düşünmüştüm ve o da bir gün bunun olacağını bildiği için kabul etmişti.

Ama eminim ki o günün daha erken geleceğini düşünmüştü. İkimiz de öyle düşünmüştük.

İkincisi, babam kansere yakalandığında, Kier onun bu durumu görmeden önce evlenmemiz gerektiğini düşündü. Ancak annem ve kardeşim çok kötü durumdaydı, bu da Conor ve benim stresli ve dikkatimizin dağınık olması anlamına geliyordu. Babam acı çekerken herhangi bir şeyi kutlamak doğru gelmiyordu. Neyse ki, şu anda iyileşme sürecinde, ama öyle olmasa bile, artık zamanı geldi.

"Üçüncü seferde şansımız yaver gider mi?" Kier'in gergin gülümsemesi kalbimi eritiyor.

"Öyle diyelim." Onun yanına oturup göğüs cebimden küçük bir kutu çıkarıyorum. "Ya da bunun ikimiz için de ilk ve son kez olduğunu varsayalım."

Erkeğimin gözleri benimkilere baktığında yaşarır. "Bunu ne zamandır planlıyordun?"

"Senin ofisine girdiğim ve o tek geceden sonra bile beni sevdiğini anladığım günden beri seninle evlenmeyi *planlıyorum*." Yüzüğü parmağına takarken Kier'in eli hafifçe titriyor. "İlk kez hayır dediğimden beri nasıl evlenme teklif edeceğimi *planlıyordum*."

"Bundan pişman mısınız?" Parmağıma yüzüğü takıyor ve sanki yerine sabitlemek istercesine öpüyor.

"Asla hayır demek istemedim. Sadece kariyerime kendi adımla başlamayı kendime borçlu olduğumu hissettim."

"Benim soyadımı almanı bekleyeceğimi mi sandın?" Kier ellerimizi kucağında birleştirir, başparmağıyla benim parmağımı nazikçe okşar.

"Hayır. Ama evlenirsek, ben bunu isterdim. Senin soyadın, benim soyadım ya da ikisinin birleşimi olsun, aynı soyadını taşımamızı isterdim."

"Ben de öyle isterim, Leanbh. Daha önce kararlaştırdığımız ismi kullanmaya devam edelim mi? CalSin?" Şirketimizin adını kastediyor.

"Kulağa biraz resmi geliyor, ama Caldwell-Sinclair'den daha kolay söylenebilir. Gerçi..." Seçenekleri düşünüyormuş gibi yapıyorum. "İkisini de korumak, mirasımızı çocuklarımıza aktarmak gibi olur."

"Çocuklarımız mı?" Bu iki kelimenin gözlerini nasıl parlatacağını fark etmemek imkansız.

"Sen hep çocuk istedin, değil mi?" Babasına hareket kabiliyetini geri kazandırdığımız için, şu anda bu dünyada en çok istediği şeyin etrafta koşuşturan küçük çocuklar olduğunu çok iyi bildiğim için utangaç davranıyorum. "Umarım öyledir, çünkü görüştüğüm taşıyıcı anne ajansı..."

"Bir taşıyıcı anne ajansı ile mi görüşüyorsun?"

"Seni taşıyıcı annelerle eşleştiren bir ajansla, evet. Ve..."

Kier dudaklarını dudaklarıma yapıştırır, öpücükler arasında heyecanla konuşur. "İki tane istiyorum. Biri sana, biri bana benzeyen. Ve yaşları yakın olsun ki en iyi arkadaş olsunlar. Şehir dışına taşınırız, bahçeleri olur, onlara bir köpek alırız ve..."

"Yavaş ol." Elimi göğsüne koyup onu hafifçe geri iterek nefes alabiliyorum. "Önce soyadımızı seçmeliyiz, sonra benimle evlenmelisin ve sonra IVF sürecinden geçebilmemiz için deli gibi sevişmeliyiz."

Dudaklarımın köşesini ısırarak, az önce söylediğim her şeyi sindirmesini bekledim ve onun ne diyeceğini tam olarak biliyordum.

"Şu anda sevişmeyi denemememiz için hiçbir neden yok, Aiden Caldwell-Sinclair. Soyun."

Bu adam itaat eder.

Teşekkürler!

Editörlükten hikayelerime komik unsurlar eklemeye ve mizah katmaya kadar her şeyi yapan, aynı zamanda başlıklar ve kapaklar konusunda sonsuz tereddütlerime katlanan ve okuyucuyu hikayeye duyusal detaylarla çekmem için beni sürekli zorlayan eleştiri ortağım Amanda'ya teşekkür ederim. O olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı!

Yazmam için hemen hemen her şeyi yapan asistanlarım Lauren ve Morgan Evans'a teşekkürler.

Sürekli teşvik ve desteğiniz için inanılmaz sokak ekibime de teşekkür ederim. Kitaplarımı tanıtmak için özveriyle harcadığınız zaman ve emeklere hayranım ve yaptığınız her şey için gerçekten minnettarım.

Son olarak, bunu okuyan herkese teşekkür ederim. Umarım karakterleri benim kadar beğenirsiniz.

İçindekiler

Önsöz - Aiden

1. Aiden

2. Kier

3. Aiden

4. Kier

5. Aiden

6. Kier

7. Kier

8. Aiden

9. Kier

10. Aiden

11. Kier

12. Aiden

13. Kier

14. Aiden

15. Kier

16. Aiden

17. Kier

18. Aiden

19. Kier

20. Aiden

21. Kier

22. Aiden

23. Kier

24. Aiden

25. Kier

Epilog - Aiden

Teşekkürler!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

